„Acțiune cu ritm, personaje memorabile, dialoguri pline de culoare... amuzantă și înduioșătoare."
RT BOOK REVIEWS

Cum se amuză nobilii

SHANA GALEN

Colecția
Iubiri de poveste

SERIA „PUȘTII DIN COVENT GARDEN"

Marlowe este o hoață de buzunare care are mai mult talent actoricesc decât o actriță consacrată. Este membră a bandei Puștii din Covent Garden, ai cărei membri trăiesc în mahalaua Seven Dials din Londra. Viața lor este dură, iar Marlowe și-a construit un adevărat zid în jurul inimii. Dar atunci când este singură, își permite să se gândească la vremurile de odinioară, pe care abia și le amintește, când era strigată Elizabeth.

Curiozitatea lordului Maxwell, conte de Dane, este stârnită atunci când fratele lui, detectiv de meserie, îl implică într-o investigație care o privește pe frumoasa cea năbădăioasă. Dane o învață cum să se poarte în societatea elegantă, dar Marlowe nu are cum să scape prea ușor. Dimpotrivă, îl atrage ea pe conte printre pericolele din lumea ei, unde eleva devine profesoară, iar iubirea este cea mai riscantă opțiune.

„Calea către fericire este presărată
cu aventuri intense, cu suspans și umor."
Kirkus Reviews

Shana Galen a fost nominalizată de trei ori la premiile Rita și este autoarea a numeroase bestselleruri. Poveștile ei de dragoste din vremea Regenței farmecă prin dialogurile spumoase și aventurile interesante ale personajelor principale.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7414-2
9786063374142
Alma

SHANA GALEN

Cum se amuză nobilii

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

Lui Danielle Dresser – o femeie elegantă, un publicist dedicat –
și tuturor persoanelor minunate din întreaga lume

Pericolul este modalitatea cea mai antrenantă
de petrecere a timpului

Capitolul 1

Avea cinci ani. Îi plăcea să aibă cinci ani, deoarece asta însemna că putea să arate toate degetele de la o mână atunci când un adult o întreba ce vârstă avea. Adulții mereu o întrebau ce vârstă avea și cum o chema. Uneori o întrebau care era culoarea ei preferată. Acestea erau întrebări ușoare. Se numea Elizabeth, iar culoarea ei preferată era roz.

Îi plăceau violetele caramelizate și cățelușii, dar își ura dădaca și ora de culcare. Dădaca o punea mereu să stea dreaptă, să-și păstreze rochia curată și să-și pieptene părul. Elizabeth avea un păr lung, șaten deschis, care se încurca. Trebuia să-l pieptene de trei ori pe zi. *Cel puțin*. Dădaca îi punea întrebări dificile. O punea pe Elizabeth să-și spună numele pe litere. Elizabeth îi spusese odată mamei ei că își dorea ca numele ei să fi fost *Jane*, așa cum se numea dădaca, deoarece Elizabeth era *prea lung*.

Mama ei râsese. Mama râdea mereu, iar Elizabeth își dorea să petreacă mereu timp cu mama ei și să nu fie nevoită să o vadă vreodată pe dădacă. Mama și tata trebuiau să meargă la sezonul londonez. Asta însemna că se îmbrăcau în haine pe care Elizabeth nu le putea atinge decât dacă mâinile ei erau foarte curate, iar ei stăteau acolo până târziu și dormeau toată ziua următoare. Elizabeth trebuia să fie *foarte* tăcută.

Ura să fie tăcută aproape la fel de mult cum ura să meargă la culcare cu dădaca, căci aceasta țipa dacă Elizabeth nu stătea în pat sau vorbea prea mult. Elizabeth adora când mama ei o ducea la culcare, deoarece mama mereu îi cânta cântece de leagăn. Cântecul preferat al lui Elizabeth începea cu „Albastrul lavandei", dar mama ei schimbase versurile.

Sinceritatea lui Elizabeth, la, la, la
Dulceața lui Elizabeth, la, la, la

Un sărut îi voi da, la, la, la
Când o voi revedea.

Mama nu se afla cu ea astăzi. Astăzi era însorit și cald, iar dădaca o dusese în parc. Elizabeth era atât de fericită! Putea alerga – dacă dădaca nu o vedea – și se putea învârti și dansa și aduna flori sălbatice pentru mama. Dădaca o dojenise mai devreme pentru că-și murdărise șorțulețul, dar Elizabeth nu înțelegea cum ar fi putut evita asta când tot ce era interesant se afla fie lângă noroi, fie în el.

Elizabeth se aplecă pentru a privi o floare frumoasă, roz, și tresări când o minge se rostogoli, oprindu-se la picioarele ei. Ea ridică privirea, căutând proprietarul mingii. Un băiat, de vârsta ei, îi făcu semn din mână și spuse:

– Arunc-o înapoi!

Elizabeth tresări și privi peste umăr, spre dădacă. Dădaca nu o urmărea, ci vorbea cu un bărbat pe care Elizabeth nu-l recunoștea. Dădaca zâmbea și clipea des. Elizabeth se întreba dacă nu cumva dădacei îi intrase ceva în ochi.

– Arunc-o! strigă băiatul din nou.

Elizabeth voia să lovească mingea, dar nu era sigură dacă dădaca avea să fie de acord. Desigur, dădaca nu o privea în acel moment. Cu o privire scurtă peste umăr, Elizabeth lovi mingea. Alunecă pe iarbă și se opri pe un dâmb. Băiatul chicoti și plecă după ea.

– Vino! strigă el, făcându-i semn din mână.

Părea să se distreze atât de mult, încât Elizabeth îl urmă. El lovi mingea, apoi o lăsă pe ea să lovească din nou. Continuară să schimbe pase. Elizabeth râdea, alega și-și dorea ca jocul să nu se încheie vreodată. Se întreba dacă dădaca vedea cât de bine se distra, dar când se întoarse, nu o văzu pe dădacă. Nu vedea nimic cunoscut. Era încă în parc, dar alergase prea departe de locul unde dădaca și ceilalți oameni se bucurau de acea zi.

– Haide! strigă băiatul, lovește iar mingea.

Elizabeth dădu din cap dezaprobator.

– Nu pot. Trebuie să o găsesc pe dădaca mea.

Ea privi în stânga, apoi în dreapta și se încruntă. Nu știa încotro s-o ia. Buza îi tremura și simți că ochii i se umpleau cu lacrimi.

Brusc, un bărbat ieși din spatele unui copac. Băiatul părea să-l cunoască și se îndreptă spre el imediat, dar bărbatul îl ignoră.

– Nu plânge, micuțo, spuse el. Te voi ajuta să-ți găsești dădaca.

Îi întinse mâna, iar Elizabeth făcu un pas în față. Îl privi pe bărbat și ezită. Ochii lui era mici și ciudați – unul albastru și unul verde – dinții erau ascuțiți și stricați și, în ciuda hainelor elegante, părul lui atârna în șuvițe lungi, slinoase. Zâmbi, dar ochii lui nu zâmbeau, odată cu gura. Fără să spună un cuvânt, Elizabeth dădu din cap și se retrase.

– Unde mergi, micuțo?

Ea dădu din cap și se întoarse pentru a alerga, dar chiar atunci mâinile lui o cuprinseră de talie.

Marlowe îl privea pe Gap plimbându-se pe Piccadilly, ca și când nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Nu era atât de simplu pe cât părea. Piccadilly era atât de aglomerat, încât și cel mai masiv bărbat ar fi putut fi doborât. Și zgomotul! Toți vorbeau în același timp, încercând să se facă auziți printre strigătele vânzătorilor de ziare sau ale comercianților de tot felul. Gap părea să se simtă acasă, unde și era. Cu mâinile în buzunare, fredona fluierând prin strungăreață și părea să se plimbe în voie. Bărbații și femeile îl priveau cu prudență. Arăta ca un hoț de buzunare gata să păgubească prima țintă ușoară pe care o întâlnea.

De aceea Gap nu o făcea.

Apropiindu-se de colțul unde se afla ea, părând când că privea un bărbat căruia îi erau lustruite ghetele, când că analiza afișele care acopereau fiecare zid sau schelă, Marlowe își băgă în pălărie o șuviță rebelă de păr. Își strânsese atât de mult sânii, încât abia mai putea respira. Avea șolduri înguste și picioare subțiri, dar părul ei lung și decolteul generos ar fi dat-o de gol dacă nu era atentă. Nu avea ce să facă în privința pieptului, dar își dorea ca Satin să-i permită să se tundă. Voia ca ea să-l păstreze pentru unii dintre cei mai înstăriți.

Îl privi pe Gap făcându-i semnul, arătându-i prada, ducându-și mâna la pălărie. Marlowe putea fura la fel de bine ca oricare altul din bandă, mai bine decât cei mai mulți dintre ei, deoarece ea exersa foarte des. Avea darul de a-și modifica modul de a vorbi pentru a părea mult mai cultă decât era. Asta și chipul ei drăgălaș făceau ca nobilii să aibă încredere în ea. Credeau că era una de-a lor sau cel

puțin nu cu mult inferioară. Niciodată nu ar fi suspectat pe unul dintre ai lor.

Atingându-și borul pălăriei, indică faptul că văzuse prada și că era de acord. Era un bărbat înalt, cu umeri lați și cu un păr șaten-deschis pe sub pălăria lui din blană de castor. Părea bogat, dar nu prost, iar o clipă ea ezită, întrebându-se ce-o fi fost în mintea lui Gap. Acesta nu era o pradă ușoară, cum aveau de obicei. Probabil că atrăsese atenția lui Gap cu vreun obiect valoros. Și dacă acesta avea ceva valoros, ea ar face bine să-l obțină și să-l ducă la adăpost. Nu avea chef de o altă pedeapsă din partea lui Satin.

Se îndepărtă de băiatul care lustruia pantofii și de nobil, sincronizându-și perfect mișcările. Când păși în mulțimea de oameni de pe Piccadilly, ea aproape că intră în el. Ochii lui de un albastru-deschis, profund, îi întâlni pe ai ei, iar ea avu un moment să gândească „este o greșeală". Era însă prea târziu, deoarece deja se lovise de el, iar mâinile ei dibace deja săvârșiseră fapta.

Când se dădu în spate, pentru a face o reverență, deja avea banii lui în mână.

– Regret, milord. Iertați-mi stângăcia.

În timp ce cu o mână îndesa banii în buzunarul hainei, cu cealaltă salută, ducându-și mâna la pălărie. Acum era rândul lui să spună „nici o problemă, băiete". Apoi, amândoi își puteau vedea de drum.

Dar el nu spuse asta. De fapt, nici nu se uită la ea, în timp ce-și duse mâna la pălărie. Privirea lui se îndreptă direct la mâna care îndesa banii în buzunar, iar el zâmbi.

– Bună ziua, Elizabeth! Te așteptam!

Se întoarse la adăpost înjurând. Întârziase, iar Satin avea să o găsească. În mod ciudat, aceasta era ultima ei grijă momentan. Pentru prima dată, avea probleme mai mari decât Satin, iar în general acesta era o problemă destul de mare.

– Ai întârziat, spuse zeflemitor Satin din colțul încăperii mari în care banda se aduna pentru a mânca și a socializa.

Mesteca o pulpă de pui uleioasă, părul lui negru căzându-i pe față.

– Îmi pare rău.

– Gap a zis că ai fost prinsă.

Ea dădu din cap și aruncă o privire iute lui Gap. Pârâciosul. Va regreta.

– Nu. Am luat drumul lung spre casă. Am banii.

Se apropie de Satin cu prudență și aruncă pumnul de bani în pălăria de la picioarele lui. Nu văzu, dar simți cum ceilalți băieți își întinseseră gâtul pentru a-i vedea prada. Era impresionantă, dar ea nu se opri să se bucure de lauda lui Satin. Voia să dispară din fața lui cât mai repede. Voia să fie singură, dar nu putea pleca prea repede.

Gideon stătea în dreapta lui Satin și, când îl privi, văzu întrebarea din ochii lui. Știa că ceva nu era în regulă. Ea se ruga ca Satin să nu știe.

Satin încuviință și se încruntă, apoi îi aruncă o privire.

– Asta-i tot?

– Da.

Ea își întoarse buzunarele și își aruncă geanta goală pe podea. Pentru prima dată spunea adevărul. Nu oprise nimic.

– Bine. Du-te și schimbă-te! În noaptea asta muncești.

– Ce? De ce?

Ochii lui negri o țintiră, iar ea închise gura.

– Pentru că așa am zis eu. Ai nevoie de alt motiv?

Ea dădu din cap.

– Bine. Sunt sigur că Gid se va bucura să te aibă alături. Dădu din cap spre Gideon, a cărui față rămăsese lipsită de expresie.

Marlowe nu pierdu vremea. Știa ea mai bine. Merse în camera ei, care nu era decât un spațiu despărțit cu perdele în camera de lângă încăperea principală. Era frig în spate, iar prin găurile din lemn putea vedea lumea de afară. Când ploua, se prelingea apă din tavan și toți și toate se udau. Ea era singura fată din grup, cu excepția câtorva prostituate pe care uneori Satin le folosea la furat. Pentru că era singura fată și pentru că era de așteptat să aibă câteva haine feminine pentru scheme precum cea din seara asta, avea de asemenea o valiză mică. Trase perdelele și deschise valiza, ștergându-și mâinile de pantaloni pentru a se asigura că erau curate. Nu voia să murdărească muselina rochiei.

Marlowe ura să se îmbrace ca o fată. Ura asta pentru că era incomod și pentru că ceilalți tineri o priveau ciudat. Muncise mult să fie una dintre ei. Vorbea cu ei, se îmbrăca asemenea lor, scuipa ca

ei. Nu voia ca ei să se gândească la ea ca la o fată – nu numai pentru că le-ar fi putut veni idei, dar și pentru că ea voia să se integreze. Voia să fie unul dintre Copiii din Covent Garden, așa cum își numeau banda. Era cea mai bună bandă din Londra, după părerea ei.

Astăzi însă i se dovedise că nu se integrase. Barosanul o numise *Elizabeth*. Nu era Elizabeth. Încercase să-i spună, dar el știa că ea mințea. De obicei ea mințea bine, dar fusese luată prin surprindere. Barosanul probabil că fusese încântat. Ea niciodată nu era luată prin surprindere.

– Marlowe? se auzi o voce șoptită de partea cealaltă a perdelei.

Ea tresări.

– Sunt aproape gata.

Nu era aproape gata și-și dădu jos repede hainele de băiat, își trase o cămașă și cotrobăi prin valiză după o jupă, corsaj și pantofi. Ea era Marlowe, își spuse sieși. Acesta era numele ei. Nu Elizabeth. Aceasta era o fantezie pe care o invocase pentru a se consola după una dintre bătăile lui Satin sau când fusese nouă printre copii, când îi fusese frig și când fusese speriată.

Nu mai era un copil. Avea 20 de ani. Și era Marlowe. Își legă corsajul, se chinui puțin, apoi renunță.

– Barbara este aici? întrebă ea, știind că Gideon încă o aștepta de partea cealaltă a perdelei.

– Nu. A adus cina și a plecat. Să o chem?

Barbara era soția proprietarului cramei Unicornul Roșu, o bodegă situată peste drum de cotlonul copiilor din Seven Dials. Satin avea un soi de aranjament cu cei doi. Marlowe suspecta că Satin promisese că nu va jefui locul dacă Barbara le oferea o masă caldă pe zi și dacă făcea curățenie după copii. Barbara o ajuta de asemenea pe Marlowe să se îmbrace în rarele ocazii când trebuia să arate ca o doamnă. Dar și Gideon știa cum să îmbrace o femeie. Ea se gândea că probabil el dezbrăcase multe.

– Nu, nu te deranja, spuse Marlowe, trăgând perdeaua.

Știa că Gideon voia să plece. Pe Marlowe nu o deranja deloc dacă Gideon îi lega corsajul. Era pentru ea mai mult un prieten decât un bărbat. Se sărutaseră de câteva ori, când fuseseră puțin mai mici, dar nici unul nu simțise nimic. Nu existase scânteia – nu că Marlowe știa cum era să simtă scântei, dar Gideon spusese că el știa și că între ei doi nu exista. Probabil că era un lucru bun, având

în vedere că Satin i-ar fi omorât atât pe Marlowe, cât și pe Gideon dacă ar fi început să se furișeze pentru a se giugiuli.

Gideon păși înăuntru, iar ea se întoarse. Când nu începu imediat, ea privi peste umăr. El arătă spre pieptul ei.

– Probabil că mai întâi trebuie să le dezlegi.

Ea aruncă o privire spre pieptul ei plat de sub cămașă.

– Corect.

Cămașa era largă, iar ea pur și simplu o coborî până la coate, până când putu dezlega nodul legăturii. Apoi începu să desfacă materialul, ceea ce era o sarcină grea, căci era prea mult material. Imediat ce o desfăcu de câteva ori, sânii începură să o doară când sângele începu să circule din nou. Ura să îi simtă grei, precum și faptul că o încurcau. Privi spre Gideon și observă că acesta privea în altă parte.

– Gideon, spuse ea, ție îți plac sânii.

El râse și dădu din cap, fără să se uite la ea. Ea trase de un sfârc.

– Ce te atrage la ei? Cred că sunt o pacoste.

– Marlowe, nu voi purta discuția asta cu tine acum. Ridică-ți cămașa și întoarce-te!

Ea făcu ce-i spuse, trăgându-și corsajul. Cu mișcări îndemânatice, o legă la spate. Îi împingea sânii mai mult decât era confortabil și oftă, știind că avea să fie expuși ore în șir.

Era interesant că Gideon nu voise să se uite la sânii ei și să-și dea cu părerea. Ea îi văzuse mădularul. Nu avusese prea multe de spus despre el, cu excepția faptului că arăta ca toate celelalte pe care le văzuse. Se gândea că Gideon încerca să se comporte ca un domn. Nu înțelegea de ce, căci nici ea nu era o doamnă.

Gideon termină de legat, iar ea își trase rochia peste cap. Gideon trebui să o ajute și cu ciorapii, și cu ținuta. Apoi, trebuia să se ocupe de pantofi și de păr, dar uitase să-și lege buzunarele. Avea nevoie de ele pentru pumnal. În cele din urmă, fu gata. Ce chin îngrozitor!

Marlowe ieși de după cortină și se întoarse în încăperea principală. Gideon și copiii lui erau gata – Tiny, Stub și Joe. Tiny și Stub erau mici, dar iuți. Joe era rapid, iar uneori Satin îl numea Alergătorul. Joe stătea de șase și alerga să le spună dacă fuseseră descoperiți. Era datoria ei să se asigure că băieții nu erau prinși.

Când intră în camera comună, toți ochii se întoarseră spre ea. Nu chiar asupra ei, ci asupra sânilor ei. De aceea ura să se îmbrace ca o fată. Băieții uitau că le putea învineți ochii și începeau să se holbeze la părțile ei feminine. Marlowe își puse mâinile în șolduri.

– La ce vă holbați? N-ați mai văzut țâțe până acum?

Unii băieți își lăsară privirile în jos, dar alții râdeau la ea. Unul era un puști care se alăturase bandei la câtiva ani după ea. Nu-i știa numele adevărat, dar i se spunea Beezle. Era aproape la fel de înalt ca Gideon și era puternic. Marlowe nu era sigură că putea să-l învingă într-o luptă. Matroanele tindeau să-l evite, iar Marlowe știa că avea reputația de a fi violent. Privirea lui Beezle rămase asupra ei mult timp după ce ea-l surprinsese privind-o. Oricare alt băiat și-ar fi îndepărtat privirea.

Satin se puse între ei.

– Plecați! Vreau o captură bună! Ne vedem la gardul adăpostului.

Gideon îi dădu lui Marlowe o pânză mare și cei patru tovarăși ieșiră.

Seven Dials prindea viață noaptea. În lumina zilei părea numai locul celor mai josnice prostituate și al invalizilor care se opreau la fiecare ușă. Bordelurile și tavernele erau închise și întunecoase, deși barurile erau mereu deschise și pline cu bețivi. În lumina slabă a zilei, copiii și soldații mutilați stăteau ghemuiți pe la colțuri, părăsiți și oropsiți, cu mâinile întinse. Dar întunericul se lăsase acum și, cu el, apărură în umbre bărbați, femei și copii. Străzile erau aglomerate cu bărbați și femei care se revărsau în localurile publice puternic luminate. Marlowe privea domnii din Mayfair împiedicându-se, beți. Erau o pradă ușoară.

– Vom face mai mulți bani, spuse Gideon, ascunzându-și sub haină ciocanul.

Folosea obiectul pentru a deschide ușa casei. Mergea lângă ea, aproape protector. În rochie, Marlowe atrăgea mai multă atenție decât și-ar fi dorit. Ea încuviință spusele lui. În plus, nu se grăbea să mai întâlnească alți domni în seara asta. Nu uitase întâlnirea cu bărbatul care-și spunea Sir Brook. Acum se trezi analizând fiecare persoană mai de vază, temându-se să nu fie el. Îi spusese că putea să meargă la el. Îi spusese unde se afla biroul lui. De fapt, încercase să-i ofere cartea lui de vizită. Oare era nebun individul? Nu-i putea lua cartea de vizită. Dacă Satin ar fi găsit-o?

– Știi cum merge treaba, spuse Gideon, acum că se îndreptau spre cadranul solar, care marca intrarea în Seven Dials.

Acesta marca de asemenea ieșirea lor. Marlowe se concentra asupra cuvintelor lui Gideon, în loc să se gândească la evenimentele din acea amiază. Nu-și putea permite să fie distrasă.

– Marlowe va ciocăni la ușă și își va spune povestea.

El îi întinse o bucată de pergament. Ea îl deschise și oftă. Văzu câteva cuvinte și recunoscu faptul că era scenariul cocoșului și taurului. Îl folosise de sute de ori. Hârtia era un pașaport fals pentru Theodosia Buckley. Îl arăta pentru ca povestea ei să fie mai credibilă. Cerea bani pentru a putea să se întoarcă acasă, în Shropshire. Probabil că nu avea să obțină prea mulți bani, dacă avea să primească, dar nu asta era ideea. În timp ce ea reținea proprietarii casei, Gideon, Stub și Tiny aveau să jefuiască locul. Joe avea să stea de șase în caz că trecea Paza sau vreo trăsură. Băieții urmau să verifice înainte de a coborî pe fereastră și, când avea să audă semnalul lui Joe, ea trebuia să-și încheie balivernele și să îi întâlnească la locul stabilit.

– Unde este locul de întâlnire? îl întrebă pe Gideon după ce acesta revăzu sarcinile băieților.

Toți știau ce aveau de făcut, dar lui Gideon îi plăcea să se asigure că toată lumea era pregătită.

– Casa este în Cheapside, aproape de librărie, îi spuse Gideon. Ne întâlnim acolo. Ți-o voi arăta când vom trece pe lângă ea.

Ieșiră din Seven Dials, iar Gideon le sugerase să se împartă în două sau trei grupuri. Un grup de cinci ar fi arătat suspect. Marlowe se îndreptă spre Tiny. De obicei ea mergea cu cel mai mic dintre băieți, deoarece adesea oamenii credeau că sunt mamă și fiu, dar Gideon o prinse de braț, oprind-o.

– Vino cu mine! O luă de braț și o porniră ca și cum ar fi fost doi iubiți la plimbare. Când lăsară băieții în spate, Gideon o întrebă. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea repede.

– Marlowe, te cunosc! Ce s-a întâmplat?

Ea își mușcă buricul degetului. Desigur că nu putea să îi ascundă nimic lui Gideon.

– Eu și Gap am fost prinși furând pe Piccadilly. Gap a văzut un barosan și, când am intrat în joc, m-a prins și mi-a spus Elizabeth.

Ea șopti numele, deși știa că nimeni nu o putea auzi.

– Poate te-a confundat, sugeră Gideon.

Marlowe dădu din cap.

– Eram îmbrăcată ca un băiat, dar chiar dacă m-ar fi recunoscut, mă căuta pe mine. Mi-a spus că mă aștepta.

– Dar Gap l-a furat.

– Știu. Probabil că inspectorul îi observase în ultimele zile, le înregistrase mișcările. O preocupa, dar nu la fel de mult cât o preocupa ceea ce îi spusese când o trăsese în pragul unei uși. A spus că părinții mei l-au angajat să mă găsească. Vor să mă întorc acasă.

– Satin a spus...

– Știu ce a spus Satin. Că m-a găsit pierdută și abandonată în parc. Că m-a salvat.

Dacă ar fi fost adevărat, de ce își amintea că fusese iubită și fericită? Satin spusese că nu își știa numele și că probabil nu i se dăduse unul. Susținuse că era fiica unei amărâte, jumătate cerșetoare, jumătate femeie ușoară. Ea își amintea însă o mamă care era blândă și care mirosea bine. Își amintea că i se cânta și că era legănată și că i se spunea Elizabeth.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Gideon spuse:

– Sunt amintiri sau...

El ezită, dar ea înțelese la ce se referea. Se întrebase și ea adesea dacă amintirile ei erau numai niște dorințe închipuite. Dar dacă era numai închipuiri, de unde știa acel cântec de leagăn? Nu era ca și cum l-ar fi auzi la St. Giles.

– Sir Brook nu ar fi putut ști despre asta, spuse ea în cele din urmă.

– Sir Brook?

– A zis că așa îl cheamă. Este un detectiv.

– Polițist? Marlowe, fie încearcă să te prindă, fie este o nouă schemă. El grăbi pasul. Asta este librăria.

Se ascunseră în prag, iar Marlowe realiză că se încheiase conversația. Probabil Gideon avea dreptate. La urma urmelor, ce șanse erau să fie fiica unui barosan? Probabil că era bastarda vreunei amărâte. Brook probabil că pusese la cale vreo schemă, iar ea era momeala. Dacă era un joc, era unul bun. Știuse chiar și când să plece. Îi atrăsese atenția și-i spusese să vină la el dacă era interesată să-și cunoască părinții. Apoi plecase, lăsând-o acolo, pe Piccadilly, cu gura căscată. Nici măcar nu-și ceruse banii înapoi.

– Deci, ce vei face? întrebă Gideon în timp ce așteptau ca băieții să li se alăture.

– Nimic, spuse ea.

Nu se decisese, dar dacă îi spunea lui Gideon că se gândea la oferta lui Sir Brook, acesta avea să-i țină o lungă morală despre cât de proastă era ideea. Gideon ar fi avut dreptate. Așa cum îi plăcea lui Satin să sublinieze, pierduse prea mult timp și petrecuse prea mult efort pregătind-o pe ea și pe ceilalți copii. Îi hrănise, îi îmbrăcase, le oferise un adăpost. O lua personal atunci când vreunul dintre copiii lui fugea. Unii fugiseră de mai multe ori. Dacă un băiat avea să fugă iar, existau șanse mari să fie găsit plutind pe Tamisa.

Marlowe încercase să fugă o singură dată, când avea vreo doisprezece ani. Pentru gestul ei, Satin aproape că o omorâse în bătaie. În timp ce stătea acolo, sângerând și plângând, el se aplecase la urechea ei și-i spusese:

– Nu te voi lăsa să pleci niciodată, Marlowe. Ești prea valoroasă pentru mine. Mai bine moartă, decât liberă.

– Satin nu mă va lăsa niciodată să plec, spuse ea.

– Are planuri pentru tine, spuse Gideon fără să o privească. Își băgă mâinile în buzunare, ca și cum nu-i păsa ce plănuia Satin, dar Marlowe avea sentimentul că Gideon nu era de acord. Un atac mare. Va trebui să se bage în asta fără tine, și a investit prea mult pentru asta.

Marlowe suspecta că Satin o păstra pentru un atac mare. Îl văzuse șoptind cu Beezle de câteva ori. O dată sau de două ori, priviseră spre ea. Nu o surprindea. Ea era cel mai bun hoț pe care îl aveau Copiii din Covent Street. Cu cât era mai bună deghizarea, cu atât erau mai mari șansele să fie prinsă și să fie aruncată în pârnaie. Nu-și dorea să-și petreacă restul vieții la Newgate.

Nu-și dorea însă nici să-l petreacă furând pentru Satin. Dar ce să le spună părinților ei acum? Dacă aveau mălaiul pentru a angaja un nobil precum Sir Brook, erau bogați... cel puțin după standardele ei. Se vor uita o dată la ea și îi vor cere să dispară. Cel puțin era dorită și necesară la Copiii din Covent Graden.

– Iată-i că vin, spuse Gideon, alertând-o de sosirea băieților. Ești gata, Marlowe?

– Mereu.

Și vorbea serios. Își îndepărtă gândurile de la mame și tați. Nu-și putea permite să fie moale sau să se îngrijoreze dacă aveau să o iubească sau nu. Dacă atacul acesta avea să se lase numai cu decese, va avea mai multe motive de îngrijorare decât dacă păsările cântă în copaci sau dacă mama avea să o învelească la noapte.

Își îndreptă umerii, făcu semn din cap către Gideon și către băieți, apoi aceștia plecară în spatele casei pe care aveau să o jefuiască. Le oferi o clipă pentru a-și ocupa poziția înainte de a traversa strada și a începe să meargă. Auzi ropotele cailor pe stradă în spatele ei, dar nu era neobișnuit ca oamenii să fie afară la ora asta. Aruncă o privire lui Joe, care stătea într-un colț umbrit, și-i făcu semn că totul este în regulă. Era numai o trăsură în trecere. Nimic care să o îngrijoreze. Nu era nimic greșit în a bătea la ușa cuiva, iar ocupanții trăsurii numai asta aveau să vadă.

Începu să urce treptele, dar observă prea târziu mișcare pe scara servitorilor care ducea în subsol. Înainte să poată reacționa, un bărbat o prinse, o ridică de parcă ar fi fost un sac de cartofi și o aruncă peste umăr. Ea se zbătea și țipa, dar, în ciuda zgârieturilor și pumnilor, el nu-i dădu drumul. Joe venea spre ea, iar ea striga spre el. Avea să o salveze. Dacă nu Joe, Gideon. Nu avea să dispară astfel. Era sigură de asta.

Atunci fu aruncată într-o trăsură, iar peste cap i se trase un sac. Se lăsă întunericul.

Capitolul 2

Dane privea pe fereastra trăsurii și se întreba ce dracului o fi fost în mintea lui să i-o împrumute lui Brook. Cum de era mai interesant să supravegheze o stradă din Cheapside decât să meargă la o serată la Lady Yorke?

Păi, să vedem! Orice ar fi fost mai interesant decât serata lui Lady Yorke. Era mai interesant să privești iarba crescând și, stând în trăsură vreme de o oră, să dai ocol străzii era aproape la fel de interesant. Oftă și-și masă tâmplele. Ar face bine să rămână aici. Nu era ca și cum avea ceva mai bun de făcut, având în vedere că Parlamentul nu se întâlnea în seara asta. Zâmbi, gândindu-se la discursul pe care-l ținuse la ultima sesiune. Fusese o denunțare înflăcărată a unei propuneri de lege pentru alocarea mai multor fonduri în vederea sprijinirii săracilor.

Săracii! Dar militarii și fermierii? Dar nenorocita de problemă irlandeză? Dane argumentase cu succes – iar legea fusese respinsă – că săracii își meritau soarta. Erau leneși sau preferau trândăvia în detrimentul muncii grele. Murdari, needucați și imorali, clasele inferioare abia de ajungeau la rangul de oameni. Era mai bine ca țara să privească spre viitor – să-și hrănească poporul și să-l apere.

În calitate de conte, Dane nu avea numai responsabilitățile unui proprietar, ale unui nobil și ale unui membru al Parlamentului, ci avea și responsabilități sociale. Era profund plictisit de aceleași baluri, aceleași debutante insipide, aceleași conversații ridicole despre vreme. Ura Londra în timpul sezonului. Și era numai începutul lui. Datoria putea fi extrem de obositoare.

Se gândise că, dacă va accepta invitațiile și-și va face apariția, mama lui, contesa de Dane, văduvă, va înceta să-l mai bată la cap să-și găsească o soție. Din contră, ea se comporta și mai rău decât înainte. Ar trebui să aleagă o fată și să încheie discuțiile. Oricum, toate erau la fel.

Dacă Brook ar fi stat cu el în trăsură, și-ar fi dat ochii peste cap și ar fi spus că îi era *tare greu* lui Dane, în calitate de conte. Nu toți puteau fi eroi, ca Brook. Nu toți puteau salva oameni. Cineva trebuia să fie un om simplu.

La naiba cu el, dacă asta presupunea poziția lui Brook, atunci nu avea decât să fie el eroul! Dane era pe cale să adoarmă din cauza plictiselii absolute.

Trăsura începu să se miște, iar Dane se încruntă. Nu ceruse vizitiului să pornească. Oare erau atacați de hoți? Cel puțin asta ar fi făcut seara mai interesantă.

Apoi auzi un țipăt.

Dane se ridică și trase perdeaua chiar când se auzi vocea fratelui său, strigând:

– Deschide ușa! Deschide dracului ușa!

Dane deschise, deși trăsura încă se mișca. Se opri o clipă și Brook aruncă un animal sălbatic înăuntru. Dane se dădu în spate, departe de ghearele creaturii furioase, chiar când Brook se urcă și trânti ușa trăsurii în urma lui.

– Dă-i bice! strigă el.

Trăsura porni, mergând cu viteză periculoasă, chiar și dacă nu s-ar fi aflat pe străzile aglomerate ale Londrei. Nu avea însă timp să își facă griji pentru cât de periculos conducea vizitiul. Creatura se întinse spre el, zgâriindu-i piciorul și reușind să-l muște destul de serios de gambă.

– Au! strigă el, încercând să o îndepărteze.

Căzu, iar Brook îi puse un sac pe cap. Asta o derută, iar fratele lui profită de momentul de confuzie pentru a-i lega mâinile.

Mâinile? Era om?

– Ce dracu' este asta? întrebă Dane.

– Cine, iar numele ei este Elizabeth, îi spuse Brook printre dinți, din cauza efortului pe care trebuia să-l depună pentru a face nod funiei care-i lega mâinile.

– Este o femeie?

O femeie care tocmai îl mușcase? La dracu', piciorul îl durea îngrozitor.

Se apropie și observă rochia murdară pe care o purta creatura. Privirea îi urcă... da, clar era o femeie.

– Este, spuse Brook, lăsându-se epuizat pe banchetă, Lady Elizabeth Grafton.

Dane crezuse mereu că în ziua în care fratele lui va face o greșeală – o greșeală monumentală, genul pe care Dane încerca din răsputeri să îl evite – avea să se bucure. Piciorul însă îl durea tare și era mai îngrijorat de sănătatea mintală a fratelui său – și, adevărul fie spus, și de a lui – decât fericit că putea să spună: „Ți-am zis eu!"

Dane aruncă încă o privire femeii. Nu știa cine era, dar nu era fiica marchizului de Lyndon. Era un soi de șobolan al străzii. Numai mirosul era suficient pentru a dovedi că baia era un lux de care nu se bucura frecvent, dacă o făcea vreodată. Și limbajul ei. Nici o doamnă nu cunoștea cuvintele pe care i le adresase lui Brook. Dane nici măcar nu știa unele dintre înjurături. Și mizeria. Avea să îi ceară valetului să-i spele imediat pantalonii.

– Ești bine? întrebă Dane. Te-ai lovit recent la cap?

Brook îi aruncă o privire furioasă.

– Ea este.

Înainte ca Dane să-l poată contrazice, creatura – femeia, dacă insista Brook – probabil că-și revenise, deoarece începuse să înjure din nou. Nu putea vedea cu sacul care-i acoperea ochii, iar ghearele îi erau legate, dar încă putea da din picioare. Dane se mută pe cealaltă parte a trăsurii, pentru a evita loviturile ei. Dacă pumnii i-ar fi fost la fel de iuți ca picioarele, putea fi un pugilist de temut.

– Nu o pot duce la lordul Lyndon așa, zise Brook.

Dane se încruntă. Nu-i plăcea substratul acelei afirmații. Pentru că Brook nu continuă, el sugeră:

– Ai putea să o arunci înapoi în stradă.

Privi pe fereastră și văzu că acum se aflau pe Mayfair. Poate că nu ar trebui să elibereze o astfel de creatură pe Mayfair. Ar putea continua să conducă și să o lase undeva în siguranță. Undeva precum Scoția. Sau America.

– Nu o arunc înapoi pe stradă.

Femeia tăcu, ca și cum și-ar fi ascultat sentința.

– Am putea să o punem pe o navă. Australia ar putea fi suficient de departe.

– Nu!

Fetișcana țipă și începu să înjure iar. Dane ridică o mână pentru a se proteja.

Brook dădu ochii peste cap.

– Dane!

Dane se arătă deznădăjduit.

– Chiar tu ai zis că e o hoață. Aceasta este cea mai mică pedeapsă pe care o poate primi.

– Adevărat, dar mă gândeam că am putea-o aduce pe calea cea bună.

Dane miji ochii, iar fata vorbi pentru prima dată.

– Nu vreau nici o cale bună.

Vocea ei se auzea înăbușită de sub sac.

Dane arătă acuzator cu degetul spre femeie.

– Ai auzit-o! Nu vrea să fie adusă pe calea cea bună.

– Oricum, o ducem acasă...

– Acasă!

– O spălăm și o facem prezentabilă înainte de a o da lordului și lui Lady Lyndon.

– Nu! strigă creatura.

De data aceasta Dane nu îi mai evită loviturile, iar genunchiul lui suferi consecințele.

– La dracu'!

Pantalonii nu mai aveau nici o șansă.

– Dă-mi drumul, strigă ea, lovind din nou. Gândaci nenorociți! Dați-mi drumul, lingăilor!

Continuă, iar Dane își privi fratele uluit. Nu mai auzise niciodată o femeie vorbind astfel.

– Simt de parcă ar trebui să iau notițe, spuse el printre strigăte. I-aș putea impresiona pe domnii de la Gentleman Jackson.

– S-ar putea să fii aruncat în stradă, comentă Brook. Oricum, o duc la Casa Derring.

Acum Dane își pierdu răbdarea.

– Ba nu. Susanna este acolo cu mama. Nu putem să le punem – arătă spre ea disprețuitor – în situația asta.

– Prostii, spuse Brook, încrucișându-și brațele într-un gest care îi dădea lui Dane de înțeles că se luase deja decizia. Spre deosebire de tine, lor le plac cazurile caritabile. Și nu o să mori dacă îți mai murdărești din când în când mâinile alea imaculate.

Dane privi la mănușile lui fără pată. Poate că nu o să-l omoare, dar cu siguranță avea să-l facă să sufere.

– Credeam că ideea era să ținem departe de Casa Derring gloata și infractorii. Este deja suficient de rău că nu poți să mergi pe drum fără să fii buzunărit sau tâlhărit în plină stradă. Măcar casa să ne fie sigură.

Brook se încruntă.

– Parcă ești tata.

– Și uite ce s-a întâmplat cu el. Ultima spargere l-a omorât.

– Era deja bolnav și slăbit.

– Cu siguranță jaful și vandalizarea i-au grăbit sfârșitul.

Brook nu îl contrazise, iar Dane consideră tăcerea fratelui său drept un acord tacit. Dane trăise în Londra mare parte din viață și era familiarizat cu tot felul de infracțiuni și infractori. Fusese ținta infracțiunilor de nenumărate ori. Mereu Dane purta cu el un baston gros sau un pistol. Se putea descurca singur. Moartea tatălui însă îl înfuriase pe Dane și îi alimentase ura față de clasa inferioară, pe care o considera o clasă criminală.

Când ajunseră la casa din oraș de lângă Berkeley Square, Dane rămase ferm. El era contele, deși adesea fratele lui uita, în mod convenabil, și nu avea de gând să accepte în casa lui această – singurul cuvânt politicos care-i venea în minte era țărăncuță. Spre deosebire de multe case vechi, bucătăria și spălătoria Casei Derring erau situate în curtea din spate, care erau accesibile fie prin camerele servitorilor, fie de afară, prin aleea din spate. Așezarea acestora reducea riscul unui incendiu, în cazul în care bucătăria lua foc, și le oferea mai mult spațiu servitorilor. Mama lui și Susanna probabil că erau încă plecate, iar cei mai mulți servitori erau în pavilionul lor la ora aceasta. Bucătăria ar fi trebuit să fie liberă.

Dane dădu ordin vizitiului să oprească aproape de scara servitorilor, înainte ca trăsura să fie observată de majordom, care fără îndoială supraveghea reîntoarcerea lor.

Dane îl privi pe Brook pe deasupra femeii care încă se zbătea. Țărăncuța asta nu obosea niciodată?

– Cum o scoatem de aici?

– O cărăm.

Părea să fie singura modalitate, dar asta nu însemna că lui Dean îi plăcea.

– Dacă o ducem în casă cum se cuvine...

Dane ridică mâna, întrerupându-și fratele. Oftând, își scoase mănușile și haina și îi arătă, gesticulând, fratelui său ceea ce aveau să facă. Dacă femeia nu știa ce avea să urmeze, nu putea plănui un atac. Brook încuviință, gesticulă și el, ba chiar provocă un gest cam vulgar din partea lui Dane, apoi, oftând, Dane deschise ușa trăsurii și coborî. Încuviință, iar Brook împinse femeia din trăsură chiar în brațele lui Dane.

El evită să o țină prea aproape. Așa cum îl văzuse pe Brook făcând, o aruncă peste umăr și îi ținu genunchii aproape de piept, pentru a nu-l putea lovi tare sau în vreun loc cu adevărat vulnerabil. Se înfioră la mirosul ei și se gândi că poate ar fi mai bine să ardă cămașa după aceea. Dane aruncă o privire vizitiului, care se uita la ei cu gura căscată.

– Nici o vorbă.

– Da, milord!

Era mai ușoară decât se așteptase Dane și o cără destul de ușor pe trepte, până în bucătărie. Brook merse înaintea lor, deschizând ușa și aprinzând lampa pentru a putea vedea. Lângă bucătărie se afla o săliță comună, unde servitorii mâncau, coseau sau se adunau când aveau timp liber. Dane alese să o așeze pe unul dintre scaunele din sala comună. Era mai departe de cuțite și de alte obiecte care ar fi putut fi folosite drept arme.

O așeză și se dădu înapoi. Ea se zbuciumă și căzu de pe scaun. Brook făcu semn spre ea.

– Ar trebui să o dezlegi. Nu-și poate folosi mâinile pentru a se echilibra.

– Dezleag-o *tu*! spuse Dane, dar știa că el avea să facă asta.

Oricât și-ar fi dorit, nu o putea lăsa legată. Era inuman. Se apropie de ea cu grijă. Ea părea să simtă unde se află el, deoarece întoarse capul în direcția lui și îl lovi. El îi evită picioarele și reuși să se strecoare în spatele ei. O apucă de încheieturi și încercă să slăbească nodul. Nu avea să funcționeze. Nodurile se întăriseră din cauza zbuciumului ei. Dane merse în bucătărie, găsi un cuțitaș ascuțit și se întoarse.

Nu putea tăia funia fără să o taie și pe ea, dacă avea să continue să se zbată.

– Ascultă, spuse el, îndepărtându-se când ea se întoarse spre vocea lui și încercă să lovească. Voi tăia funia, dar va trebui să stai nemișcată, altfel te voi răni.

Vorbise încet și calm, așa cum ar fi făcut-o dacă s-ar fi adresat unei iepe nărăvașe.

– Te voi omorî, spuse ea.

Brook păru mirat. Dane încercă să-și păstreze calmul.

– Îți va fi mult mai ușor să reușești dacă vei avea mâinile libere.

Ea încetă să lovească, suficient cât să se gândească la ce spusese el. În cele din urmă, zise:

– Dacă încerci ceva...

– Femeie, te asigur, nu atentez la virtutea ta. Nimic din ce faci nu m-ar putea ispiti.

În lumina lămpii putea vedea mai clar petele de pe rochia pe care o purta, stratul de mizerie de la încheieturile ei și de sub unghiile sale. Apoi mai era și putoarea unui trup nespălat. Nu-și dorea să se apropie de ea. În timp ce o privea, ea ridică încheieturile. Cu prudență, Dane se așeză lângă ea și îngenunche. Ea nu se mișcă atunci când el strecură cuțitul pe sub funii. Tăie numai o dată, iar ea fu eliberată. Se dădu în spate la fel de repede ca ea. Imediat, ea-și dădu jos sacul de pe cap și se lăsă în jos, analizând împrejurimile.

Dane nu putea decât să se holbeze la ea.

– Ești numai o fată.

Capul ei se întoarse în direcția lui, părul ei negru căzându-i pe față.

– Oi fi eu o fată, dar îți pot face felul.

Dane ridică mâinile, pentru a o ține la distanță.

– Nu mă îndoiesc că ți-ar plăcea să încerci.

– Nu îți vom face rău, spuse Brook.

– Tu, spuse ea. Tu m-ai înhățat! Ce este locul ăsta? Privi împrejur. Un bordel?

Dane privi contrariat.

– Este o bucătărie.

Ea nu părea să-l creadă și continuă să dea din cap, tresărind la cel mai mic sunet. Dane era intrigat. Îi dăduse vreo treizeci de ani sau mai mult. Avea trup de femeie, dar fața ei era a unei fetișcane. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani, dacă îi avea și pe aceia. Deși părul ei era cam murdar, fața îi era curată... măcar relativ curată. Poate că nu-i făcea plăcere să fie murdară. Avea ochi mari, albaștri, care scânteiau de furie și ură. Nu era o domnișoară fandosită. Domnișoarele de la Almack ar fi leșinat până acum.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ea se întoarse în acea direcție, cu mâinile întinse, ca și cum ar fi fost gata să se lupte cu un alt atacator.

– Ce este asta?

– I se spune ciocănit, zise Dane. Un obicei politicos pentru a-i informa pe alții că îți dorești să intri.

Brook deschise ușa, iar vizitiul familiei Derring rămase în ușă.

– Da, Ezekiel!

– Ați primit un bilet, milord. M-am gândit că ar fi bine să vi-l aduc. Privirea lui întâlni fata și păru ușurat că era nevătămată. Nu aș vrea ca ceilalți servitori să pună întrebări.

– Mulțumesc! Brook închise ușa și desfăcu sigiliul scrisorii. La naiba!

– Ce este? întrebă Dane.

– Trebuie să plec. Jandarmi...

– Nu! Dane dădu din cap. În nici un caz. Îți interzic!

Brook ridică din umeri.

– Nu ai genul acesta de autoritate. Trebuie să plec.

Se îndreptă spre ușă, iar Dane se așeză în fața lui, ținând ușa închisă cu mâna.

– Acum? În acest moment?

– Este urgent.

Dane îi aruncă o privire furioasă.

– Și eu ce ar trebui să fac cu ea? întrebă el printre dinți.

Brook aruncă o privire în spate, ca și cum uitase de ea o clipă.

– S-o bagi la spălat! O voi duce mâine la lordul Lyndon.

– Dacă într-adevăr intenționezi să o prezinți pe fata asta lordului Lyndon drept fiica lui, ești complet nebun.

– Vom vedea, zise Brook.

Înaintă, apoi îi aruncă lui Dane o privire cu subînțeles când acesta nu-și îndepărtă mâna. Înjurând, Dane se dădu la o parte, iar Brook plecă.

Dane se întoarse și o privi pe fată. Îl privi și ea, provocându-l și amenințându-l în același timp cu ochii. Dumnezeu să aibă milă de el. Voise numai să scape de plictiseala sezonului. Nu voise să se lupte cu o diavoliță. Brook zisese să o curețe. Dane presupusese că se referise la haine curate. Dar ce sens avea să pună haine curate pe un trup murdar? Trebuia să o convingă să se spele.

Cada servitorilor se afla în colțul încăperii. Trebuia numai să încălzească apa pe plită. Nu că ar fi știut cum funcționa plita. De aceea avea bucătăreasă. Va trebui să o cheme. Când avea să se întoarcă, fata ar fi fost dusă de mult. Oare chiar era un lucru rău? Dane credea că nu, dar fratele lui nu ar fi fost de acord. Lui Dane nu-i păsa dacă s-ar fi încăierat cu Brook, dar chiar se întreba de ce fratele lui credea că fata aceasta putea fi Lady Elizabeth Grafton, fiica marchizului de Lyndon. Cunoștea povestea micuței Lady Elizabeth. Dispăruse într-o zi din parc și, în ciuda căutărilor minuțioase, nu fusese niciodată găsită. Dădaca fusese acuzată și aruncată în închisoare, dar Dane bănuia că biata femeie era nevinovată. Existau bărbați care răpeau copii pentru a-i trimite în colonii sau pentru motive mai sumbre. Dane încerca să-și amintească mai multe detalii. Pe atunci avea vreo zece ani, iar micuța probabil cinci. Asta însemna că acum ar fi avut vreo douăzeci de ani. O privi pe fata din fața lui. Avea vârsta potrivită.

– Dacă îți vei întâlni părinții, va trebui să te speli și să te schimbi.

– Nu am părinți, declară ea.

Nu era de mirare. Era evident odrasla lui Satana.

Totuși, era interesant. O hoață întreprinzătoare, ca ea, ar fi speculat oportunitatea de a pretinde că este fiica unui marchiz.

– Atunci nu ești Lady Elizabeth Grafton? întrebă el.

– Numele meu este Marlowe. Dane așteptă. Numai Marlowe, adăugă ea.

– Și nu ești fiica marchizului de Lyndon?

– Nu-l cunosc pe individ. Acum, dacă mi-ai da drumul...

Încercă să treacă pe lângă el, dar Dane – învingându-și scârba față de mizeria de pe ea – o prinse de talie. Ea se dădu în spate, iar el se trase într-o parte, înainte ca ea să-l poată lovi. Părea să aibă țintă bună.

– Mă tem că nu te pot lăsa să pleci.

Ea-l privi încruntată.

– De ce nu?

– Mă bucur că ai întrebat. Din două motive. În primul rând, fratele meu este detectiv. Nu știu cum reușește, dar cunoaște informații. Ceea ce duce la cel de-al doilea motiv. Dacă el crede că ești Lady Elizabeth, va trebui să-i ofer credit.

– Este un mod elegant de a spune că sunt o mincinoasă.

Dane gesticulă neputincios.

– Deloc.

Ea își încrucișă brațele.

– Serios? Crezi că nu știu cine sunt? Ți-am spus că mă numesc Marlowe. Nu o cunosc pe domnișoara asta despre care vorbești. Acum, dacă-mi mai spui o dată că numele meu este Elizabeth, atunci mă faci mincinoasă.

Dane se uită fix la ea îndelung. Îi venea greu să recunoască, dar fata avea dreptate. În esență, o făcea mincinoasă.

– Nu am intenționat să te jignesc.

– Poți primeni un porc, dar tot porc rămâne.

Acum vorbeau despre animale? Sau fata asta era mai inteligentă decât părea?

– Folosești o metaforă? întrebă el.

– Gata cu vorbele mari, ceru ea. Lasă-mă să plec!

El refuză să se coboare la nivelul ei și răspunse.

– Nu are sens să te las să pleci. Fratele meu te va găsi iar.

Apoi Dane ar fi trebuit să suporte morala lui pentru că lăsase fata să scape.

– Ba nu. Mă pot ascunde, astfel încât să nu fiu găsită vreodată.

Ea nu-l cunoștea pe Brook. Putea găsi pe oricine și era răbdător. Putea aștepta ani la rând ca să dea de urma unui bărbat sau a unei femei dispărute. Dane nu avea de gând să-i argumenteze asta. Mai avea și altele.

– Oricum ar fi, insistă Dane, nu te voi lăsa să pleci. Din punctul meu de vedere, ai de ales, fie faci baie de bunăvoie, îmbraci haine curate și mănânci o masă caldă, fie...

– Fie?

Bătea agitată din picior.

– Fie vei face toate astea – cu excepția mesei calde – cu forța.

– Cu forța?

El zâmbi discret.

– Te voi forța.

– Crezi că mă poți obliga să fac ceva ce nu vreau?

Ridică din bărbie, provocându-l.

– Da.

Îl privi mult timp. El nu știa ce văzuse ea în ochii lui, dar în cele din urmă fata încuviință.

– Foarte bine, dar nu mă supraveghezi cât fac baie.

– Doamnă, te asigur că nu intenționez să fac asta, așa că voi sta în bucătărie cu spatele întors. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Ce mai domn, dacă mă obligi să fac baie împotriva voinței mele.

– Da, știu. Groaznic!

– Și încă ceva.

El oftă.

– Ce mai e?

– Nu mă îmbrac în rochie.

El o privi contrariat.

– Vreau pantaloni și o cămașă, așa cum porți tu.

– Vrei să te îmbraci ca un bărbat? De ce?

– Așa!

– Ciudat, bolborosi el în sinea lui, dar oricum nu-i mai păsa. Mama și sora lui aveau să se întoarcă acasă în curând, iar el voia să termine cu fata. Dane se îndreptă spre ușă și strigă. Ezekiel! Vino aici!

Vizitiul probabil că aștepta în apropiere, deoarece ajunse în câteva secunde.

– Adu-l pe Crawford.

Cuvintele căzură ca niște bolovani. Vizitiul își freca mâinile.

– Pe Crawford, milord? El privi peste umărul lui Dane, către fată. Sunteți sigur?

Nu. Dane nu era deloc sigur. Era mai mult ca sigur că va regreta aproape imediat implicarea lui Crawford, dar deja regreta mare parte din noaptea aceasta și nu prea mai putea face multe lucruri fără să fie prins. Oricum, probabil că va da foc bucătăriei dacă va încerca să folosească plita chiar și numai pentru a încălzi apă. Poate că va reuși să găsească niște mâncare pentru fătucă, dar nu știa de unde să facă rost de haine care să i se potrivească, mai ales că trebuia să o supravegheze pentru a o împiedica să fugă.

Dane oftă și închise ochii.

– Adu-l, Ezekiel!

– Da, milord.

În spatele lui, o auzi pe fată întrebând:

– Cine este Crawford?

– Vei vedea.

După cinci minute lungi, un bărbat scund, cu chelie și cu nasul strâmb, care-l făcea să pară că îi privea de sus pe toți – deși era mai scund decât majoritatea – intră ceremonios pe ușa bucătăriei. Dane se gândea la un rege care se întorcea în castelul lui și, într-un fel, bucătăria și zona servitorilor erau castelul lui Crawford.

– Domnule, spuse Crawford făcând o reverență. Privirea lui căzu imediat asupra fetei. Crawford nu rata nimic. M-ați chemat?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Desigur, milord!

Subînțelesul din tonul majordomului era că nimeni, niciodată, nu putea realiza ceva fără ajutorul lui Crawford.

– Am nevoie de apă caldă pentru baie, mâncare și haine de băieți care să i se potrivească acestei fete, spuse el și arătă spre ea.

Crawford nici măcar nu tresări la cererea stranie.

– Desigur, milord! Pot să întreb de ce spălăm, hrănim și îmbrăcăm acest... copil al străzii?

– Nu sunt un copil al străzii! strigă fata.

Privirea lui Crawford nu-l părăsi pe Dane.

– Este unul dintre proiectele lui Brook. Asta este tot ce trebuie să știi.

– Desigur, milord. Se întoarse, probabil pentru a face minuni și a îndeplini toate cerințele lui Dane, dar reveni. Nu o vom găzdui pe ființa asta peste noapte, milord.

Dane își linse buzele. I-ar fi prins bine un pahar de coniac chiar atunci.

– Nu știu încă, Crawford.

– Desigur, milord! Scuzați-mă, milord!

Se îndreptă spre ușă, pentru a îndeplini ordinele lui Dane.

– Crawford, s-au întors deja mama și sora mea?

– Le aștept din moment în moment, milord.

Dane știa că lui Crawford îi displăcea să nu se afle la locul lui când sosea contesa văduvă. Crawford avea idei fixe în privința modului în care trebuia administrată Casa Derring. O fi fost Dane șeful, dar Crawford avea cârma și conducea nava. Condusese nava mai mult timp decât vârsta lui Dane. Probabil că se va afla acolo chiar și după moartea lui Dane.

Crawford arătă spre fată.

– Nu voi menționa... *asta* contesei și lui Lady Susanna, milord!

– Ar fi cel mai bine! recunoscu Dane.

– Răposatul conte se va întoarce în mormânt, bombăni Crawford.

– Ce-ai zis?

– Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, milord.

Dane dădu din cap. Nu-l putea învinovăți pe bărbat. Tatăl lui s-ar fi întors în mormânt. Tâlhari ca fata asta îl băgaseră în mormânt pe conte.

Crawford plecă. Dane știa că în câteva minute valeții și cameristele aveau să fie ca un furnicar, îndeplinindu-i ordinele. Se îndepărtă de ușă și ieși din bucătărie, pentru a nu le sta în cale. Asta îl aduse din nou în aceeași încăpere cu fata. Ea îl privea încruntată, cu fața schimonosită de furie. El o ignoră. Ajunseseră la un acord, iar el se aștepta ca ea să-l respecte. Hoții nu aveau onoare, dar era evident că ea nu era proastă. Nu voia ca el să o țină cu forța în cadă și să o spele.

Așa cum presupusese, furnicarul începu. Servitorii o priviră pe fată ciudat, câțiva strâmbară din nas din cauza mirosului, dar nimeni nu zise nimic, în afară de ce era necesar pentru a-i îndeplini ordinele. Jumătate dintre ei probabil că dormeau, dar acum mărșăluiau ca și cum ar fi fost în alertă, așteptându-i ordinele. Singurul semn că îi întrerupsese din ceea ce părea să fi fost o noapte odihnitoare erau cameristele, ale căror bonete nu acopereau moațele pe care și le prinseseră în păr pentru a-și face cârlionți până dimineață.

Menajera și Crawford nu se înțelegeau, căci ea se afla în reședință numai de vreo zece ani, deci era încă o intrusă, iar Dane nu fu surprins să vadă că Crawford nu o trezise. În schimb, bucătăreasa preluă sarcina de a încălzi apa și Dane o privi în timp ce muta cada în încăperea mică despre care el nici nu știa că se afla acolo. Probabil că acolo se spălau servitorii. Mirosul ademenitor de carne proaspătă și supă îl făcu să-i lase gura apă. Observă că fata își îndreptă și ea capul în direcția bucătăriei.

– Baia este gata, milord, îl informă una dintre cameriste. Avea în mână haine de băiat. Au fost ale lui Jimmy. Sunt cam ponosite, dar sunt curate. Îi dădu hainele. Jimmy fusese grăjdar, dar acum se instruia ca să devină lacheu. Crawford a cerut mai mult săpun. Este destul acolo, precum și prosoape pentru a se șterge.

Făcu o reverență și se îndepărtă.

Numai Crawford, o servitoare de la bucătărie, un valet și bucătăreasa mai rămăseseră acolo.

– Poftim, spuse Dane, întinzând hainele spre fată. Îmbracă-le după ce te speli. Și folosește săpun. Mult săpun!

Ea intră în încăpere. Era mică și întunecoasă, fără fereastră. El știa că nu putea evada. Spațiul era suficient de mare cât să încapă o cadă și o persoană. O lampă era agățată de un cârlig de haine pe perete și câteva prosoape se aflau lângă cadă.

– Voi muri dacă voi sta în apă așa. Nu este firesc.

– Am supraviețuit chinului de sute de ori.

Ea miji ochii, ca și cum ar fi evaluat cât de pregătit era el, nu ea. De unde știu eu că nu vei intra peste mine dezbrăcată?

– Îți dau cuvântul meu de onoare.

Ea râse scurt. Aparent, cunoștea valoarea cuvântului domnilor. El arătă spre majordom.

– Crawford mă va controla în cazul în care voi fi copleșit de o dorință mistuitoare la gândul că ești dezbrăcată.

– Ce?

El dădu din cap și plecă. În bucătărie, bucătăreasa scoase un castron plin cu o supă caldă, cu o bucată de pâine și o cană cu vin din care beau servitorii.

– Nu mi s-a părut potrivit să mănânce la masă, milord, îl informă Crawford. Poate sta aici să mănânce.

Dane ridică din umeri. Nu-i păsa ce făcea ea.

– S-a întors fratele meu?

– Nu, milord, dar mama și sora dumneavoastră se pregătesc de culcare. Cel puțin, așa mi s-a spus. Tonul lui avea o urmă de reținere, iar Dane realiză că va trebui să se scuze pentru faptul că întrerupsese ritualul nocturn. Sper ca Lloyd să fi avut grijă ca totul să se petreacă în mod corect, mai adăugă Crawford.

Lloyd era valetul-șef.

– Sunt convins că totul s-a petrecut conform cerințelor tale, Crawford. Doamnă Worthing, vă pot deranja să vă cer un pahar din acel vin pentru gătit?

Arătă spre sticla de pe raftul din spatele ei. Nu era coniac, dar momentan avea să fie de ajuns.

– Nici un deranj, milord! Nici un deranj!

Îi turnă un pahar plin, iar el îl dădu pe gât.

– Mai doriți ceva, milord? întrebă Crawford.

Dane își trecu o mână peste față. Dacă Brook nu se întorcea, trebuia ca el să se ocupe de fată. Nu putea să o ducă într-unul dintre dormitoarele din casă. Chiar dacă nu ar fi crezut că avea să îi fure și să fugă cu prima ocazie, Crawford nu ar fi permis asta niciodată.

Va trebui să stea undeva unde el să o poată supraveghea. În debaraua lui? Dane închise ochii. Trebuia să se gândească la faptul că s-ar putea dovedi că ea este Lady Elizabeth, oricât de improbabil părea în acest moment. Dacă avea să se răspândească zvonul că împărțise camera cu ea, avea să fie ruinată. Crawford era capabil să fie discret, chiar și când dezaproba profund ce se întâmpla. Loialitatea lui față de familie cântărea adesea mai greu decât preferința lui pentru cuviință. Dane, care se bazase pe discreția lui Crawford de câteva ori, știa asta din proprie experiență. Crawford putea de asemenea să-i convingă pe ceilalți servitori să păstreze tăcerea dacă vor realiza că fata dormise în camera lui.

– Crawford, voi avea nevoie de sprijinul tău într-o sarcină delicată.

Îl trase pe majordom într-o parte și-i explică în șoaptă. Bărbatul mustăci, dar acesta era singurul semn vizibil că nu era de acord.

Dane îl trimise pe Crawford să-i îndeplinească ordinele, apoi verifică ceasul din buzunar. Era târziu. Foarte târziu. Se opri la ușa încăperii în care se spăla fata.

– Ești gata?

– Să nu îndrăznești să intri!

Dane privi spre cer, rugându-se în tăcere, apoi se îndepărtă. Avea să-l strângă de gât pe Brook când îl va vedea. Lui Dane nu-i venea să creadă că băga pe furiș o fată în camera lui. Se simțea din nou ca un adolescent. Cel puțin, creatura nu va mai aduce cu o fată când va ieși din baie.

Ușa se deschise însă, iar el realiză că se înșelase foarte, foarte tare.

Capitolul 3

Lui Marlowe nu-i plăcuse niciodată să facă baie, dar nu-și dăduse seama că putea să o facă în apă caldă, curată, cu săpun parfumat. Nu-și dorea neapărat să miroasă ca o floare, dar nici nu era cel mai rău lucru pe care-l mirosise. Prosoapele cu care se ștersese erau moi și pufoase. Nu avusese niciodată un prosop cu care să se șteargă. Avea o bucată mică și ponosită de pânză aspră pe care o putea folosi pentru față, dar o zgâria. Aceste prosoape erau atât de moi, încât voia să se înfășoare în ele și să le poarte mereu.

În schimb, își răsuci părul umed într-un prosop. Probabil avea să moară din cauza frigului, dar odată ce începu să-și curețe trupul, nu se putea opri acolo. Părul ei părea greu din cauza mizeriei, iar ea îl spălă până îl curăță bine. Apa rămase neagră când ieși din ea. Nu-și dăduse seama cât de murdară era. În timp ce se îmbrăca, observă că unghiile ei erau albe, iar pielea ei avea o nuanță rozie.

Hainele pe care nemernicul i le oferise erau cam strâmte. Nu avea legături pentru a-și înfășura sânii și nu putea să-și pună singură corsajul, chiar dacă ar fi vrut. Privindu-l acum, cenușiu din cauza mizeriei, nu era tristă că scăpase de el. Dar, fără altceva între piele și cămașă, sânii ei întindeau ușor materialul. Pantalonii erau și ei strânși, dar cămașa era suficient de lungă pentru a-i acoperi fundul și coapsele. Găsi o șapcă în buzunarul pantalonilor și, după ce-și uscă părul cât de bine putu, și-l prinse în vârful capului și își puse șapca peste el.

Cam pe atunci nemernicul bătuse în ușă. Tresărise auzind zgomotul și, deși era îmbrăcată, îi ordonă să nu intre. Mai avea nevoie de un răgaz. Trebuia să-și pună ghetele la loc în picioare. Luă pumnalul pe care-l ascunsese în buzunarul rochiei și îl băgă în gheată, așa cum o făcea de obicei. Nu avea să fie nepregătită, indiferent de ce avea în gând nemernicul.

Nemernicul era însă ultima ei grijă. Satin avea să o omoare. Nu conta că fusese răpită, ci urma să fie învinovățită că a pierdut prada pe care Gideon și băieții ar fi putut să o obțină în atacul de noapte. Gideon... oare ce credea el că se întâmplase? Oare Joe îi spusese că fusese înhățată și răpită?

Trebuia să plece de acolo și să se întoarcă, pentru a primi pedeapsa lui Satin și a-i promite că avea să se revanșeze pentru această noapte data următoare, când avea să dea lovitura. Mai întâi trebuia să evadeze, dar nemernicul îi făcea evadarea dificilă. El și fratele lui păreau să creadă că era fata unui nobil... a unui oarecare Lord Lyndon. Gândul o făcu să râdă – și îi dădu un junghi prin stomac, dintr-un motiv la care nu voia să se gândească prea mult. Aparent, nobilul Lyndon căuta o fată pe nume Elizabeth. Era ciudat că fata aceasta avea același nume pe care Marlowe îl folosea în secret, dar asta nu însemna că Marlowe era acea fată.

Era bastarda unei amărâte, nu mica prințesă a unui nobil. În plus, chiar dacă numele ei fusese cândva Elizabeth, asta nu însemna că era fiica nobilului. Era oricum un nume foarte comun.

Atunci, de ce îi dăduse Satin un alt nume?

Clătină din cap. Mai bine să nu întrebe. Dacă Satin îți oferă un nume în bandă, îl folosești. Al ei era Marlowe și niciodată nu spusese cuiva, cu excepția lui Gideon, că își amintea că i se spunea Elizabeth.

Nu putea evita inevitabilul. Trăgând aer în piept, deschise ușa și ieși din baia mică. Nemernicul aștepta afară. Era cu spatele la ușă, umerii lui lați și talia îngustă fiind acoperite de haina strâmtă pe care o purta. Era un ins de vază, era sigură. Se uitase cu atenție la hainele lui și erau mai fine decât văzuse vreodată. Era plin de mălai, cum ar fi spus Gideon, și era zdravăn. Mai văzuse bărbați înalți, dar toți erau sfrijiți. Bărbatul ăsta era vânjos.

El se întoarse, iar ea rămase fără aer. Nu-i plăcea că el avea efectul ăsta asupra ei – îi făcea gâtul să se contracte și inima să-i bată cu putere. Dar era frumos – mult prea frumos. Avea un păr des, închis la culoare, cu cărare într-o parte și ușor ondulat. Sprâncenele lui erau niște dungi groase deasupra ochilor mari, căprui. Văzuse nenumărate persoane cu ochi căprui, dar nici una nu avusese ochi ca ai lui. Nu știa cum să-i descrie, altfel decât că erau blânzi și frumoși. Ar fi putut fi ochi de femeie – dar bărbatul ăsta era departe de a fi feminin. O fi fost el proaspăt bărbierit, dar maxilarul lui era

puternic și emana forță. Îi simțise forța când o cărase mai devreme. Individul ăsta nu era moale deloc.

Îi observase ochii, așa că remarcase faptul că privirea lui o întâlnise pe a ei și că se făcuseră mari. Aproape că vru să se uite la hainele ei, să vadă ce anume îl dezorientase, dar credea că știe. Bărbații fuseseră mereu atrași de sânii ei.

– Nu am nimic cu care să-i leg, zise ea. Dacă îmi dai eșarfa de la gâtul tău, aș putea-o folosi.

El se trase în spate, de parcă ar fi fost ars.

– Lavaliera mea rămâne acolo.

– Dacă nu-mi vei da *lavaliera* ta – imită modul pompos în care pronunțase el cuvântul –, atunci am nevoie de altceva.

Dane trase aer în piept.

– Nu este un subiect despre care aș vrea să discut. Vrei să mănânci?

Marlowe nu înțelegea de ce îi adresase întrebarea. Sigur că voia să mănânce. Probabil că-i putea auzi stomacul ghiorțăind la mirosul mâncării. Îl urmă în bucătărie, pe jumătate uluită, pe jumătate amuzată că el nu voia să discute despre legarea sânilor ei. Nobilii ăștia aveau regulile lor proprii.

Ea păși în bucătărie, unde o întâmpină o femeie în vârstă, cu părul ascuns în bonetă, care purta un șorț curat și care îi zâmbi. Era un zâmbet blând, dar Marlowe nu-i zâmbi înapoi. Nu avea încredere în acești oameni. Femeia probabil era o bucătăreasă, deoarece arătă spre mâncarea de pe masa de lângă ea. Marlowe nu avea nevoie să i se arate. O observase în momentul în care intrase. Înțelese însă gestul ca pe o invitație de a începe și atacă mâncarea așa cum un câine atacă un os. Ridică bolul și bău o bună parte din supă, apoi înmuie pâinea în ea și-l goli. Băgă pâinea în gură, mestecând repede, împingând-o pe gât în jos cu un pahar cu vin. Vinul era bun, iar ea-l bău pe tot.

Puse o altă bucată de pâine în gură și ridică paharul.

– Îmi mai dați vin? întrebă ea în timp ce mesteca.

Nemernicul și bucătăreasa o priveau de parcă nu ar mai fi văzut vreo persoană mâncând. Ea mișcă paharul, pentru a atrage atenția bucătăresei, iar femeia clipi în cele din urmă și turnă mai mult.

– Aaaa... mai vrei supă, draga mea?

Marlowe încuviință. Ar fi putut mânca zece castroane. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase... vreodată. Probabil că nu ar fi

trebuit să accepte nimic de la nemernic, dar se gândi că i-o datora. Nu ea ceruse să fie răpită.

Mai mâncă două castroane cu supă, fiind apoi atât de plină încât se îngrijora că se va rostogoli. Stomacul ei, obișnuit să fie gol, se umflase și o durea. Era însă o durere plăcută, iar acum se simțea somnoroasă. Căscă.

– Să te ducem la culcare, spuse nemernicul.

Dintr-un anumit motiv, un fior îi trecu pe șira spinării auzindu-i cuvintele.

Îl îndepărtă.

– Nu împart un pat cu tine! Dacă încerci să mă atingi, îți tai mâna!

Bucătăreasa scoase un sunet nefiresc, apoi se prefăcu ocupată cu curățenia. Era evident că încă asculta. Nemernicul deschise gura să mai spună ceva, dar atunci intrară ceilalți servitori. Făcuseră ceva în cealaltă cameră, iar acum o servitoare aducea hainele lui Marlowe.

– Vă cer scuze că vă întrerup, milord, spuse slujnicuța făcând o reverență. Marlowe își dădu ochii peste cap. De parcă individul merita atâta servilism. Ce să fac cu... astea?

– Arde-le!

– Hei! Marlowe încercă să-și înșface rochia. Sunt ale mele!

Nobilul se așeză în fața ei, iar slujnica se dădu în spate, ca și cum Marlowe ar fi fost pe cale să o atace.

– Poți pleca, spuse nemernicul slujnicuței, care o luă la fugă de parcă ordinele lui erau mană cerească.

El încă stătea în fața ei, iar ea putea simți mirosul lui curat. Nu mirosea a flori, ci a ceva masculin și proaspăt. Voia să se apropie și să inhaleze mai adânc. În schimb, îl privi și, dintr-un anumit motiv, se simți amețită. Și el o privea cu acei ochi căprui, iar ea se simți prea înfierbântată și fără aer. Poate că supa fusese otrăvită.

– Urmează-mă, spuse el scurt.

Ea își puse mâinile în șolduri. Ochii lui urmăriră mișcarea, iar el îl văzu înghițind în sec.

– Nu merg nicăieri cu tine!

El oftă.

– Marlowe, există moduri ușoare de a face asta, dar și moduri mai neplăcute. Înțeleg că tu preferi ultima variantă.

Ea se încruntă. Când vorbea, ea avea impresia că el spunea mai mult decât indicau cuvintele lui. Era ca și cum aproape că râdea de

ea. Adesea părea să nu existe un răspuns corect la întrebările lui, așa că tăcu.

– În cazul acesta, cea mai simplă cale este să mă însoțești în camera mea.

– Nu! spuse ea scurt.

Nu avea să intre în camera acestui bărbat.

– Atunci, o să folosim calea mai grea.

Se întinse spre ea și, înainte ca ea să se poată da într-o parte, el o luă în brațe. Ea se împotrivi, simțindu-se mai confortabil acum, în pantaloni și în cămașă bărbătească, dar el era pregătit. O aruncă peste umăr și o ținu de picioare, la nivelul genunchilor, pentru a o împiedica să-l lovească. În ciuda zbaterilor, observă privirea șocată a bucătăresei, apoi ieșiră. Marlowe nu dădu prea mare atenție locului în care se aflau, ci se zbătea și țipa și, în cele din urmă, intrară în casă, iar ea se adună.

– Mai ai o opțiune, spuse el, amenințător. Continuă să țipi și îți voi pune călUș la gură sau taci și vei rămâne liberă.

Ea se gândi o clipă la asta. O parte din ea dorea să țipe, numai pentru a-i face în ciudă, numai pentru a trezi toată casa. Cealaltă parte nu avea chef să se holbeze toată casa la ea și să fie legată. El avea să o facă. Îl credea în stare.

– Fie, spuse ea încet.

El o lăsă jos, ceea ce o surprinse.

– Vrei să încerci să mergi?

Acum rămăsese fără cuvinte. Cu câteva clipe înainte privea spre podeaua din marmură strălucitoare, acum privea în jur, cu gura căscată. Holul de la intrare era cea mai grandioasă încăpere pe care o văzuse vreodată. Tavanul se înălța și părea să urce din ce în ce mai mult. O coloană enormă de scări se întindea în fața lor, dar și aceea se ondula grațios în sus. Un candelabru care părea din diamante scânteia deasupra ei. Nu era aprins, dar o lampă care fusese lăsată aprinsă pe o masă de la intrare îi scotea în evidență fastul. Oare cum arăta aprins? Ar fi lumină ca în plină zi.

Un hol lung, lat, ducea către celelalte camere. Ea aruncă o privire, dar nu-i putu vedea capătul. Casa aceasta era un castel. Își întoarse capul pentru a se holba la nemernic. Cine era? Un fel de rege?

El indică spre trepte.

– Pe aici, spuse el șoptit și începu să urce. Ea îl urmă, oprindu-se când picioarele ei atinseră covorul. Acesta era atât de moale și de pufos, încât aproape că se scufundă în el. În cele din urmă, începu să meargă din nou, privind împrejur. Tablouri în ramă cu femei și bărbați bătrâni, precum și cu peisaje rurale atârnau pe pereți. Când își îndreptă privirea spre coloana de piatră a balustradei, zări plante și o ușă mare din lemn. Majordomul pe care-l văzuse mai devreme o încuia acum. Ridică lampa și-i urmă la o distanță discretă.

Mai fusese în casele bogătașilor. Putea arunca o privire prin casă și putea ști imediat ce obiecte ar fi vândute cu cele mai bune prețuri – sfeșnice din argint, o ramă de tablou, un bust din marmură – dar nu mai fusese niciodată într-o casă ca aceasta. Dacă ea și Gideon ar putea jefui această casă, s-ar ajunge pe viață.

Nemernicul ajunse la destinație, iar ea aproape că intră în el. O aștepta, în mod evident. Acum, el o privi cu subînțeles:

– Evaluezi valoarea lor?

Ea se încruntă la el. Avea un obicei enervat de a ghici ceea ce gândea ea.

– Nu.

El râse.

– Încă un etaj.

– Câte etaje sunt?

– Așa-i că ai vrea să știi? Poate ar trebui să las ușile descuiate și să îți dau planul casei.

– Mi-ar fi de ajutor, recunoscu ea.

El începu să urce încă un rând de trepte.

– Aparent, astăzi reușesc să mă fac util.

Ea îl urmă la etaj, dar pentru asta nu era nevoie să urce un număr atât de mare de trepte. La capătul lor, el o luă la dreapta și îi făcu semn să îl urmeze. „Acestea sunt dormitoarele", bănui ea. Ușile erau închise și se părea că toată casa era cufundată în somn. Oare câte persoane locuiau aici? O, știa suficient încât să presupună că servitorii dormeau la mansardă. Acesta nu era, în mod evident, acel etaj. Dar oare câte persoane împărțeau această casă imensă? În locuința ei, în orice moment se găseau zece sau doisprezece copii care împărțeau un spațiu ce nu avea nici măcar dimensiunea holului de la intrare al acestei case. Oare acest bărbat locuia singur?

Nu... menționase o soră și o mamă. Și mai era și fratele lui. Dacă Sir Brook locuia aici, atunci erau patru persoane în tot spațiul acesta.

Era uluită și, de asemenea, puțin furioasă. Ce îl făcea atât de special încât să se bucure de toate astea, când ea se mulțumea cu un colțișor într-o clădire rece și umedă?

Ajunseră la destinație, iar el deschise ușa. Înăuntru era întuneric, dar ea intră oricum, căci nu-și dorea să fie luată pe sus. Majordomul, care îi urmase, îi oferi lampa și șopti ceva ce ea nu auzi.

Nemernicul refuză oferta majordomului și apoi închise ușa. Se îndreptă spre o masă, aproape de ușă, deschise sertarul și scoase o cheie. Băgă cheia în încuietoare, descuie și băgă cheia în buzunar.

Era singură cu el în dormitorul lui.

Dane băgă cheia în buzunar și o privi făcând ochii mari. Dracul l-a luat dacă ea va începe să țipe iar. Pentru a o liniști, spuse:

– Nu te voi atinge. Vreau numai să dorm.

Ridică mâinile, ca și când i-ar fi arătat că era inofensiv și că nu era interesat de altceva decât de somn. Din ceea ce observase el în manierele ei, fata era numai cu puțin mai presus de un animal. Și totuși...

Când îi venise ideea să o aducă în camera lui, nu avusese alte intenții, dar asta fusese înainte ca ea să iasă din baie. Regretase imediat că acceptase solicitarea ei de a purta haine bărbătești. Stăteau pe ea în moduri în care nu ar fi stat niciodată pe un bărbat. Sânii ei ieșeau în evidență prin materialul cămășii, întinzându-l. Conturul sfârcurilor ei era vizibil, iar el realiză că ea nu purta lenjerie intimă. Faptul fusese confirmat atunci când ea începuse să vorbească despre nevoia de a-și acoperi sânii. El încheiase imediat conversația. Nu voia să vorbească despre anatomia ei, mai ales că trupul lui reacționa la ea, împotriva voinței lui.

Încercase să își ia privirea de la pieptul ei și își dorise să nu o fi forțat să facă baie. O singură privire spre chipul ei îi confirma fără urmă de îndoială că nu era băiat. Mizeria și funinginea îi ascunseseră pielea pală, delicată, de un alb lăptos și străveziu. Își îndesase părul sub bonetă, dar el văzuse deja cât de lung era. Oare cădea excitant pe sânii ei când era dezbrăcată?

Scutură din cap și se forță să se concentreze la ceea ce conta. Dane se pricepea să se concentreze. Fusese pregătit pentru a-și

pune pe locul al doilea propriile nevoi și dorințe. Era capabil să-i ignore câteva minute trupul excitant... asta până când ea își puse mâinile pe șolduri, iar materialul cămășii ei se ridică. Pantalonii se mulau pe șoldurile ei într-un mod pe care-l găsea incredibil de erotic. Își putea imagina forma delicată a feselor ei și simți nevoia să o întoarcă pentru a-i vedea și acea parte. Mai rău, unul dintre nasturii cămășii de desfăcu în urma gestului ei, expunând pielea cremoasă a claviculei.

Acum ea stătea în fața lui, privindu-l ca și cum el era un lup, iar ea oaia. Oricât ar fi liniștit-o, ea avea dreptate să nu aibă încredere în el. Tot timpul cât o cărase din bucătărie, acei sâni delicați, plini îi atinseseră umerii, iar el nu se gândise la altceva, cu excepția faptului că voia să o dezbrace.

– Nu te voi atinge, îi repetă el, mai mult de dragul lui decât de-al ei. Vom dormi numai. Ea îl privi prudentă. Poți dormi pe acel scaun, încheie el, arătând spre un fotoliu confortabil de lângă patul lui.

– Ce mai nobil, spuse ea, să-i ofere unei lady un scaun pe care să doarmă.

– Nu știu încă dacă ești o lady, Marlowe, spuse el. Dacă se dovedește că ești Lady Elizabeth, îți voi cere sincere scuze.

Ea n-avea decât să spună ce voia. Nu avea să renunțe la patul lui pentru un copil al străzii pe care Brook îl răpise din Cheapside.

Iar el nu avea să se simtă vinovat din cauza aceasta. Cel puțin, nu foarte vinovat.

La dracu'! Fotoliul era confortabil! Adormise în el de câteva ori, în timp ce citea. Ea avea să fie bine!

Dar el? Sau oare ea va aștepta ca el să adoarmă pentru a-i fura cheia și a evada? Sau, mai rău, oare îi va tăia gâtul?

El nu avea nici o armă în camera lui, dar o fată descurcăreață ca ea ar fi putut să găsească ceva pe care să-l folosească. Un cuțit de scrisori, de exemplu. El înghiți în sec.

Hotărât, se îndreptă spre draperii și desfăcu cordonul folosit pentru a le ține legate pe timpul zilei. Slavă Domnului că dăduse valetului său două zile libere pentru a-și vizita mama. Astfel, dimineața nu va trebui să explice de ce se afla acolo o fată îmbrăcată în băiat și legată de scaunul lui.

– Ce faci cu alea? întrebă ea, dându-se în spate.

Ea se trase până aproape de ușa vestibulului.

– Întinde mâinile!

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Nu. Nu vreau să fiu legată!

– Nu pot avea încredere în tine. Te voi lega numai de scaun, ca să nu evadezi. Îți voi da suficientă libertate.

– Nu!

El ridică din umeri.

– Marlowe, calea ușoară sau calea grea? Credeam că ne-am înțeles că am o forță mai mare decât a ta. Într-un fel sau altul, te voi lega.

El ar fi putut jura că în ochii ei străluci o lacrimă, dar ea își șterse obrazul, iar el nu mai văzu nimic. Oare își imaginase?

Ea întinse mâinile, cu o expresie urâtă și încăpățânată pe chip, iar el le legă strâns. Apoi o trase cu delicatețe spre scaun și o legă de masa grea de lângă el. Nu avea să plece nicăieri. Când își puse mâinile pe umerii ei pentru a o așeza pe scaun, o simți tremurând.

– Ți-e frig? întrebă el. Îți aduc o pătură.

– Nu mi-e frig, spuse ea.

Atunci de ce ar fi tremurat? Găsi o pătură pe masa de călcat și o acoperi cu ea. Ea o îndepărtă, iar el ridică din umeri și își scoase haina. În mod normal i-ar fi cerut lui Crawford să-i țină locul valetului, dar atunci când majordomul întrebase dacă mai era nevoie de serviciile lui, Dane îi spusese că nu. Dane începu să-și desfacă lavaliera, dar realiză că are audiență. Poate nu ar trebui să se dezbrace în fața ei. În mod normal, dormea dezbrăcat, dar cum avea să facă asta acum, când ea stătea acolo?

Decise să doarmă într-o cămașă largă și în pantaloni, și ieși din debara îmbrăcat așa. Nu avea cămașă de noapte. Mereu o văzuse mai degrabă ca pe o rochie, decât ca pe ceva ce ar fi purtat un bărbat.

Stinse lampa și se urcă în pat, încruntându-se la cât de frig era. Nici patul nu era încălzit. Avea să fie fericit când noaptea asta se va încheia, fata va pleca, iar viața lui va reveni la normal. Aranjă perna și se așeză.

O putea auzi respirând. Jura că o putea auzi și tremurând.

– Vrei pătura înapoi? întrebă el, conștient că probabil și ea putea ajunge la pătură.

– Nu.

– Dacă ți-e frig...

– Tacă-ți fleanca! răspunse ea.

Ar fi trebuit să-i tăbăcească pielea pentru că-i vorbea astfel, dar, legată de scaun, el era în avantaj!

El se așeză iar și își puse perna peste cap. Simțea de parcă ar fi avut nevoie de o barieră, pentru a o ține la distanță. Începuse să ațipească, atunci când o auzi mișcându-se. Încercă să o ignore. Probabil că ea începuse să se simtă confortabil.

Ea se foi din nou, iar el auzi un zgomot. Dane se ridică.

– Ce dracului se petrece?

– Nimic.

El putea vedea însă că ea răsturnase scaunul și că acum stătea sub el. Ar fi trebuit să o lase acolo. În schimb. Se ridică și îl ridică, apoi o așeză în el. O ținu în brațele lui puțin mai mult decât ar fi fost necesar. Ei îi era frig, iar el avu impulsul de a o încălzi. Mai mult decât atât, pielea ei părea delicată la atingere, iar trupul ei era excitant de plin atunci când corpurile lor se atinseră. El avu dorința de a-și trece mâna peste formele ei, dar o îndepărtă spunând primul lucru care-i trecu prin minte:

– Încercai să iei pătura?

Nici un răspuns.

El o acoperi cu pătura cât să îi ascundă trupul voluptuos și să îi țină de cald. De data aceasta nu o dădu la o parte. Îi putea vedea chipul în lumina focului, iar scânteile îl făceau să pară aproape înlăcrimat. El se opri pentru a o privi.

– Ce vei face cu mine? întrebă ea.

– Depinde de fratele meu.

El se ridică deoarece, deși trupul ei era ascuns, parfumul ei îi excita simțurile. Mirosea a curat și ușor floral, dar, mai presus de orice, era mirosul de femeie, care îl atrăgea, îl făcea să-și afunde fața în părul ei și să-și pună mâinile pe trupul ei.

– Vreau să merg acasă, zise ea.

El deschise gura pentru a răspunde, dar se răzgândi în ultimul moment.

– De ce.

– Cum adică, de ce?

– Adică, ce te așteaptă acasă? Îmi imaginez că este un fel de șandrama pe care o împarți cu o adunătură de pungași și de hoți. Dacă ești Lady Elizabeth, de ce te-ai întoarce?

Ea adulmecă și întoarse capul. Gestul îi aminti de gestul pe care o ducesă îmbufnată l-ar face. Îl făcu să-și pună întrebări. Dar dacă ea nu voia să vorbească, pentru el era totuna. Era epuizat. O fi ea ușoară, dar fusese obositor să se lupte cu ea și să o care.

Tăcerea se lăsă și el auzi ticăitul ceasului. Încercă să doarmă, ba chiar își închise ochii.

– Nu ai înțelege, spuse ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

– Încearcă-mă!

– Tovarășii mei sunt familia mea.

– Există loialitate chiar și printre hoți, corect?

– Loialitate, da, spuse ea, dar el auzi în vocea ei că era vorba de mai mult. Se sprijini în cot, interesat, în ciuda intenției lui de a o ignora și de a dormi. Te-ai gândit că, dacă nu îmi vei da drumul, ar putea veni să mă caute?

– Te-ai gândit că poate nu o să le pese?

– O, le pasă, spuse ea, cu o voce bizară. Și dacă îți pasă de familia ta sau de casa ta frumoasă, mă vei lăsa să plec înainte ca Satin să vină după mine. El auzi șovăiala din vocea ei. Înainte de a fi prea târziu pentru amândoi.

Capitolul 4

Ea se trezi brusc și se întinse după cuțit. Ceva îi înțepase brațul și avu nevoie de o clipă pentru a realiza că era legată. Mai avut nevoie de încă un moment pentru a-și aminti unde era. Nu era în adăpost. Seven Dials nu era niciodată liniștit. Era mereu un copil care plângea sau o matroană certându-se cu vreun individ, sau vreun vânzător de balade care striga ultimele confesiuni ale condamnaților de la Newgate. Nu, era prea liniște pentru a fi adăpostul. Se afla în castelul nemernicului. În dormitorul lui. Focul din șemineu ardea mocnit, iar ea își simțea trupul greu și cald. Probabil că dormise câteva ore, în ciuda intenției de a sta trează și de a se apăra împotriva nemernicului.

Privi insistent spre patul lui, până când reuși să-l zărească. Sforăia delicat și își dădu seama că încă dormea. Poate chiar nu voia să-i facă rău. Ha! Odată ce avea să aibă încredere în el, bărbatul urma să-și ducă la îndeplinire planul diabolic. Nu-și putea permite să se încreadă în el. Și nici nu putea rămâne în castelul lui.

Depuse ceva efort, deoarece nemernicul se pricepea mai bine la legat noduri decât anticipase ea, dar reuși să se elibereze. Ar fi putut scoate pumnalul din cizme, dar, dacă ar fi tăiat funia, el ar fi știut că îl are. S-ar putea să aibă nevoie de secretele ei. În plus, sforile din draperie erau prea mătăsoase și prea groase pentru a fi eficient. Totuși, odată ce se eliberă, simți ceva în piept. Panica și neliniștea se iviră.

Se ridică pe tăcute din scaun și merse pe vârful degetelor spre pat. În întuneric, îi era greu să-i discearnă trăsăturile. În cele din urmă, zări părul lui negru pe perna albă. Brațul lui era prins sub cap, iar el nu se mișcă, în timp ce ea-l măsură de sus până jos. Pieptul i se ridica într-un ritm constant. Nu-i putea vedea fața, dar își imagina că era destinsă, datorită somnului. Cum o fi să dormi atât de adânc, de profund? Ea mereu dormea cu mâna pe pumnal,

ascultând orice zgomot înșelător, cu ochii gata să se deschidă. Încă o dată se întrebă dacă nu cumva îi pusese droguri în supă. Niciodată nu adormise atât de ușor și nu dormise atât de profund.

Dar apoi, nici stomacul ei nu fusese plin vreodată. Era ciudat să se trezească și să nu simtă foamea strângându-i burta.

Dacă voia să evadeze, avea nevoie de cheia camerei. Încercă să-și amintească ce făcuse el după ce încuiase ușa. Purtase haina. Poate că o băgase în buzunar. Își dăduse jos haina înainte să se urce în pat. Și-l amintea purtând numai o cămașă cu mâneci când îi îndreptase scaunul și o învelise cu pătura.

Ea nu înțelegea de ce fusese amabil cu ea. Poate se simțise vinovat, gândindu-se la ceea ce avea să-i facă după ce îi câștiga încrederea. Oare avea să o vândă la un bordel? Să o deporteze? Oricare ar fi fost planul lui, ea nu avea să aștepte pentru a se materializa. Amabilitatea era manipulare, iar cei care aveau încredere în ea erau cei mai mari proști.

Ea privi în spate, la ușa prin care ieșise după ce o legase. Nu avea sfeșnic, așa că se îndreptă cu grijă spre ea și o deschise. Era întuneric, dar putea simți mirosul de lână și de pânză. Acolo își ținea hainele. O cameră numai pentru haine! Cum avea să-i găsească vreodată haina aici? Era întuneric și probabil că acolo erau zeci de haine!

Își mușcă buricul degetului, meditând. Era un obicei vechi, unul pentru care se simțea ușor vinovată, deși nici Satin, nici vreunul dintre băieți nu comentaseră vreodată. Obiceiurile lor proaste erau mult mai rele decât ale ei – se scobeau în dinți, trăgeau vânturi sau se scărmau în nas. Barosanul avea dreptate că, dacă ar fi avut de ales, nu ar fi deranjat-o să petreacă aici câteva zile.

Dar nu avea de ales.

Își mușcă iar buricul degetului, apoi privi înapoi spre pat. Dacă încuiase ușa, probabil că ar fi ținut cheia aproape de el. Probabil că o băgase în buzunarul de la... purta pantaloni și o cămașă largă. Nu avea buzunare. Atunci ar fi pus-o pe noptiera de lângă el. Ea trecu pe lângă masă și verifică suprafața cu atenție. O carte, un pahar care cândva avusese ceva care mirosea a alcool și o lampă rece.

Din nou își mușcă buricul degetului. Poate că o avea în mână sau o avea legată de gât. Nu-și amintea să o fi văzut atârnând de gâtul lui, dar nu gândea tocmai clar când el îngenunchease lângă ea.

Se gândise să-l sărute. Acum își mușcă și mai tare vârful degetului, drept pedeapsă. Ce era în mintea ei? Devenea genul acela de fată prostuță de care râdeau toți băieții. Desigur că mai admirase indivizi sus-puși, așa cum băieții admirau ducesele. Ba chiar se gândise să sărute vreo doi inși arătoși. Unele dintre acele gânduri o făcuseră să-l sărute pe Gideon. Nu fusese decât o fantezie prostească, ceva cu care să-și piardă timpul în vreme ce aștepta să fure sau să dea o spargere. Nu se apropiase cu adevărat de nici unul dintre bărbații pe care și-i imaginase sărutându-i. Bărbatul acesta era diferit. Fusese foarte aproape de el, la un sărut distanță. Iar el mirosea atât de curat. Ea crezuse că nimic nu putea mirosi mai bine decât carnea și berea, dar el era pe aproape.

Dacă avea să-l sărute, oare avea să găsească scânteia despre care vorbise Gideon? Ea se temea că da, dar nu avea să afle niciodată. Avea să fure cheia și să se ascundă, astfel încât Sir Brook să nu o găsească vreodată. Satin ar putea să o trimită la Bath câteva luni. Niciodată nu ar fi căutat-o acolo.

Dar dacă avea să-i deschidă mâna sau să îndepărteze ceva de la gâtul lui, ar face bine să fie pregătită să se apere, în cazul în care el s-ar fi trezit. Putea fura din buzunare, dar acum era ceva complet diferit. Se aplecă și se întinse spre gheată, scoțând pumnalul. Greutatea lui familiară părea să echilibreze situația, iar acum se simțea din nou calmă și gata de orice. Îi verifică prima dată lama. Strângând pumnalul între dinți, se aplecă deasupra patului. Era un pat înalt, iar salteaua fusese ridicată mult. Nu putea să aibă un punct vizual bun pentru a-i deschide degetele. Iar acele degete se aflau sub capul lui. Dacă o ascunsese în mâna care se afla sub așternuturi?

Strângând cu putere pumnalul între dinți, își așeză cu grijă mâinile pe așternuturi. Imediat însă le ridică. Materialul roșu cu auriu era moale și pufos. Îl atinse din nou, trecându-și mâna peste el uimită. Nu avea timp să caște gura la eleganță, așa că împinse și-și sprijini un genunchi de saltea, apoi se ridică cu totul. Sprijini și celălalt genunchi, stând acum în genunchi lângă el. Probabil că era cel mai moale pat pe care-l atinsese. Desigur că nu dormise niciodată într-un pat, dar intrase în dormitorul Barbarei de la Crama Unicornul Roșu de câteva ori. Avea un pat lat, dar era mic în comparație cu acesta. Marlowe dormea pe o pătură ponosită,

pe podea, și mereu invidiase patul Barbarei. Salteaua Barbarei era tare ca piatra, în comparație cu cea pe care îngenunchease ea acum. Oamenii chiar dormeau pe ceva atât de moale? Nici măcar nu își imaginase că putea exista atâta lux.

Se întinse spre pernă și spre mâna lui, dar simți că se scufunda în groapa creată de trupul lui. El era incredibil de cald, genul acela de căldură pe care îl simțise numai în bucătărie sau în timpul unei veri călduțe. Marlowe se întreba ce fel de așternuturi îl acopereau, dar nu putea risca să investigheze. Încercă să se apropie de mâna lui din nou și aproape căzu peste el. Trebuia să găsească o cale să se echilibreze.

Văzu soluția imediat, deși nu-i plăcea. Dar nu era lașă. Cu grijă, își trecu un picior peste trupul lui, menținându-se, cu prudență, deasupra abdomenului său. *„De-aia nu port fustă"*, se gândi ea în timp ce-și testa echilibrul. Nu ar fi putut să facă niciodată asta în fustă.

În cele din urmă, se aplecă deasupra lui și își sprijini mâna pe pernă, deasupra mâinii lui. În somn, degetele lui erau ușor arcuite. Cu o mișcare delicată, încercă să-i deschidă degetele. Trebuia să verifice și cealaltă mână. Înainte să facă asta, își lăsă capul într-o parte, încercând să primească puțină lumină de la șemineu. Era prea întuneric și nu putea să fie sigură, dar nu se gândi că avea cheia în jurul gâtului.

Un ultim loc în care ar fi putut-o ascunde. Se aplecă asupra așternuturilor. Mâna lui era sub ele, dar la o distanță mică de trupul lui. Genunchiul ei era așezat chiar în dreapta încheieturii lui. Timid, căută pe sub așternuturi, surprinsă din nou de cât de cald era sub ele. Atinse mâneca bluzei lui și manșeta din jurul încheieturii. Atinse pielea caldă din greșeală, apoi își îndreptă privirea spre trupul lui. Ochii lui erau încă închiși, iar el nu se mișca.

Era pe cale să se întoarcă la ceea ce făcea, când inima începu să-i bată cu putere. Rămase fără aer și perfect nemișcată, fără să-și dea seama ce anume o alarmase. În casă era liniște, iar nemernicul de sub ea nu se mișca, mai erau încă multe ore până dimineață...

Suspină și-și întoarse iar privirea spre chipul lui. El nu se mișca! Pieptul lui nu se mai ridica și nici nu mai cobora în ritmul constant din timpul somnului. Nu mai auzea sforăiturile discrete.

– Deși de obicei nu am nimic împotrivă să am o femeie în această poziție, spuse el încet, recunosc că acel pumnal dintre buzele tale nu este deloc romantic.

Ea se întinse după pumnal, dar el fu mai rapid, prinzându-i mâinile și imobilizându-i-le la spate. Ea își pierdu echilibrul și căzu peste el, iar el o împinse, astfel încât ea să poată cădea, în cazul în care încerca să-și tragă picioarele de sub ea.

– Ce anume faci?

Ea nu putea răspunde, având pumnalul în gură, așa că dădu din cap, smucindu-și mâinile și dându-i de înțeles că voia să o elibereze.

– Care este problema? Nu poți vorbi cu acel cuțit între buze? Riscurile meseriei, presupun.

El începu să se ridice, alunecând de-a lungul trupului ei. Chiar și printre straturile de așternut, ea-i putu simți forța. Mâinile lui, remarcabil de puternice, i le imobilizau pe ale ei. Nimic din ceea ce ar fi putut face nu avea să o ajute să se elibereze. El era mult prea puternic. În astfel de momente, ura faptul că era femeie. Gideon s-ar fi eliberat cu ușurință. Era suficient de înalt, nu ar fi avut nevoie să se urce în pat.

Când filfizonul se ridică, cu Marlowe în poala lui, se aplecă spre ea, cu fața la câțiva centimetri de a ei.

– Dă drumul cuțitului!

Voia să îi spună că era un pumnal, o diferență subtilă, dar importantă, însă nu putea vorbi și continuă să țină arma. Nici nu putea gândi prea bine, având în vedere că trupul ei era lipit de al lui. Ceva din poziția lor îi furnica pielea și îi provoca un gol în stomac. Ar trebui să vrea să se dea la o parte. În schimb, se luptă cu dorința de a se apropia, de a se legăna. Ce dracului era în neregulă cu ea?

– Dă drumul cuțitului sau îl iau eu!

Ea râse. Să încerce! Foarte bine!

Spre surprinderea ei, el își apropie atât de mult buzele de ale ei încât ea-i putu mirosi respirația, curată, ca tot ce ținea de el. Era atât de concentrată să-i miroasă respirația, atât de concentrată la căldura trupului său care vibra lângă al ei, încât uită să-și dea capul pe spate și tresări șocată atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei. Oare ce făcea? O săruta?

Apoi dinții lui se iviră și strânseră lama pumnalului, iar ea reacționă prea încet. El i-l luă din gură, iar ea nu avu de ales decât să-i dea drumul, altfel risca să-i fie tăiată de lamă pielea sensibilă.

– Nemernicule! strigă ea.

Atunci îi eliberă mâinile, luând pumnalul într-una din mâini. Ea se dădu spre el, iar pumnul ei se lovi satisfăcător de obrazul lui. Satisfacția ei fu scurtă, căci el își reveni repede și o întoarse. Brusc, se afla pe pat, sub el, și toată căldura așternuturilor și a trupului său o acopereau. Ea îl lovi iar, încercând să-l îndepărteze, dar era masiv și greu, iar când mâinile lui îi cuprinseră încheieturile și i le imobilizară de pernă, ea realiză că era captivă.

– Voi țipa! îl amenință ea.

– N-ai decât! Ușa este încuiată și nimeni nu o va dobori pentru a salva pe cineva de teapa ta.

Să o salveze? Avea să o omoare? Privind repede la mâna lui, realiză că el încă ținea pumnalul. Metalul, încălzit de gura ei, era lipit de pielea încheieturii ei.

– Ce o să îmi faci?

– Depinde. Ce încercai să-mi faci?

Părea calm, deloc îngrijorat, iar ea îi privi chipul, chiar dacă era prea întuneric pentru a-i vedea trăsăturile. Regretă acțiunea imediat. Nu realizase cât de aproape era gura lui de a ei. Asta o făcu să observe că trupul lui era lipit de al ei... în niște locuri foarte delicate. Ar fi trebuit să deteste faptul că mâinile lui le imobilizau pe ale ei, iar trupul lui o ținea captivă. Era însă ceva păcătos de delicios în această poziție și în faptul că el stătea deasupra ei.

– Încercam numai să fur cheia. Acum, dă-te jos!

Dacă s-ar fi comportat ca și cum nu s-ar fi bucurat de atingerea lui, poate el avea să se dea la o parte. Nu ar mai trebui să-i simtă căldura trupului sau forța brațelor. Nu ar mai trebui să-și dorească să-și coboare gura aproape de a ei și să o sărute pasional.

– Cheia? Întoarse capul. Cheia camerei? Încă mai încerci să evadezi?

– Da! Nu mă poți ține aici împotriva voinței mele.

– Nu încercai să-mi tai gâtul? întrebă el, ignorând în mod evident protestul ei despre faptul că era prizoniera lui și că nu depunea nici un efort pentru a o elibera. Acela era obiectivul ei în acel moment. Nu să-l sărute, la naiba!

– Sunt o hoață, nu o asasină!

– M-am mai liniștit! Mai slăbi strânsoarea încheieturilor. Din păcate, nu-ți pot da drumul. Ești invitata mea până când se întoarce Brook, în această dimineață.

– Adică prizonieră!

Mișcă mâinile pentru a-i arăta cum o ținea captivă.

– Ai dreptate, spuse el, părând gânditor. Marlowe rămase fără aer. Asta însemna că îi va da drumul? Ar face bine să se grăbească, înainte să se facă de rușine, cerându-i să o sărute sau ceva la fel de stânjenitor. Mi-am dat seama că probabil ar trebui să mă prezint.

Marlowe voia să plângă. Pufni, frustrată. Filfizonii ăștia ridicoli și manierele lor nenorocite.

– Nu-mi pasă cine ești. Lasă-mă numai...

– Să pleci! Da, tot spui asta, iar eu o să îți tot repet că i-am dat fratelui meu cuvântul că te voi ține aici. Conversația asta devine plictisitoare.

Dacă mâinile ei nu ar fi fost imobilizate, l-ar fi lovit. Îl ura! Conversația ei era plictisitoare? Nu dădea doi bani pe conversație.

– Atunci încearcă această conversație – dă-mi drumul, altfel s-ar putea să mă răzgândesc în privința crimei.

El chicoti, respirația lui dulce atingându-i ușor obrazul. La dracu'! Acum o furnica pielea. În orice moment, ar putea face ceva cu adevărat îngrozitor și și-ar putea țuguia buzele, pentru un sărut.

– Este o amenințare? întrebă el, părând amuzat. Gata cu sărutul! Avea să-l gâtuie pe nemernic. Ai măcar idee pe cine amenințí? Îi stătea pe limbă să spună că nu-i pasă, dar se abținu. Era curioasă. Maxwell Derring, conte de Dane.

Ea încercă să-și muște vârful degetului, dar mâna lui o ținea și mai strâns de încheietură, amintindu-i că încă o imobiliza. El își spusese numele atât de repede, încât ea nu era sigură că înțelesese. Numele lui era Maxwell, dar mai era o a doua parte.

– De ce?

El răsuflă din greu.

– Conte de Dane. Știi ce este un conte?

O, da! Știa. Satin îi instruise pe toți copiii privind titlurile pe care le purtau marii ștabi. Erau duci, baroni, cavaleri, conți. Care erau ceilalți doi? Marchizi și încă unul... Nu conta. Toți însemnau același lucru.

Parale. Multe parale.

Și putere.

Filfizonul cu siguranță avea parai, dar puterea lui era cea care o îngrijora. Dacă avea dreptul de a o trimite în închisoare? Bogații păreau să aibă tot felul de privilegii, pe care ea nici măcar nu și le putea imaginea. Poate că aveau dreptul de a răpi oamenii de pe stradă și de a-i ține prizonieri în casele lor.

O schimbare de ritm în respirația lui îi atrase din nou gândurile către situația prezentă, înapoi la faptul că trupul lui era lipit de al ei. Fiecare parte a trupului său era tare...

Ea lovi iar.

– Nu!

Se luptară o clipă, iar ea reuși să-și elibereze o mână. Se întinse să-l zgârie, dar el se lăsă într-o parte, apoi o prinse iar de încheietură. De data asta, strânsoarea era dureroasă.

– Au! protestă ea.

– Diavoliță mică! Încetează să încerci să mă omori!

– Încetează să încerci să mă violezi!

– Eu nu...

– Ha! Macaroana ta e tare! Nu sunt vreo femeie ușoară, dar știu ce înseamnă asta. Și știu unde să lovesc cu genunchiul.

– Nu mă îndoiesc, dar te asigur că nu am făcut-o și nici nu o voi face vreodată – nu voi avea o femeie împotriva voinței ei.

– Dar macaroana ta...

– Macaroana mea. Interesant termen. Nu pot controla asta. Vezi tu, problema cu macaroanele este că uneori reacționează de capul lor. Stau în pat, peste o femeie frumoasă, cu toate – să zicem – atributele femeiești pe care... macaroana mea le apreciază. Trupul meu îți arată numai aprecierea, chiar dacă creierul meu ar prefera să te strângă de gât, decât să facă dragoste cu tine.

– Crezi că sunt frumoasă?

După ce el spusese asta, ea nu mai auzise altceva. Nimeni nu-i declarase vreodată că este frumoasă. Nici măcar Gideon. De fapt, putea număra pe degetele de la o mână momentele în care cineva îi spusese altfel decât fată, șobolan sau hoț jegos. L-ar fi sărutat numai pentru acest compliment.

– Este un detaliu discutabil. Dacă îți dau drumul, te vei abține să mă lovești?

Marlowe nu știa ce însemna *discutabil*, dar știa că el nu răspunsese la întrebarea ei. Poate că folosea una dintre metaforele pe care le menționase mai devreme și nu o credea deloc frumoasă. Bărbații nu trebuiau să găsească femeile frumoase pentru a se culca cu ele. Marlowe cunoștea zeci de femei ușoare, iar ele erau urâte cu spume. Cel puțin ea avea toți dinții, iar fața ei nu fusese atacată de vărsat. Nu se mințea singură, crezând că se putea compara cu doamnele pe care le vedea coborând din trăsuri pe Bond Street sau la Covent Garden. Contele lu' pește prăjit probabil că avea una dintre fetele alea în fiecare seară. Ea simți că i se încinge fața de rușine, gândindu-se că-l întrebase dacă o găsea frumoasă. El era prea politicos pentru a-i râde în față.

– Marlowe?

– Nu. Adică, da. Adică, nu știu ce m-ai întrebat, dar n-o să te lovesc. Lasă-mă numai să mă ridic.

– Număr până la trei.

– O, la dracu'! Lasă-mă să mă ridic!

– Și, în acea notă melodioasă, te eliberez.

Îndată ce se dădu jos de pe ea, ea se ridică și se îndepărtă. Se așeză la marginea patului, sprijinită pe coapse, gata să se lupte, dacă avea să fie nevoie. Nemernicul încă avea pumnalul ei. Acum avea două obiecte pe care trebuia să le șterpelească. Nu trebuia să se pregătească de luptă. Era evident că el nu o dorea. Se dăduse jos din pat și se îndreptase spre șemineu. O clipă mai târziu, aprinse două sfeșnice și își turnă un pahar cu ceva lichid.

– Coniac? sugeră el, privind-o întrebător.

– De ce?

El privi spre cer.

– Îți compătimesc părinții, Marlowe. Serios. Când te va întâlni, Lady Lyndon va fi atât de șocată încât fără îndoială că va leșina.

Marlowe nu avea nici un răspuns, așa că îl privi numai cum turna un al doilea pahar cu lichidul de culoarea chihlimbarului, pe care-l duse către ea. El mergea cu o grație pe care ea ar fi putut-o aprecia, căci trăise cu hoți care trebuiau să fie rapizi și agili. Bărbatul acesta nu se grăbea. Se mișca încet, cu scop precis și chiar cu eleganță. Era ceva frumos în încrederea pe care o manifesta.

– Poftim!

Întinse un pahar spre ea. Ea îi privi mâna, apoi fața.

– De ce îmi dai asta?

– Nu știu. Pentru că este politicos? Pentru că nu vreau să beau singur? Pentru că arăți de parcă ți-ar prinde bine? Ia-l!

Ea îl luă și îl mirosi. Mirosea a alcool.

– Nu ai băut niciodată coniac, nu? întrebă el, agitându-l pe al lui. Arde puțin când îl dai pe gât, dar apoi te încălzește.

– Ca ginul?

– O, l-ai încercat, nu? Nu mă surprinde. Cam ca ginul, dar mai delicat. Încearcă-l!

Ea luă o înghițitură mică, tresări simțind gustul, iar apoi simți căldura învăluind-o. Nu era rău. Mult mai bun decât ginul pe care prefera Satin să-l bea.

– Verdictul? întrebă el.

– Ce?

El zâmbi discret.

– Îți place?

Ea ridică din umeri.

– Am băut mai rău de atât.

El râse, sunetul surprinzând-o.

– Ce mai laudă! Acum, fata mea, cred că ar fi bine să discutăm.

– Nu sunt fata ta.

– Slavă Domnului pentru micile bucurii! Se așeză pe scaunul în care dormise ea, lăsând-o pe ea pe pat. M-am gândit că poate reușim să purtăm o conversație, ca oamenii civilizați. Fără să mă lovești sau să mă înjuri ca... ei bine, ca tine, iar eu voi încerca să nu te arunc peste umăr sau să te imobilizez la pat.

– Îți place să vorbești, nu?

El zâmbi.

– Unele femei mă găsesc fermecător. Ea clipi numai. Era suficient de atrăgător, dar nu-i erau de folos bărbații șarmanți. De obicei voiau să o fure. În mod evident, tu nu mă găsești fermecător. Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi. Oricum ar fi, vreau să îți propun un compromis.

– Ceea ce înseamnă că sunt de acord să fac ca tine și să încetez să mă lupt.

El deschise gura să vorbească, probabil să protesteze, dar ridică puțin din umeri.

– Presupun că asta am vrut să spun. Există însă beneficii în a rămâne peste noapte.

– Ce?

El se lăsă pe spate.

– Nu pot să vorbesc cu tine când tu pari să sari la bătaie în orice moment. Ca să nu mai zic că ghetele tale sunt pe plapuma mea, care este foarte scumpă. Ea se dădu jos din pat și rămase în picioare, cu brațele încrucișate, de cealaltă parte, așa că patul reprezenta o barieră între ei. Mulțumesc!

– Voiai să-mi spui cu ce o să mă aleg dacă rămân.

El stătu pe gânduri câteva clipe.

– Un mic dejun fantastic.

O, era crud. Mâncarea era slăbiciunea ei. Îl putea contrazice în orice, dar gândul la o burtă plină dimineața era aproape mai mult decât putea ea îndura.

– În fiecare zi avem porridge cu smântână dulce, șuncă, scrumbii, plăcintă cu carne de vițel, cârnați, limbă de vită...

El continua să înșire bunătățile, dar ea abia de-l mai auzea, urechile țiuindu-i. Șuncă? Cârnați? Smântână dulce? Nici nu-și putea imagina atât de multă mâncare, cu atât mai puțin la o singură masă.

– Apoi mai avem pâine proaspătă și chifle cu unt, miere, marmeladă sau gem făcut din cireșe și mere, pe care le creștem la moșia de la țară. Desigur, avem ceai, cafea sau ciocolată de băut.

– Ciocolată?

El își termină coniacul și zâmbi către ea.

– Ai băut vreodată ciocolată?

– Desigur.

Nu băuse și, după expresia de pe chipul lui, știa că ea mințea. Când să fi avut ea ceva atât de decadent precum ciocolata? O, dar auzise de asta. Auzise curtezanele vorbind despre asta, cum își petrecuseră noaptea cu unii ștabi și cum băuseră dimineața ciocolată. Marlowe crezuse că mințiseră. Aparent, era adevărat și, dacă avea să rămână, putea și *ea* să bea ciocolată dimineața.

Acum avea ocazia. Poate că el nu știa – nu ar fi fost o hoață prea bună dacă fiecare gând i-ar fi apărut pe chip – dar nu putea pleca fără să guste ciocolata.

– Dacă rămân – trebuia să facă pe inabordabila, nu? – după masă, pot pleca?

El își răsuci încheietura, iar manșetele cămășii lui albe, fine, se tot plimbau în sus și în jos, grațios.

– Asta este decizia lui Brook.

– Atunci, unde este? Vreau să-i vorbesc. Se îndreptă spre ușă și era cu mâna pe clanță, când își aminti de cheie. Se întoarse spre conte. Dă-mi cheia.

– Pentru a umbla bezmetică prin casa mea în toiul nopții, deranjând servitorii, fără să mai vorbesc de sora și de mama mea? Nu. Vei provoca un șoc suficient dimineață.

Ea își puse mâinile în șolduri și, dintr-un anumit motiv, el făcu ochii mari. Ei bine, lasă-l să vadă că putea să fie și ea la fel de fermă și de încăpățânată ca el. Îi arăta că nu putea să îi dea ordine.

– Păi, du-te să-l cauți și adu-l înapoi!

– Ei, na! spuse el.

Ea pufni.

– Am zis să mergi să-l chemi!

Atunci, trăsăturile lui, atât de frumoase și de calde, se întunecară. Se ridică încet, grațios, în toată splendoarea lui. Așa de înalt era? Stând în fața ușii, singură, ea se simți brusc sfrijită.

– Tu, Marlowe, nu dai ordine!

Se îndreptă spre ea, iar ea se simți precum un câine încolțit pe o alee. Ei bine, nu putea să se lase pe spate și să scâncească. Trebuia să dovedească faptul că putea mușca. Dar nu voia să-l înfurie prea mult. Trebuia să se gândească la cârnați, la șuncă și la ciocolată.

– Aparent, nici tu!

Chipul i se încruntă, iar ea știa că lovitura îl nimerise în punctul sensibil. Știa un lucru despre bărbați. Nu le plăcea să le fie pusă în discuție autoritatea. Lui Satin îi displăcea atât de mult, încât îl văzuse luând niște decizii al naibii de prostești numai pentru a dovedi că era un tâlhar cu care nu trebuia să te pui.

Îl văzuse de asemenea pe Satin omorând în bătaie un individ pentru un fleac.

Nu credea că acest conte avea să o rănească. Tresări atunci când pumnul lui lovi ușa, deasupra capului ei. Pe de altă parte, noaptea încă nu se încheiase...

Ea se așteptase la o explozie de durere în maxilar, dar el nu o lovise. Privi în stânga, apoi în dreapta, și observă că o imobilizase între brațele lui. Poate că era mai puțin violent decât crezuse ea.

– Ascultă, nenoro...

Ea așteptă.

– Față de topor? spuse ea. El se încruntă. Sfrijită? Era suficient de scundă, așa că i se spusese astfel de vreo două ori. Cotoroanță? Mahalagioaică?

– Mă ajuți să te insult?

Brusc, chipul lui pierdu privirea întunecată, furioasă, iar expresia care îi luă locul o făcu mult mai nervoasă. Ea se lipi de ușă.

– Păreai să ai nevoie de ajutor.

Mâinile care se sprijiniseră deasupra capului ei, de ușă, se îndreptară spre obrajii ei. Ea tresări la căldura neașteptată a pielii lui și la blândețea care îi era complet străină.

– Cine ți-ar zice așa?

Ea nu putea explica de ce, dar ochii i se umplură de lacrimi. Nu își amintea ultima oară când plânsese, și cu siguranță nu fusese din cauza a ceva atât de neînsemnat, cum ar fi ca cineva s-o strige cotoroanță. Ea clipi, înghițindu-și lacrimile, și-i îndepărtă mâinile de pe obrajii ei.

– Nu mă atinge, spuse ea, deși l-ar fi lăsat să o atingă mai mult dacă el ar fi vrut. Nimeni nu o atinsese așa cum o făcuse el. Nu este treaba ta cine mi-a spus așa, dar îți promit, îți va face mai mult decât atât dacă nu mă vei lăsa să plec.

– Iar ne-am întors la asta. Oftă. Marlowe, ascultă...

– Nu, *Maxwell*. Tu să mă asculți!

Chipul lui se întunecă din nou, iar ea simți cum presiunea din piept se disipa. O furie pe care ea o putea înțelege. Expresia aceea blândă, miloasă, trebuia să fie evitată. Și atingerea lui. Nu-i putea permite să o mai atingă vreodată.

– Nu-mi spune așa, îi ordonă el.

Ea se încruntă. El se comporta de parcă l-ar fi insultat.

– Acesta este numele tău, nu?

– Îmi vei spune Dane sau *milord*!

– Îmi vin în minte alte câteva nume pentru tine.

– Sunt convins, și le poți folosi pe riscul tău. Să nu-mi mai spui însă pe numele de botez. Niciodată!

– De ce? Tu îmi spui mie!

– Pentru că este dreptul meu.

Ea pufni.

– Noi doi nu suntem pertu, și nici nu vom fi.

Spusese asta cu chipul atât de aproape de al ei, încât ea îi putea vedea cearcănele din jurul ochilor căprui. Deci, de aceea păreau atât de frumoși. Presiunea din piept apăru din nou, iar ea îl împinse, mărind distanța dintre ei.

– Foarte bine. Dar dacă trebuie să îți zic *milord*, ai face bine să-mi spui domnișoara Marlowe.

El o privi lung.

Se holbă la ea atât de mult, încât ea crezu că poate avea un episod de apoplexie și nu se putea mișca iar.

– Tu chiar nu știi cu cine ai de-a face, nu?

– Eu...

El ridică mâna, întrerupând-o. Ha! Filfizonii se presupunea că sunt manierați. Se întoarse cu spatele la ea și-și trecu o mână peste față.

– Îl omor pe Brook din cauza asta. Este toiul nopții și vreau să dorm. Îi aruncă o privire. Ce trebuie să fac pentru a putea dormi?

Ea deschise gura, dar el ridică iar mâna.

– Să nu spui că vrei să te las să pleci. Vom vorbi despre asta după masă.

Aceasta era probabil cea mai bună ofertă pe care o putea primi. O știa și ea și era suficient de inteligentă pentru a nu-l mai contrazice.

– Bine!

– Bine! El își trecu din nou mâna peste față. Acum zice „bine". Am fi putut salva o oră și o parte din sănătatea mea mintală dacă te hotărai mai devreme. Atunci să mergem la culcare!

– Vreau un pat, zise ea.

Nu știuse că avea să spună asta. Cu siguranță, nu se așteptase să o facă, dar cuvintele păreau să iasă fără permisiunea ei. El își lăsă mâinile jos și ridică sprâncenele.

– Vrei să dormi în patul meu.

Voia. Nu dormise niciodată într-un pat și, dacă el o obliga să rămână acolo, măcar să îi ofere ei patul, nu să o lege de scaun, deși scaunul fusese mai confortabil decât culcușul ei obișnuit.

– Da. El păru iar contrariat, apoi ea simți o presiune în piept și adăugă repede. Singură.

El se holba la ea, iar ea observă că scrâșnea din dinți. Era din nou furios. Bine. Asta făcea sentimentul ciudat mai puțin important. El

trecu pe lângă ea și se îndreptă spre pat, luă o pernă și se îndreptă din nou spre ușă, bombănind ceva despre *tupeu*, *snopeală*, *Brook și Gentleman Jackson*. Aruncă perna pe podea în fața ușii, iar ea sări din calea lui.

– Vei dormi acolo?

– Da. Chiar dacă vei fura cheia, tot va trebui să mă miști din fața ușii pentru a evada.

– Ți-aș putea tăia pur și simplu gâtul.

– Mai ai un alt pumnal?

Al ei era la el. Oare ce făcuse cu el? Nu mai avea altul, dar nici n-avea de gând să-i spună asta.

– N-ai decât să-mi tai gâtul, dar îți va fi mult mai greu să muți un leș din fața ușii.

– Aș putea să o fac.

– Și eu aș putea să mă trezesc, să iau pumnalul și să îți tai ție gâtul. Ia aminte!

O, sigur că da! Se întoarse spre pat și zâmbi. Era tot al ei.

Înainte să apuce să se urce, el zise:

– Dă-ți jos ghetele alea murdare și poate îți închei nasturele ăla de la cămașă. Atrage atenția și-mi oferă o priveliște frumoasă.

Capitolul 5

Pufnind ca o fată onorabilă ce era, își încheie nasturele și se băgă sub așternuturi. Din fericire, înainte își dăduse ghetele jos. Dane privi la podeaua și la perna lui și încercă să se acomodeze. Nu se simțea confortabil pe-o parte sau pe spate, dar, cel puțin stând pe spate, priveliștea lui era tavanul, și nu patul lui.

Nu știa cum ajunsese aici. O fetișcană de pe stradă dormea în patul lui, iar el dormea pe podea. Asta îl enerva chiar și mai mult decât faptul că se trezise și o găsise călare pe el, cu un cuțit între dinți. Faptul că țărăncuța cu gura mare era în patul lui îl enerva chiar și mai mult decât faptul că Brook probabil că dormea adânc și confortabil în patul vreunei femei, în timp ce el, marele conte de Dane, dormea pe podeaua rece și dură.

Ceea ce-l frustra era că voia să fie în pat cu ea. În pat. Cu un șobolan al străzii! Se întâmpla ceva foarte greșit cu el dacă decăzuse atât încât să dorească o... cum își spusese? Sfrijită? Cotoroanță? Nu fusese niciodată de acord cu bordelurile. Nu-i plăceau nici belelele aduse de amante. Era un bărbat ca oricare altul, cu nevoi, pe care și le satisfăcea când întâlnea femei acceptabile. O tânără văduvă sau o soție al cărei soț privea în altă parte... de obicei spre o altă femeie. Nu permitea nevoilor lui să-l controleze, dar era evident că trebuia să le întâlnească mai des dacă avea să se înjosească într-atât încât să dorească o infractoare.

Ce mama dracului era să facă dacă ea era călare pe el, și tot părul acela des, încântător, îi cădea pe umeri atunci când i se desprinsese din șapca aia ridicolă pe care o purta? Trupul lui reacționase la căldura și la mirosul curat de săpun de caise pe care-l folosise. Era femeie, chiar dacă era și hoață. Nu era vina lui că ea avea ochii aceia mari, albaștri și gura aceea mare și că se uita la el cu o uluire perpetuă. Privirea de pe chipul ei, când el îi descrisese mâncarea pe care o aveau la micul dejun, era vecină cu orgasmul. Va trebui

să-i trimită bucătăresei un bilet pentru a se asigura că ea avea să pregătească tot ce promisese el.

Pe de altă parte, ce-i păsa lui dacă hoțomana asta mânca șuncă sau nu? Nu-i datora nimic nici ei, nici celor de teapa ei. Să se îngrijească Brook de ea! Nu era ca și când Dane voia să o privească mâncând din nou. Noaptea trecută, în bucătărie, fusese suficient de șocant. Câinii lui de vânătoare aveau maniere mai bune. Nu și le putea imagina pe mama și pe sora lui stând lângă ea.

Își putea imagina însă expresia încântată de pe fața lui Marlowe din nou. Voia să vadă asta și, dacă pentru acest lucru era nevoie de șuncă sau ciocolată, el i le putea oferi. Și-o putea imagina sorbind din ciocolata caldă, limba ei mică, roz, ieșind pentru a linge o picătură de pe bărbie. Rată, iar picătura nimeri pe decolteul ei amplu, vizibil, deoarece blestemata ei de cămașă era din nou descheiată.

Dane pufnea și se foia inconfortabil.

– Ce este? întrebă ea.

– Nimic, spuse el, cu vocea aspră și tăioasă. Culcă-te!

– Așa fac.

Fetișcana asta nemernică părea aproape veselă. Va fi și el vesel când o va alunga, în cele din urmă, din patul și din viața lui. Numai câteva ore...

Dane fu deșteptat din somnul lui iepuresc de ușa dormitorului, care-l lovi în cap. Ar fi fost mai rău dacă nu ar fi auzit clanța și cheia în încuietoare. Se mișcare suficient cât pentru a evita o lovitură mai puternică. Și totuși, înjură în timp ce se ridică și, masându-și tâmpla, îl privi pe Crawford. Chipul lui Crawford, cu gura lui mică țuguiată sub nasul strâmb, îl privea prin deschizătura ușii. Majordomul părea ușor mirat, ceea ce spunea ceva despre Crawford, ale cărui expresii faciale variau de la grav la sumbru.

– Domnule, spuse Crawford salutând. Aveți nevoie de ajutor?

– Nu.

Dane se ridică și, imediat, spatele și gâtul lui protestară. Alte vești bune. Era prea bătrân pentru a dormi pe podea fără consecințe. Crawford deschise ușa și păru să-l analizeze pe Dane îndeaproape. Probabil verifica să nu fie rănit.

– Ați căzut, milord?

– Nu. Eu... Dane nu voia să-i explice majordomului situația. Cât de mult îi lipsea Tibbs, valetul lui. Tibbs ar fi verificat starea

hainelor lui Dane, dar nu s-ar fi așteptat la explicații și nici nu ar fi făcut comentarii despre unde și cum alesese Dane să-și petreacă noaptea. Ai venit să mă ajuți să mă îmbrac?

– Da, milord!

– Atunci să începem!

– Dacă nu vă deranjează întrebarea, milord, unde este... ăăă...

– Cotoroanța? Se auzi o voce feminină din cealaltă parte a camerei. Cerșetoarea?

– De ajutor, ca de obicei, bolborosi Dane.

– În pat? Din nou, Crawford păru ușor șocat, o expresie pe chipul lui care echivala cu o ridicare din sprânceană un milimetru pentru o fracțiune de secundă. Voi arde lenjeria de pat, milord, bolborosi el.

– Te aud, zise ea.

În timp ce Dane privea, movilița din pat se mișcă. Fata părea un pitic în patul mare, printre tăblii, cinci perne și așternuturi. Se ridică, îndepărtându-și părul de pe ochi și părând foarte odihnită. Nivelul lui de enervare, care era deja mare, crescu până la cer. Ea își întinse brațele și căscă, întinzând materialul cămășii, care era deja indecent de strâmtă. Dane putea alege între a continua să o privească și a se face de râs în fața lui Crawford cu erecția care avea să rezulte sau să privească în altă parte.

Se întoarse spre Crawford. Majordomul era suficient de urât pentru a-i disipa dorința. Și mai primi o surpriză. Crawford, apărătorul etichetei, o privea pe fată întinzându-se cu un interes vădit. Poate că, la urma urmelor, Crawford era și el om. Ba, dincolo de fațadă, s-ar putea să fie chiar bărbat.

– Crawford, zise Dane.

Ochii majordomului se concentrară imediat pe un punct deasupra patului și spuse:

– Da, milord!

– Poate ar trebui să ne retragem în debara și să-i lăsăm dormitorul lui Mar... domnișoarei Marlowe.

– Da, milord.

Dane o porni după majordom, spre debara, apoi se întoarse brusc, scoase cheia din buzunar și încuie iar ușa. În timp ce trecea pe lângă pat, ar fi putut jura că o auzise pe Marlowe spunând printre dinți „Nemernicule!"

Avea și el câteva să îi spună – mai ales că alesese să-l insulte înainte ca el să-și bea ceaiul și după ce-și petrecuse noaptea pe podea – dar era prea domn pentru a le folosi.

Cel puțin momentan.

O oră mai târziu, ieși din debara simțindu-se mult mai bine. Crawford nu avea finețea lui Tibbs, dar era la fel de apt. Dane era proaspăt ras, spălat și îmbrăcat în pantalonii lui preferați, cu o haină albastru-închis și o vestă de aceeași culoare, pe sub care purta o cămașă din pânză de un alb imaculat și o lavalieră legată perfect, în stilul Horse Collar, ceea ce părea a fi singurul pe care-l știa Crawford. Tibbs de obicei se plângea că *trone d'Amour* era prea auster, dar lui Dane îi plăcea auster și îi plăcea stilul lui obișnuit.

– Ia te uite! spuse fetița străzii, îndepărtându-se de foc și punându-și mâinile în șold.

Dane strânse pumnii. Chiar își dorea ca ea să nu mai facă gestul ăsta în acele haine. Își dorea ca ea să nu mai facă asta deloc, căci nu era tipul de gest pe care l-ar fi făcut domnișoarele bine-crescute. El știa însă foarte bine că ea nu era o lady.

– Am crezut că te-ai rătăcit în teatrul ăla pe care-l numești debara. La naiba! Ce este la gâtul tău?

Ea se apropie de el, cu mâna întinsă pentru a-i atinge lavaliera, dar el se trase în spate.

– Este o lavalieră. Cred că am purtat discuția asta noaptea trecută.

– De ce ai prins-o și ai umflat-o astfel?

Dane probabil că se înșela – ar face bine să se înșele – dar crezu că-l auzi pe Crawford chicotind. Îl privi pe majordom acuzator, iar Crawford își drese vocea.

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine, milord...

Crawford plecă, folosind cheia pentru a deschide ușa camerei și a ieși. Cheia nu păru să fie folosită pentru a doua oară, iar Dane se întinse și o prinse pe Marlowe de cot, chiar când ea sări.

– Încă nu ai mâncat.

Ea își trase brațul din strânsoarea lui.

– După ce mănânc, plec. N-ai decât să încerci să mă oprești.

– Doamnă, te voi conduce la ușă.

El o conduse spre sala de mese, deși cu greu putea folosi acel cuvânt dacă doamna pe care se presupunea că o conduce tropăia la fel de zgomotos ca un batalion de soldați în spatele lui.

Cameristele care cărau lenjerii treceau în grabă, aruncând priviri spre ei, în timp ce alții se holbau cu cârpele de șters praful în mâini și cu gurile căscate. Dane abia de-i observă, numai că cerșetoarea needucată părea să nu-i ignore.

– La ce te uiți? o provocă ea pe o tânără servitoare.

Fata închise gura și făcu o reverență.

– La nimic, domnișoară.

În loc să o liniștească pe Marlowe, considerația păru să o înfurie.

– Faci bășcălie de mine? întrebă ea, îndepărtându-se pentru a o încolți pe fată, până când o puse la zid.

– N-nu, domnișoară!

– De ce îmi spui domnișoară? Ce a însemnat gestul ăla al tău?

Oftând, Dane o luă pe Marlowe de cot.

– Încearcă să fie politicoasă, spuse el, îndepărtând-o pe Marlowe. Ai putea băga la cap.

Biata cameristă părea atât de traumatizată, încât el aproape că-i ceru scuze. În schimb, spuse:

– Întoarce-te la muncă și, când o voi vedea pe doamna Barstowe, îi voi cere să-ți dea o primă.

– Mulțumesc, milord!

Camerista făcu o reverență și, înainte ca Marlowe să o dojenească din nou, el o îndepărtă. Continua să o țină de cot în timp ce traversau coridorul lung, trecând pe lângă portretele cu foștii conți și fostele contese, iluștrii lui strămoși. Și ei credeau că aveau dreptul că se încrunte.

El și Marlowe ajunseră la capătul scărilor și la intrarea în salon înainte ca el să intervină din nou. Un valet stătea la ușă pentru a o deschide pentru ei și, cum Marlowe era înaintea lui, valetul chiar îi deschise ușa.

– Crezi că nu pot să-mi deschid singură ușa? îl provocă ea pe valet, care fusese bine instruit de Crawford pentru a nu-i răspunde sau a nu o privi pe fată.

El își păstră privirea fixă pe peretele din depărtare și încuviință rigid la comentariul ei.

– Bună dimineața, Nathaniel, spuse Dane, împingând-o pe Marlowe în salon. De obicei nu-i saluta pe servitori, dar de când acceptase să-i împrumute lui Brook trăsura, totul în viața lui era

cu susul în jos. Și acum, cu voia lui Dumnezeu, totul avea să revină la normal. Păși în salon și își căută imediat cu privirea fratele. O găsi numai pe mama lui, care stătea la locul ei obișnuit, lângă ferestre, unde o putea trage curentul, bându-și ceaiul. Ceașca îi rămase în aer când el intră, singurul semn că ea observase că ceva era în neregulă.

Mama lui fusese numai o copilă atunci când se măritase cu tatăl lui, contele, care fusese mai mare decât ea cu douăzeci de ani. Tatăl lui murise în urmă cu trei ani după ce o tuse ușoară se transformase în pneumonie. Oare era o coincidență că pneumonia se instalase după ce casa fusese furată și vandalizată de hoți? Dane credea că nu. Contesa purtase doliu pentru soțul ei cât se cerea, dar Dane nu avusese niciodată impresia că ea simțea cu adevărat vreo pierdere. Relația lor nu fusese bazată pe dragoste. Contele fusese mai mult un tată pentru ea decât un soț, deși cuplul avusese cinci copii, dintre care numai trei supraviețuiseră. Posibil numai doi, căci Brook probabil nu avea să mai prindă ziua de mâine.

Contesa era o femeie în puterea vârstei, încă nu împlinise cincizeci de ani, avea părul negru, încă strălucitor, fără fire albe. Pielea ei era netedă și tinerească și avea o siluetă suplă, subțire, asemănătoare cu a surorii lui, Susanna. Pe scurt, nu semăna cu o mamă, cu atât mai puțin o mamă care crescuse trei copii. Asta dacă fratele lui mai mic putea fi considerat adult, dar Dane nu era de acord. Se întreba adesea de ce mama lui nu se recăsătorise. Dacă ar fi vrut, ar fi avut pretendenți, dar ea părea complet dezinteresată. Oricât ar fi respectat-o, nu o iubea. Cum putea iubi o statuie de marmură? Mama lui era la fel de caldă și de afectuoasă ca sculptura lui Bandinelli din vestibul.

Încet și cu grația-i caracteristică, mama lui așeză ceașca pe farfurioară, aproape fără zgomot.

– Bună dimineața, Dane! Cine este aceasta?

– Aceasta – spuse Dane, trecând pe lângă bufet și ridicând o farfurie pentru sine și una pentru Marlowe – este unul dintre proiectele lui Brook. I-am promis micul dejun, apoi se va ocupa el de ea. Apropo, el unde este?

Privirea mamei lui nu o părăsi pe Marlowe, care în mod evident nu era suficient de proastă pentru a o întreba pe contesă la cine se

uita. De fapt, Marlowe încă stătea în pragul ușii, cu privirea cutreierând prin cameră și gura ușor căscată. Încerca să vadă încăperea prin ochii ei. Camera era de un albastru deschis cu lambriu alb și cu stucaturi de care atârnau două candelabre de cristal. Candelabrele nu erau aprinse, căci era prea extravagant să facă asta pentru un simplu mic dejun în familie, chiar și pentru el. Ferestrele dădeau spre strada Berkeley, casa fiind poziționată chiar lângă piața cu același nume. Strada era liniștită la această oră a dimineții. Un valet stătea de cealaltă parte a camerei, gata să fie de ajutor. Dane era convins că, deși bărbatul se prefăcea că nu vede, înregistra în secret totul, pentru a putea spune personalului mai târziu.

Mama lui încă nu-și luase privirea de la Marlowe.

– Nu l-am mai văzut pe fratele tău de când a venit să te ia la serata lui Lady Yorke. Să presupun că această... fată a fost motivul pentru care te-a căutat?

– Așa se pare.

Continuă să umple farfuria lui Marlowe cu mâncare, deoarece spera că, îndată ce mama lui o va vedea mâncând, va uita toate întrebările. Ar prefera să nu-i explice unde dormise fata noaptea trecută și cum a ajuns aici.

– Și cum te numești, fată? întrebă contesa.

Dane se întoarse, ducând farfuria ei grea, precum și farfuria lui mai ușoară, la masă și așezându-se. Pe ea o așeză pe locul pe care de obicei îl ocupa Brook, care se întâmpla să fie lângă al lui.

– Marlowe? spuse fata, îndreptându-și privirea de la cameră către contesă.

Contesa făcu ochii mari, apoi își îndreptă privirea spre Dane înainte de a reveni asupra lui Marlowe.

– Ești mereu așa de impertinentă?

Marlowe deschise gura, dar Dane răspunse înainte ca ea să poată vorbi.

– De obicei este și mai rău.

Marlowe se încruntă.

– Ce am mai făcut acum?

– Lista este prea lungă, spuse Dane. Stai jos și mănâncă, domnișoară Marlowe.

Contesa părea și mai uimită, de parcă ar mai fi fost posibil. Avea să-și revină îndată ce o va vedea pe fată mâncând.

– Vorbești atât de familiar cu ea?

– Nu are nume de familie, spuse el, trăgând scaunul pentru Marlowe.

Se așeză, apoi încercă să îl împingă, dar ea îl privi încruntată.

– Pot să-mi trag și singură scaunul la masă.

– Nu vorbi cu un conte pe tonul ăsta, zise mama lui. Dane recunoscu tonul ca fiind acela pe care ea îl folosea de obicei pentru a-i ține predică. El și Brook îl auziseră foarte des. Biata Susanna încă o făcea. Și când intri în încăpere, trebuie să faci o reverență, nu să stai cu gura căscată. Și când mi te adresezi...

Marlowe nu o asculta. Privea în jos și saliva la mâncarea pe care el i-o pusese pe masă.

– Toate astea sunt pentru mine?

– Și mai avem, dacă mai vrei.

Ochii albaștri ai lui Marlowe se făcură mari, ca și cum ar fi găsit comoara unui pirat, plină de pietre prețioase și monede de aur.

– Încă vorbesc! zise mama lui, dar Marlowe o ignoră, ridicând o felie de șuncă pe care o îndesă în gură dintr-o îmbucătură.

Mama lui scoase un sunet de panică și chiar și Dane era impresionat. Ea mesteca, cu obrajii umflați ca ai unei veverițe, apoi privi împrejur. Dane se întreba oare ce căuta, până când ea luă cana lui și dădu pe gât jumătate din ceaiul său.

– Este groaznic, spuse ea, cu gura încă plină și cuvintele stâlcite. Unde este ciocolata mea?

Dane îi făcu semn valetului care înaintă cu un ibric cu ciocolată. Turnă în ceașca din fața lui Marlowe, iar ea o ridică precum un om pierdut în deșert ar ridica o cană cu apă.

– Este fierbinte, o avertiză el.

Ea îl ignoră, luă o gură mare și imediat scuipă jumătate. Mama lui se ridică în picioare, aruncă șervetul și spuse:

– Suficient! Nu voi tolera asta! Ea se îndreptă spre ieșire, valetul deschizând ușa cu o sincronizare perfectă pentru ca ea să poată ieși. Ajunse în vestibul, apoi se întoarse pe călcâie și continuă. O vreau pe....

– Cotoroanță? spuse Dane în același timp în care Marlowe zise: „Sfrijită?"

El îi zâmbi, deși știa că nu va face decât să-și enerveze și mai mult mama.

– ...persoană, zise mama lui, cu vocea ascuțită de furie. Afară din casa mea într-o oră!

După cuvintele ei, ușa se trânti, iar Dane oftă.

– Ar fi trebuit să mănânci cu servitorii, zise el.

Ea băgă în gură un biscuit și o scrumbie, toate spălate cu o altă gură sănătoasă din ciocolata caldă. „De ce să îi pedepsești astfel?" bolborosi el în sinea lui. Încercând să ignore obiceiurile atroce ale fetei de a mânca, luă câteva guri din micul dejun înainte de intrarea lui Crawford, care aducea o tavă de argint în centrul căreia se afla un bilet.

Marlowe abia de îl privi în timp ce devora o lingură de smântână, dar Dane își șterse gura cu șervețelul și luă biletul.

– Mulțumesc, Crawford! Îl deschise și recunoscu imediat scrisul lui Brook.

D.

Am fost reținut, fără voia mea. Nu o pierde pe Lady Elizabeth din vedere până mă întorc.

Al tău,

Brook

Dane înjură și aruncă șervetul pe scaun.

– Incredibil! bombăni el, plimbându-se prin cameră, prin spatele lui Marlowe.

Ea acorda puțină atenție altor lucruri, cu excepția mâncării ei, cel puțin alte câteva momente, dar acum se întoarse ușor, privindu-l cu prudență. Era evident obișnuită să-și protejeze spatele și nu îi plăcea că el se plimba prin spatele ei. Avea să-i displacă și mai tare să fie oaspetele lui.

Dane nu putea spune că-l mira biletul fratelui său. Vara trecută, Brook se folosise de abilitățile lui de anchetator pentru a-l localiza pe fratele pierdut al vicontelui de Chesham. Băiatul dispăruse de vreo zece-douăzeci de ani și, dintre toate locurile de pe pământ, Brook îl găsise într-o bodegă cu opiu din Bath. Povestea apăruse în toate ziarele, iar acum Brook era plin de solicitări de a localiza persoane dispărute. Fără îndoială, de aceea lordul și Lady Lyndon îl contactaseră. Dane își îndreptă ochii spre Marlowe, care îl privea, încă mestecând.

Ar trebui să dea drumul fetei și să-i salveze părinții de o suferință. Nu știa care era cea mai mare tragedie – să se dovedească a fi fiica lor sau nu.

– Ce e? întrebă ea înainte să ia o altă îmbucătură.

Dane aruncă biletul pe masă, în fața ei, iar ea îl luă cu mâinile murdare de șuncă și îl analiză. Invers.

– Nu știi să citești? spuse el, luându-i-l din mâini.

– Numai puțin.

– Brook este reținut... Asta înseamnă că nu va fi acasă.

– Știu ce înseamnă, îl întrerupse ea.

El o privi ciudat.

– Și asta înseamnă că încă nu poți pleca.

– O, nu! Ea sări în picioare, luând un rulou de pe farfurie. Mi-ai promis că voi putea pleca după micul dejun.

– Nu am făcut o astfel de promisiune. Am sugerat numai că plecarea ta ar putea fi posibilă.

– Ai sugerat? Este un cuvânt voalat pentru minciună? Nu mă poți ține aici, Lord Dane! Am drepturi!

El râse.

– Ce știi tu despre drepturi? El dădu din mână, indiferent. Nu mai contează. Nici măcar nu înțelegi că încerc să te ajut. Dacă ești Lady Elizabeth, vei fi bogată. Ai putea mânca astfel în fiecare zi. Ai avea părinți, o casă, un pat în care să dormi. Nu vrei asta?

– Nu! spuse ea, punându-și mâinile în șold. Dane exersa o voință de fier și își concentră atenția asupra chipului ei, nu asupra sânilor ei plini, care știa că ieșiseră în evidență în mod ostentativ. Încerc să te ajut. Asta nu înțelegi *tu*!

– Ei bine, îi întrerupse o voce feminină, făcându-i pe amândoi să se întoarcă. Este neașteptat!

– Să fiu al dracului, bombăni Dane.

– Nu-mi permit să vă întrerup, spuse Susanna, privindu-i cu ochii ei mari, căprui. Nu mă așteptam să am musafiri de dimineață. Mă așteptam mai degrabă la o predică, altfel aș fi coborât mai devreme.

– Mama s-a retras în camera ei. Poți să-i vorbești acolo, îi zise Dane surorii lui.

– De ce aș face asta? Privirea ei era fixată asupra lui Marlowe. Înțeleg de ce s-a retras. Dane, nu-mi spune că ți-ai adus concubina aici.

– Nu! spuse el, sunând la fel de îngrozit precum se simțea. Cum ar putea cineva, chiar și surioara lui inocentă, să creadă că cerșetoarea asta era amanta lui? Dacă stătea să se gândească bine, de unde știa sora lui ce însemna concubină? Este proiectul lui Brook.

– Mi-aș dori să încetezi să te referi la mine ca la un proiect.

– O, ce nepoliticos din partea mea, spuse Susanna, înaintând. Făcu o scurtă reverență, apoi continuă. Sunt Lady Susanna. Mă bucur să te cunosc.

Marlowe îl privi de parcă l-ar fi întrebat dacă ceea ce se petrecea era real. Dane își trecu o mână prin păr, deranjând coafura îngrijită la care Crawford depusese atâta efort.

– Se obișnuiește să te prezinți, îi spuse el fetei.

– Eu sunt Marlowe, zise ea, și plec.

Mai luă un rulou și-l îndesă în gură.

– O, doamne, biata este lihnită! remarcă Susanna. Brook nu ți-a dat de mâncare?

– Nici măcar nu știu unde este Brook, zise Dane, simțindu-se ciudat de iritat că sora lui presupusese că Marlowe se afla în grija lui Brook.

Dumnezeu știa că el nu o voia, dar cel puțin ar fi trebuit să i se recunoască contribuția.

– Nu trebuie să pleci până nu-ți termini micul dejun, zise Susanna, așezându-se în fața lui Marlowe. Marlowe îl privi, apoi se așeză și ea. Dane observă că farfuria ei era aproape goală, o situație care era, în opinia lui, uimitoare, căci nu credea că doi bărbați ar fi putut termina toată farfuria aceea atât de repede. Mai vrei? o întrebă el pe Marlowe.

Ea încuviință, cu gura plină și cu privirea țintită asupra Susannei.

Valetul îi turnă Susannei ceai, în timp ce Dane umplea farfuria cu mai multă mâncare pentru Marlowe. O așeză în fața ei, iar Susanna spuse:

– Te-ar deranja dacă mi-ai pregăti și mie o farfurie?

Dane păru contrariat. Susanna nu lua niciodată micul dejun. Corecție: mânca rar în fața mamei lor. Dane suspecta că, în fața contesei, fiica ei era prea emoționată pentru a mânca. Așeză pe farfurie un biscuit și smântână și i-o aduse, apoi se întoarse spre valet.

– Ceva și pentru tine, Lloyd?

Lloyd se înroși.

– Nu, milord!

– Poate Crawford sau doamna Barstowe ar vrea niște scrumbii.

– Nu fi ridicol, Dane, spuse Susanna. Servitorii au mâncat deja. Apoi își întoarse din nou atenția spre Marlowe. Deci, tu ești amanta lui Brook.

– Ce este o amantă? întrebă Marlowe după ce înghiți. Mâna ei era așezată lângă farfurie, iar Dane îi puse în ea o furculiță. Ea se uită ciudat la obiect, apoi, ținându-l ca pe o armă, îl înfipse într-o felie de șuncă. Este ca o matroană?

– Ce este o matroană?

Dane dădu din cap, dezaprobator.

– Nu vom purta această conversație. Marlowe, aș aprecia dacă nu mi-ai învăța sora nimic. Susanna, încetează să mai pui întrebări!

Susanna se încruntă la el.

– Cred că am dreptul să întreb cu cine iau masa.

– Fie, spuse el oftând din greu. Brook crede că este fiica dispărută a lordului și a lui Lady Lyndon.

– Serios? Susanna făcu ochii mari și păru să o studieze pe Marlowe și mai în detaliu. Hmmm. Are ochii lui Lady Lyndon și nasul tipic familiei Lyndon.

Dane privi nasul lui Marlowe, apoi închise ochii. Ce făcea? Nu-i păsa dacă ea era Lady Elizabeth sau nu. Pur și simplu voia ca ea să plece.

– Brook a mers să o cheme pe familia Lyndon?

– Nu știu unde este. Îi aruncă biletul, iar Susanna îl citi repede. O privi pe Marlowe. Se pare că vei mai rămâne oaspetele nostru puțin.

– Oaspete! spuse Marlowe, aproape înecându-se cu al treilea pahar cu ciocolată. Sunt prizonieră. Frații tăi m-au răpit noaptea trecută și m-au ținut aici împotriva voinței mele!

Ochii Susannei se făcură mari ca două cepe. Dane nu-i văzuse niciodată atât de mari. Se întoarse și-i aruncă o privire furioasă lui Dane.

– Este adevărat?

Dane încercă să răspundă, apoi zise:

– Când pui problema așa, sună oribil!

– A fost oribil, zise Marlowe.

Se întoarse spre ea.

– Ți-am oferit patul.

Susanna trase aer în piept.

– A dormit în patul tău?

Dane ridică mâinile în sus.

– Unde altundeva era să o pun? În plus, a fost perfect – ei bine, cumva – nevinovat. Am dormit pe podea.

– În fața ușii, pentru a nu putea să evadez.

– Dane!

El își încrucișă brațele.

– Am făcut numai ce mi-a cerut Brook. A zis să o țin aici până se întoarce.

– Dar nu poți ține o persoană aici împotriva voinței ei.

– Exact! zise Marlowe, amenințându-l cu furculița.

Dane se încruntă, se întinse și-i luă farfuria din față.

– Gata! În plus, nu este neapărat o persoană...

Marlowe se ridică în picioare!

– Gândac nenorocit! Cum îndrăznești...

Dane o trase spre el și-i astupă gura.

– Au!

Ea îl mușcă, dar cel puțin oprise înjurăturile. Susanna îi privea cu ochii mari de pe cealaltă parte a mesei.

– O, vai, zise ea, înroșindu-se!

– Încerc să ajut – își mișcă piciorul pentru a evita să nu-i strivească degetul și se luptă să o țină în strânsoare – fata, dar nu cred că este cu adevărat Lady Elizabeth.

– Dar Brook crede? întrebă Susanna printre strigătele fetei.

– Da. Dumnezeu știe de ce. Pariez pe progenitura diavolului! Au! O împinse înainte să îl poată zgâria din nou. El privi la zgârieturile de pe braț. Cred că mi-a dat sângele.

– Bine.

– Până aici! El se întinse spre ea, dar ea se feri, iar pumnul lui rămase în aer. Am suportat suficient, spuse el, mergând după ea.

Ea era mai rapidă, ocolind scaunele și trecând chiar pe sub masă pentru a scăpa de el.

– Dane, strigă Susanna. Dane! Ea îl prinse de haină și-l scutură. Îndepărtează-te înainte să faci ceva ce vei regreta.

– Singurul lucru pe care-l regret este că nu o strâng de gât în momentul ăsta.

– Dane!

Susanna îl împinse, iar el se lăsă împins spre fereastră. Cât de mult și-ar fi dorit să fugă pe fereastră, dar nu o putea lăsa pe Marlowe singură cu sora lui. Avea nevoie ca Brook să o ducă de aici pe diavolița asta. Apoi, totul avea să revină la normal.

Plictisitor și obositor – nu! Civilizat. Demn. Confortabil.

– Îmi permiți să vorbesc singură cu ea câteva minute? Poate dacă vom discuta singure...

– Sub nici o formă! Nu te voi lăsa singură cu ea. Nu poți avea încredere în ea.

Susanna oftă.

– Foarte bine, dar trebuie să promiți că nu mă vei întrerupe.

El bombăni. Era tot ce putea face. Susanna îi aruncă o privire amenințătoare și se îndreptă spre Marlowe, care ținea de spătar unul dintre scaune și părea că avea să-l folosească drept armă cu prima ocazie.

– Acum, Marlowe..., spuse Susanna, ocolind masa și apropiindu-se de Marlowe.

Susanna era îmbrăcată într-o rochie albastră, de culoarea safirelor. Părul ei era prins într-un coc des, la spate. Era mai înaltă decât Marlowe și, deși era probabil puțin mai tânără, părea mai în vârstă când stătea lângă fată. Părea mult mai feminină și mai elegantă. Susanna era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, deținea frumusețea, postura și grația. Marlowe era... ei bine, mai bine să nu se gândească la ce era ea. Hainele ei de băiat ar fi trebuit să ascundă curbele acelea voluptoase, dar nu păreau decât să le accentueze. Dane se întoarse și privi pe fereastră la trăsurile care treceau și la florile care înfloreau în lumina soarelui de primăvară. O plimbare înviorătoare ar fi fost perfectă. Într-un sfert de oră, ar fi putut ajunge la club. Asta ar fi fost excelent.

– Ia loc, dragă, spuse sora lui. Îți promit că nu-ți fac nici un rău.

Dane chicoti. Ca și cum cineva s-ar fi putut gândi că sora lui ar fi fost cea periculoasă.

– Nu ești dragă cu mine, zise Marlowe. Dane se întoarse cu avertisment în privire și îi făcu semn să ia loc pe scaunul de care se sprijinea.

– Îmi pare rău. Ai spus că te numești domnișoara Marlowe.

– Am spus Marlowe. Nu domnișoară.

Susanna dădu din cap.

– O, dar nu îți pot spune Marlowe. Nu se cuvine, căci abia ne-am cunoscut.

Marlowe păru contrariată.

– Crezi că-mi pasă dacă se cuvine sau nu?

– Cred că ar trebui, dacă îi vei întâlni în curând pe lordul și Lady Lyndon. Sunt oameni foarte drăguți, dar sunt de asemenea oameni care țin la etichetă.

– Nu vreau să cunosc nobili bogați. Vreau să merg acasă.

Susanna își lăsă capul într-o parte și spuse numai:

– Unde este casa ta?

– Seven Dials. Banda mea și cu mine trăim acolo într-un adăpost. Cea mai tare bandă din Londra, dacă mă întrebi pe mine.

– Și ai părinți acolo?

Dane se gândea de ce nu adresase el aceste întrebări. Oare avea părinți? Ce era un adăpost? Marlowe râse.

– Nu, nu am părinți. Îl am pe Satin. El este șeful suprem. Ține toți copiii la respect și, dacă nu mă întorc, va veni după mine.

– Vei avea probleme pentru că ai lipsit atât de mult?

Chipul lui Marlowe se schimbă. Pentru prima dată, Dane văzu lacrimi în ochii ei.

– Pot să îmi port de grijă.

– Nu mă îndoiesc, dar ce vreau să zic este că, dacă ești deja în belele, ce-ar fi să mai stai puțin să-i întâlnești pe lordul și Lady Lyndon? Chiar dacă Satin realizează că ești aici, nu îi vom permite să te vadă sau să-ți vorbească. Valeții îl vor ține afară. Nu este așa, Lloyd?

– Da, milady!

– Vezi? spuse Susanna, arătând spre valetul principal. Servitorii te vor proteja. Dacă Satin vine aici, Crawford va spune că nu a auzit niciodată de tine și nu-i va permite lui Satin ăsta să intre.

Dane se uită la Marlowe, așteptând să riposteze, dar de data asta ea tăcu. Părea de parcă se gândea la propunere. Susanna crescuse în ochii lui Dane.

– Nu vrei să îi întâlnești pe lordul și pe Lady Lyndon? Marlowe ridică din umeri. Poți fi sigură că nu sunt părinții tăi? Poți fi sigură că nu ești Lady Elizabeth?

Marlowe ridică privirea, iar Dane nu mai văzuse chipul ei atât de blând. Aproape că părea... vulnerabilă. Părea incredibil de

frumoasă. Dane nu-și putea lua privirea de la ea și așteptă cu sufletul la gură un răspuns.

– Nu, șopti ea. Nu sunt sigură, eu...

Clătină din cap, nedorind să împărtășească ce știa despre posibila ei origine.

– Atunci, de ce să nu cunoști familia Lyndon? Îți poți imagina cât de mult au așteptat această zi? Îți poți imagina cât de fericiți vor fi când o vor întâlni pe fetița pe care au pierdut-o cu atâția ani în urmă? Nu-i cunosc bine pe soții Lyndon, dar am auzit că atât marchizul, cât și marchiza au fost devastați când fiica lor a fost răpită. Nu au încetat niciodată să o caute. Pierderea i-a albit părul lui Lady Lyndon și unii credeau chiar că va muri din cauza suferinței. Nu părea să vrea să mai trăiască. Marlowe privea în pământ, cu degetele împreunate, fără să spună ceva. Părea atât de mică în scaun, atât de tânără. Dane voia să meargă la ea să o îmbrățișeze, ceea ce era ridicol. Îi poți priva de șansa de a-și întâlni fiica, singurul lor copil?

Marlowe ridică privirea, cu ochii luminoși și suspect de roșii. Plânsese?

– Nu înțelegi, acesta este motivul pentru care nu ar trebui să-i întâlnesc. Uită-te la mine. Arătă spre hainele ei, dar Dane avu senzația că se referea la toată ființa ei. Nu vor vrea pe cineva ca mine drept fiica lor.

– Desigur că o vor face. Crezi că le pasă cum vorbești și cum te îmbraci? Ești copilul lor.

Dane înțelegea ce spunea Marlowe. Nici el nu-i cunoștea pe soții Lyndon, dar, cu excepția cazului în care erau cu adevărat niște oameni extraordinari, Marlowe nu avea să fie deloc ceea ce voiau ei să numească fiică. Voia să-i spună Susannei să nu-i dea speranțe false lui Marlowe, dar își dorea din suflet ca aceasta să aibă dreptate. Și-ar fi dorit cu orice preț un final fericit.

Ca să nu mai menționeze faptul că, indiferent cum ar fi fost, ea nu avea să plece până la revenirea lui Brook. Dacă sentimentele calde în privința reunirii cu părinții demult pierduți aveau să o țină la Casa Derring, fie. Avea să le cânte în strună.

– Uită-te la mine, zise Marlowe. Nu vorbesc ca tine, nici nu mă îmbrac ca tine, nici nu fac reverențe ca tine.

– Asta-i tot? zise Susanna. Pot rezolva asta. Modul tău de a vorbi nu este atât de rău. Unul dintre motivele pentru care sunt convinsă

că ești Lady Elizabeth este pentru că uneori aud accentul rafinat din vorbirea ta. Nu trebuie decât să-l șlefuim. Poți împrumuta de la mine oricare dintre rochii. Am prea multe și te pot învăța să faci o reverență. Te pot învăța toate aceste reguli. O, domnișoară Marlowe! Susanna o luă de mâini. O să fie distractiv!

Fără să mai aștepte un răspuns, Susanna se ridică și se grăbi spre ușă. O deschise și spuse:

– Unde este Maggie? Unde este camerista? Cheam-o, Nathaniel, te rog!

– Da, milady.

Stând încă în salon, Marlowe îl privi pe Dane. El îi zâmbi discret.

– Acum ți-a reușit.

O, avea să fie foarte distractiv.

Capitolul 6

Avea dreptate Marlowe, chiar o făcuse. Stătea în dormitorul decorat cu dantelă roz și alb al lui Lady Susanna, în timp ce fata le cerea cameristelor ei să scoată rochie după rochie, după rochie din șifonierul ei. Marlowe privea curioasă. Camera era mai mică decât a lui Dane, dar mult, mult mai feminină. Marlowe nu văzuse niciodată ceva atât de feminin. Draperiile erau brodate cu dantelă, pereții erau de un roz pal, iar măsuța de toaletă a fetei era atât de delicată, încât Marlowe se temea că, dacă se va apleca pe ea, se va răsturna.

Patul avea cuvertură albă și perne pufoase împrăștiate peste tot, acum ascunse pe sub maldărul crescând de rochii. Cine mai auzise de așternuturi albe? În Seven Dials, aveau să se murdărească în câteva momente. Pe noptiera de lângă pat, se aflau trei cărți. Trei. Marlowe nu mai văzuse niciodată atâtea cărți în posesia unei singure persoane. Știa că, pentru aceia care le puteau citi, cărțile erau valoroase. Uneori, copiii veneau acasă cu câteva cărți șterpelite în timpul vreunui raid nocturn. Satin le vindea mereu pentru o sumă frumușică.

În mod curios, Marlowe atinse una dintre cărți, deschise coperta și privi literele de pe pagină. Nu putea înțelege toate cuvintele, dar recunoștea *un* și *al*. Una dintre cameriste îi atrase atenția cu un sunet, iar Marlowe închise cartea, privind spre muntele de rochii care se formase pe pat. Dădu din mâini.

– Încetați! Îmi trebuie doar o rochie.

Lady Susanna se lovi cu capul de șifonier.

– Prostii! Ai nevoie de cel puțin trei pe zi. O rochie de zi, una de seară, o...

– Trei? Începu să se îndepărteze spre ușă. Îmi voi petrece jumătate din zi schimbându-mi hainele.

Susanna încuviință.

– Este adesea o pacoste.

O pacoste? Marlowe își petrecuse toată viața având o singură rochie în același timp, și aceea înlocuită doar dacă îi rămânea mică sau dacă se rupea și nu mai putea fi reparată. Nu-și imagina cum ar fi să aibă trei rochii în același timp, cu atât mai puțin să le poarte pe toate trei într-o singură zi. Nu aparținea lor, acestei lumi unde se foloseau cuvinte frumoase și se trăia regește. Chiar dacă ar fi fost Lady Elizabeth, ce ar crede părinții ei despre ea? Vor fi îngroziți de faptul că ea nu știa nimic despre regulile lor. Cu siguranță nu-și doreau o fiică precum era ea. Era mai bine pentru ei dacă ea ar fi rămas dispărută.

De ce permisese acestei fete să o convingă să încerce să fie Lady Elizabeth? Fusese un vis plăcut, când ea avusese nevoie să se gândească la altceva decât la condițiile mizerabile, reci, din adăpost. Nu visa oare în secret fiecare fată că era o prințesă care nu trebuia decât să-și revendice tronul de drept? Marlowe avusese atât de puține visuri în viața ei. Oare chiar voia să-l omoare pe acesta definitiv și cu public?

Toți vor râde de ea. „Uitați-vă la cerșetoarea asta mică, care se crede mai bună decât este." Dane nici măcar nu se gândea la ea ca la o persoană. Poate părinții ei aveau să fie diferiți?

Marlowe se dădu și mai în spate.

– M-am răzgândit. Nu este o idee bună.

– Ba sigur că este.

Înainte ca Marlowe să poată ajunge la clanță, Lady Susanna se apropie de ea și o luă de mâini. Era rapidă, pentru o filfizoană.

– Am discutat deja despre asta.

– Iar eu m-am răzgândit.

Lady Susanna o strânse de mână, iar Marlowe o privi surprinsă. Era un gest atât de simplu, de prietenos. În lumea ei, era greu să vezi așa ceva. Această fată i le oferea atât de liber și de ușor.

– De ce te-ai răzgândit? De ce te temi?

Marlowe își îndreptă spatele și își ridică bărbia.

– Nu mă tem de nimic.

– Bine. Atunci să începem!

O aduse pe Marlowe înapoi în cameră și continuă fără să protesteze prea mult. Unde altundeva să se ducă? Înapoi la adăpost? Satin avea să o bată măr pentru că permisese să fie răpită. Ar putea scăpa de pedeapsă dacă i-ar oferi în schimb ceva valoros, informații

despre cum să spargă casa. Dacă ea va da spargerea și se va întoarce cu mâinile pline, atunci ar putea fi iertată.

După o singură privire spre Lady Susanna, Marlowe nu mai simți că ar fi putut să-i ofere lui Satin nimic din lucrurile încântătoare ale fetei. Lui Marlowe nu-i păsa de lordul Dane. Putea să-l ia dracul! La fel și pe fratele lui și pe scorpia de mă-sa! Poate că nu îi plăcea, dar oare meritau să li se spargă casa? Încercaseră numai să o ajute, în modul lor egoist și nepotrivit.

Nu, nu voia să-i trădeze pe oamenii aceștia în fața lui Satin, nu voia să-i rănească. În timp ce-și reevalua propria viață, nu știa cum altfel ar fi putut să se întoarcă la adăpost. Doar că era prizoniera prezentului.

Lady Susanna îi arătă alte câteva haine dantelate și spuse:

– Ce-ai zice mai întâi de o baie?

– Nu! strigă Marlowe. Nu încă una.

– Pare suficient de curată, domnișoară, spuse una dintre cameriste.

Marlowe încuviință cu fermitate.

– Am făcut baie aseară. Următoarea o voi face peste câteva luni.

Ani, dacă era după ea.

Lady Susanna râse, de parcă Marlowe făcuse o glumă.

– Mai vorbim despre asta. Foarte bine, atunci dă-ți hainele astea jos și haide să te îmbrăcăm în acestea.

Marlowe se uită la cele două cameriste și la fata care stătea în fața ei.

– Ce? Să mă dezbrac aici de haine? În timp ce voi mă priviți?

– O! Ești pudică! Foarte bine. Îi puse lui Marlowe în brațe hainele și arătă spre un panou rectangular, pictat cu flori. Te poți dezbrăca în spatele acelui paravan. Nu vei putea să prinzi singură legăturile, așa că Maggie te va ajuta.

Marlowe se uită spre cea indicată de Lady Susanna. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cu păr negru și obraji plini.

– Nu ai nimic din ce nu am văzut înainte, domnișoară, zise Maggie. Cred că te pot lega cu ochii închiși, dacă asta îți dorești.

Marlowe voia să scape din această închisoare unde toți voiau să o arunce în apă și să o îmbrace în haine inconfortabile. Asta își dorea. Oftând, merse în spatele paravanului și se dezbrăcă de pantaloni și de cămașă.

– Îmbracă prima dată cămașa, zise Lady Susanna.

– Ce? întrebă Marlowe, examinând hainele.

– Bluza, spuse altcineva, probabil Maggie.

Marlowe o trase peste cap și apoi își luă și pantalonașii. Nu mai avusese niciodată pantalonași atât de bufanți și de frumoși. Mai erau ciorapi și jartiere, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum să-i îmbrace. Avea să-i lase deoparte. Nimeni nu avea să-i vadă oricum picioarele. Urmă corsajul, iar ea admiră broderia fină de pe materialul mătăsos. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de elegant. Era mai lung decât corsajul cu care era ea obișnuită. Purta mereu corsaj scurt, iar acesta îi ajungea până la șolduri.

– Gata? întrebă Maggie.

Marlowe oftă.

– Da.

O clipă mai târziu, camerista apăru în spatele paravanului. Nu se uită la Marlowe, ci o întoarse numai și începu să-i aranjeze hainele. Aparent, Marlowe nu îmbrăcase cămașa și pantalonii corect, deoarece Maggie le desfăcu și le aranjă. Ba chiar îi dădu jos pantalonașii, informând-o pe Marlowe că mai întâi trebuia pus corsajul. Marlowe se simțea ca o marionetă trasă de sfori. Cu siguranță, Maggie îi spusese adevărul atunci când îi indicase că nu o interesa ce avea Marlowe pe sub haine. O întoarse pe Marlowe spre panou și începu să-i lege corsajul. La prima strânsoare puternică, Marlowe rămase fără aer, surprinsă, iar Maggie spuse:

– Bine. Asta ajută!

Osul de balenă din centru i se lipi de piele și o făcu să stea dreaptă.

– Nu voi putea să mă aplec, se plânse Marlowe.

– O lady nu trebuie să se aplece.

Cu siguranță, Marlowe nu voia să fie o lady dacă asta impunea să nu se aplece. Maggie termină de legat corsajul, o întoarse pe Marlowe și se ocupă de sânii ei, care acum erau ridicați și ieșeau foarte mult în evidență.

– Lasă-mi țâțele în pace! protestă Marlowe.

Maggie o ignoră, împingând și trăgând până când aproape că ieșiră pe jumătate din corsaj. Ce rost mai avea corsajul dacă tot aveau să iasă din el?

În cele din urmă, Marlowe lovi mâinile cameristei și se îndepărtă. Voia să iasă din spatele paravanului.

– Nu așa de repede, zise Maggie, trăgând-o de la spate și ajutând-o să îmbrace pantalonașii. Iar acum, ciorapii.

Marlowe dădu din cap.

– Nu i-aș putea încălța nici dacă aș vrea. Nu mă pot apleca.

Auzi chicoteli de cealaltă parte a paravanului, iar Lady Susanna zise:

– Într-o jumătate de oră, nici nu vei mai simți balenele.

– O voi face eu, zise Maggie, aplecându-se către glezna lui Marlowe, care o o lovi.

– Nu! Ce sens are! Nimeni nu va ști că nu îi port.

– Eu voi ști, zise Maggie. Acum, există două modalități de a face asta – fie o fac eu, fie o faci tu. Într-un fel sau altul însă, acești ciorapi vor ajunge pe picioarele tale. Ce alegi?

– O, Marlowe, zise Susanna. Îți recomand să-i permiți lui Maggie să te încalțe.

Marlowe își dădu ochii peste cap.

– Fie.

Întinse piciorul, iar Maggie puse ciorapii, ridicându-i pe picioarele goale și punând jartierele pentru a-i fixa. În cele din urmă, camerista se ridică și se declară mulțumită.

– Încă nu am rochia, zise Marlowe.

– O, vino aici și îmbracă-te ca să te putem vedea, zise Susanna. Cu siguranță acum ești suficient de decentă.

– Fie.

Marlowe ieși din spatele paravanului și se îndreptă spre măsuța de toaletă. Susanna, iute ca de obicei, o luă de mână și o îndepărtă.

– Nu încă. Vreau să fii surprinsă. O! Arăți deja încântător!

Marlowe privi în jos, la sânii pe jumătate expuși.

– Parcă sunt speriată de moarte.

Susanna dădu din cap dezaprobator.

– Multe femei ar omorî pentru un decolteu ca al tău. Inclusiv eu.

Marlowe se uită la sânii Susannei, care păreau perfecți din punctul ei de vedere și ridică din umeri.

– Pentru mine sunt o pacoste. De obicei îi leg. Dacă îi scot în evidență astfel, le vor da idei băieților.

– Băieții sunt prietenii tăi?

– Ai putea spune și așa. Asociați în afaceri, mai degrabă.

– Hoți, zise Maggie printre dinți.

– Maggie! zise Lady Susanna, cu un ton dojenitor. Ea o privi pe Marlowe. Ei bine, înțeleg cu siguranță de ce îți ascunzi farmecele de bărbați astfel, dar te asigur că domnii sunt foarte diferiți.

Marlowe pufni, iar Lady Susanna o privi curioasă. Marlowe se holba la fată. Chiar era atât de naivă?

– Domnii sunt cei mai răi dintre ei. Îi văd venind la Seven Dials tot timpul, se plimbă prin mahala, căutând ceva muselină.

Lady Susanna făcu ochii mari.

– Serios?

Maggie își drese vocea.

– Nu este un subiect potrivit de discuție.

– Asta nu îl face mai puțin adevărat. Ce ai spune să facem un mic pariu?

Lady Susanna se foi, părând jenată.

– Mamei nu îi place să pariez.

– Atunci nu-i spune. Poți avea încredere în Maggie și...

Arătă spre cealaltă cameristă.

– Jane. Foarte bine. Care este pariul?

– Primul lucru la care se va uita fratele tău când mă va vedea vor fi sânii mei.

Lady Susanna rămase cu gura căscată, iar obrajii i se îmbujorară.

– Dane? Niciodată.

– Este bărbat.

– Dar el... Păru să se străduiască să găsească cuvintele potrivite. El este conte, înțelegi? Un conte eligibil, iar doamnele se aruncă la picioarele lui tot timpul. El nu face nici măcar un gest. Nici nu cred că observă.

Marlowe credea că doamnele se aruncau la picioarele lui, dar ea nu credea nici o clipă că el nu le observa. Avea suficient de mult bun-simț – o, foarte bine – suficientă onoare pentru a părea că nu va observa când se va afla în prezența surorii lui.

– Atunci accepți pariul? întrebă ea.

Lady Susanna părea să se gândească o clipă.

– Da. Pe ce pariem?

Marlowe privi prin încăpere pentru ceva ce și-ar fi putut dori. Privirea îi căzu pe maldărul de cărți.

– Pe cartea aceea din vârful teancului, zise ea, arătând spre ea.

– Sonetele lui Shakespeare?

Shakespeare, da. Văzuse odată o piesă a lui.

– Da, aceea.

– Știi să citești?

Marlowe își puse mâinile în șolduri.

– Contează? Nu crezi că voi câștiga oricum. Accepți pariul?

– Ce vei da dacă va câștiga domnișoara? întrebă Maggie.

Lady Susanna păru să se gândească un lung moment, apoi șopti.

– O aventură. Camerista păru contrariată, dar Marlowe zâmbi. O aventură, zise ea.

Ea și Lady Susanna aveau să se înțeleagă foarte bine.

Lady Susanna ocoli patul și ridică rochia roz.

– Hai să începem cu aceasta.

– Hai să nu!

Marlowe dădu din cap dezaprobator. Roz? Nu avea să poarte roz.

Susanna se încruntă.

– Ce e în neregulă cu ea? Nu-ți place?

– E roz, zise Marlowe. Susanna continuă pur și simplu să se holbeze la ea. Marlowe gesticulă descurajată. E roz!

– Cred că vei arăta foarte bine în roz. Încearc-o și, dacă nu îți place, poți proba altceva.

– Altceva? spuse Marlowe. Câte avea să probeze? Trebuia să capete controlul asupra situației, altfel va sfârși prin a purta funde. Nu port roz.

– Ce culoare ți-ar plăcea?

– Negru.

Susanna se încruntă.

– Porți doliu?

– Cred că negrul se potrivește stării mele.

Susanna râse, iar Marlowe se holbă la fată. Era posibil să nu fie întreagă la minte?

– O, Marlowe! Mă amuzi. Da, fata clar era nebună. Ce zici de această rochie albastră? Și nu te împotrivi. Maggie, o poți ajuta?

Înainte ca Marlowe să poată deschidă gura pentru a protesta – rochia era de un albastru pal și avea funde – Maggie i-o trase peste cap, iar Marlowe nu mai văzu nimic cu excepția muselinei și a dantelei. Înainte de a-și elibera capul, fu învăluită în mirosul dulce al florilor, evident parfumul pe care Susanna îl purta. Apoi, Maggie o

întoarse și o încheie la spate, trăgând pentru a se asigura că totul era la locul lui.

Marlowe privi în jos. Rochia nu era rea. Decolteul era mult mai modest decât fusese decolteul rochiilor pe care le purtase ea vreodată. Cu toate acestea, se simțea ca una dintre acele doamne de pe vas, cu pieptul ridicat, pentru ca toți să-l vadă.

– Acum trebuie să facem ceva în privința părului tău, zise Susanna și, înainte ca Marlowe să realizeze, fu așezată pe scaun și părul ei tras, ridicat și pieptănat cu aplomb.

– Au! se plânse ea.

Maggie Nemiloasa, așa cum Marlowe începuse să-i spună în gând, nici nu clipea. Ea și Jane prinseră părul lui Marlowe atât de strâns încât Marlowe credea că fața ei probabil arăta schimonosită într-un zâmbet larg. În cele din urmă, tortura se sfârși, iar Marlowe fu eliberată. Se ridică de pe scaun. Ridică o mână pentru a-și ține torționarii la distanță și zise:

– Stați pe loc! Dacă mă mai atingeți, veți regreta! Nu merită să treci prin tortura asta pentru nimeni. Nu-mi pasă dacă este însuși Regele!

– Vezi cum vorbești, domnișoară, îi ordonă Maggie.

Lady Susanna, din nou cu ochii mari, o luă de mână și o conduse spre o oglindă ovală, lungă, aflată în colț. Marlowe era pe cale să scuture mâna fetei când se observă și rămase cu gura căscată.

– Ce ați făcut? întrebă ea.

Marlowe își atinse fața, iar femeia din oglindă o imită. Era chiar ea în oglindă. Era chiar Marlowe.

Scăpase însă de zdrențe și nu mai arăta deloc ca Marlowe acum. Arăta de parcă ar fi putut fi o prințesă. Arăta ca o filfizoană. Dacă Gideon ar putea-o vedea acum, nu i-ar veni să creadă. Ar crede că este o bogătașă și probabil ar încerca să îi fure săculețul de mână. Dacă ar avea o poșetă.

– Nu îți place? întrebă Lady Susanna.

Îi plăcea? Nici nu se recunoștea pe sine. Poate dacă s-ar îmbrăca așa tot timpul, nici Satin nu ar recunoaște-o. Desigur, în ceea ce privește deghizările, aceasta era una destul de dureroasă, cu toate fustele și bucățile de lemn dintre sânii ei și agrafele prinse în păr.

– Merge, zise ea prudentă.

Era însă ciudat să arate atât de... drăguță și feminină. Era obișnuită să facă toate eforturile posibile pentru a arăta ca un băiat invizibil. Îmbrăcată astfel, nu avea să fie ignorată.

– Cu siguranță mă vei umbri, zise Susanna. Vino, hai să îi arătăm lui Dane!

Marlowe se îndepărtase de oglindă, dar acum se opri.

– Fratelui tău?

Susanna păru contrariată.

– Credeam că avem un pariu.

Marlowe își privi decolteul. Era acoperit, dar totuși destul de pronunțat. Nu avea nici o îndoială că va câștiga pariul, dar nu mai era atât de sigură că voia să fie văzută arătând astfel. La urma urmelor, era toată numai funde. Ba avea o fundă albastră chiar și în păr.

– I-am putea arăta mai târziu. Cu siguranță are și alte treburi de care să se ocupe.

– Te temi că nu vei câștiga?

– Nu! răspunse Marlowe. Mă tem că va râde de toate zorzoanele astea prostești în care sunt acoperită, bombăni ea. Marlowe trase o fundă de pe rochie, iar Susanna zâmbi.

– Va fi impresionat. Vino!

O luă pe Marlowe de mână și o trase după ea.

Dane se afla în bibliotecă, încercând să citească corespondența. Săptămâna trecută, administratorul moșiei îi scrisese despre o problemă de drenaj la una dintre proprietățile din Shropshire, iar Dane încă nu îi răspunsese. Încerca să facă asta acum, cu pana în mână, dar nu părea să se poată concentra la problema drenajului. Nu când diavolița aceea se afla atât de aproape de sora lui. De ce dura atât? Oare fetița străzii îi tăiase gâtul Susannei și evadase pe fereastră?

Uitând de scrisoare, se ridică și începu să se plimbe prin bibliotecă. Era prea devreme pentru coniac, deși, dacă ar fi fost la club – așa cum își dorea –, ar fi avut deja cel puțin două la bord. Mama lui ar remarca dacă ar mirosi a alcool înainte de ora patru. De obicei nu-i păsa prea mult de regulile ei. La urma urmelor, el era contele, dar o enervase deja cu apariția lui Marlowe de astăzi și nu voia să-i întindă nervii și mai tare. Nu avea chef de morală.

Dane ridică o hârtie despre una dintre legile din Parlament. Chiar trebuia să se familiarizeze cu ea înainte de a vota, dar citise numai un rând înainte să audă un sunet. Merse la ușă, deschise și aruncă o privire afară. Crawford îl privea de la intrare.

– S-a întors fratele meu?

– Nu, milord.

– Vreo veste?

– Nu, milord.

Dane închise ușa și continuă să se plimbe. Poate doar o gură de coniac... O bătaie în ușă, iar el strigă:

– Intră! Am primit în cele din urmă o veste de la Brook, Crawford?

– Nu este Crawford, zise Susanna.

Dane se întoarse. Nu, clar nu era Crawford. Privirea lui căzu asupra frumuseții cu părul șaten care stătea în spatele Susannei. Era scundă și cu forme, cu o gură care forma parcă un zâmbet. Își ridică privirea asupra ochilor ei. Era ceva la ochii ei care îi era familiar.

– Cred că am câștigat, zise încet Susanna. Se uită la ochii tăi.

– La dracu', înjură ea.

– Marlowe? zise Dane, dându-și capul pe spate. Cum dracului ai făcut asta?

– Pare o lady în toată regula, nu? zise Susanna.

Dane nu o putea contrazice. Chiar părea o lady în toată regula, doar că...

– Nu poartă pantofi.

Susanna inspiră adânc.

– Nu-mi vine să cred că am uitat! Mă întorc într-o clipă.

Și dispăru. Marlowe ridică din umeri.

– Nici nu mi se văd picioarele. Intră în încăpere. Cum se numește locul acesta?

– O bibliotecă, zise Dane, privind-o dând ocol și observând mobila neagră, rafturile până în tavan și biroul lui din stejar masiv.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Incredibil de încântătoare. I se usca gura numai privind-o.

– Este a ta? întrebă ea, aruncându-i o privire.

Cu părul dat la o parte de pe față, ochii ei păreau chiar mai mari și mai albaștri. Acum, că rămăseseră singuri, era chiar și mai conștient de cât de atrăgătoare era ea. Nu putea să nu-i admire gâtul. Gol cum era datorită părului ridicat, Dane observă că era foarte

lung, o coloană grațioasă. Perfect pentru a fi sărutat. Un val de dorință îl inundă, iar el se strădui să-l stăvilească.

– Este pentru toată lumea, dar în general o ocup eu în timpul zilei. Lucrez aici.

Ea pufni.

– Lucrezi? Îi aruncă din nou o privire. Este o minciună.

– Nu este o minciună. Am moșii de administrat, atât ale mele, cât și ale apropiaților mei, probleme ale Parlamentului de rezolvat.

Ea se întoarse spre el.

– Parlament? Acolo unde se fac legile?

– Da.

Rochia pe care Susanna i-o dăduse nu îi îmbrățișa curbele ca pantalonii și cămașa pe care le purtase, dar îi distrăgea atenția asupra decolteului. Un bărbat s-ar fi întrebat cum ar fi arătat ea într-o rochie de seară, când puțin decolteu era permis.

– Asta explică lucrurile, zise ea, apoi se încruntă la el. *Acum* te uiți la țâțele mele. De ce nu ai putut să faci asta când era sora ta aici?

„Cu voință de fier", vrusese Dane să răspundă. Fusese surprins privind, ca un băiat neobrăzat, iar el își îndreptă privirea înapoi asupra feței ei.

– Sunt convins că nu știu ce vrei să zici.

Când devenise atât de pedant? Merita ochii dați peste cap pe care-i primise drept răspuns. Ce anume explică ce? zise el, agățându-se de conversația lor anterioară, de orice pentru a distrage subiectul de la „țâțele" ei. El își drese vocea.

– Nu ești de acord cu Parlamentul?

– Ce a făcut pentru mine vreodată?

– De fapt, destule...

– Prostii, zise ea, dând din mână indiferentă. Nu vă pasă de cei ca mine. Vă pasă numai de francezi și de casele voastre elegante de la țară. Dar orfanii? Dar femeile ușoare care-și vând trupurile pentru a-și hrăni copiii? Nimănui nu-i pasă de ele.

– Nu este adevărat. Sunt mulți bărbați care acționează în numele claselor inferioare și mai puțin norocoase. Nu că el ar fi fost unul dintre ei. Uite, de exemplu William Wilberforce și Legea privind Comerțul cu Sclavi.

– Nu am auzit de el.

Dane nu era surprins.

– Vorbești de orfani și de femei ușoare. Există locuri de refugiu.

– Ha? Case de corecție? Crezi că cineva ar putea supraviețui într-un loc ca acela? Mai bine stai pe stradă, unde măcar ești liber.

– Atunci, clasele de jos își merită soarta. Guvernul nu îi poate ajuta pe aceia care nu vor să fie ajutați.

Era din nou pedant.

– Adevărat. Nu vreau genul de ajutor pe care îl oferiți.

Se întoarse cu spatele la el, dar Dane o prinse de cot și o întoarse spre el. Se forță să îi atingă numai cotul.

– Ce fel de ajutor vrei, Marlowe?

Ea își trase brațul, dar el nu îi dădu drumul. Susanna nu-i dăduse lui Marlowe mănuși, iar el putea simți pielea ei catifelată printre degete. Era incredibil că o femeie care dusese o viață atât de grea avea o pielea atât de catifelată.

– Să presupunem, o clipă, că nu ești Lady Elizabeth. În acest caz noi – sau Brook, cel puțin – îți vom rămâne datori pentru neplăcerea de a te fi răpit și ținut aici.

– Era și timpul să realizezi asta.

Își trase din nou cotul, dar Dane trase și el, aducând-o mai aproape. Era o greșeală. Privirea lui voia să se îndrepte din nou spre sânii ei generoși.

– Ce vrei? Bani? Cât de mulți? Cinci lire? Zece? Este o avere pentru cineva ca tine.

Ea se holbă la el. Era suficient de aproape pentru a vedea culoarea exactă a ochilor ei, atât de imposibil de albaștri.

– Cărți, zise ea simplu.

Dane îi dădu drumul cotului. Fusese atât de sigur că voia bani.

– Cărți? De ce? Nu știi să citești.

Ea se încruntă și se îndepărtă de el.

– Nu ai înțelege.

Ba da. Poate că astăzi era mai lent – amețit cum era de transformarea ei – dar nu era prost deloc.

– Vrei să înveți să citești?

Ea ridică din umeri.

– Poate.

– Poate Susanna te-ar putea învăța. Se îndreptă spre unul dintre rafturile bibliotecii. Cu ce carte să începem? se întrebă el cu voce tare.

– Știu ce carte vreau, zise ea, surprinzându-l.

– Care?

– O are sora ta în camera ei. Este Shakespeare.

Dane păru uluit.

– Pare cam... provocator.

– Asta vreau să citesc.

Sunetul pașilor afară îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Susanna o deschise și zise:

– Iată! Ținea în mână o pereche de cizmulițe din piele. Încearcă-le!

Marlowe făcu ochii mari.

– Sunt prea fine.

– Încalță-le!

Dane privi în timp ce Susanna i le dădu, iar Marlowe se așeză pe scaunul de la birou, picior peste picior, și încălță cizmulița. Arăta cam mult din gleznă și gambă, dar el încercă să nu privească. Încerca să nu-și imagineze parcurgând forma gambei cu limba. Își drese vocea.

– Susanna, Marlowe zice că ai un volum de Shakespeare în camera ta.

Ea se înroși.

– O! Privi în pământ. Știu că mama nu mă lasă să citesc Shakespeare, dar...

– Nu-mi pasă ce citești. Marlowe vrea să învețe să citească.

– Serios?

Chipul Susannei se lumină, deși Dane nu era sigur dacă schimbarea se datora faptului că îl aprobase pe Shakespeare sau pentru că îi oferise o misiune.

– Nu trebuie să mă înveți, zise Marlowe, schimbând piciorul și încălțând și cealaltă cizmuliță. Nu am câștigat pariul.

– Ce pariu? întrebă Dane.

– Nimic, zise Susanna repede. Oricum voiam să-ți înapoiez cartea. O, ridică-te, să te putem admira.

Arătă spre Marlowe, care se ridicase. Dane nu era foarte interesat de cizmele de femei, dar recunoștea că Marlowe arăta foarte bine în ele. Un lănțișor drăguț, din aur, o pălărie șic, niște mănuși și ar fi arătat ca oricare dintre domnișoarele pe care le cunoștea. Uluitoare. Nu și-ar fi imaginat niciodată că o fată de pe stradă, murdară, pe care o băgase pe furiș în bucătărie noaptea trecută, avea să arate încântător în această dimineață. Aproape ca ei.

Ușa se deschise, iar Crawford intră.

– O, Crawford, mă bucur că ești aici, zise Susanna. Vrei să ceri uneia dintre cameriste să aducă volumul – privi în jur, probabil pentru a se asigura că mama ei nu era prin apropiere – de Shakespeare care se află pe noptiera mea?

– Da, domnișoară. Domnule, fratele dumneavoastră s-a întors.

Nu adăugă „risipitor", dar o făcu Dane în locul lui.

– Slavă Domnului! Dane se îndreptă spre ușă. Unde este?

– S-a retras în camera lui, milord. A cerut să nu fie deranjat.

Dane se întunecă.

– A, da? Mai vedem! spuse el și ieși valvârtej din bibliotecă.

– Dane! strigă Susanna. Pot folosi biblioteca?

– Este la dispoziția ta, dragă soră.

Dane urcă treptele câte două o dată și nu se opri să bată la ușa lui Brook. O deschise și intră peste valetul lui Brook, care aduna hainele murdare ale lui Brook de pe covorul de Aubusson, albastru regal și auriu.

– Unde este, Hunt?

– Este în debara, milord. Să aduc...

Dane dădu buzna în cameră, găsindu-l pe Brook în debara. Părul lui blond-închis era dat pe spate și prins la nivelul gulerului.

– Mă gândesc la haina albastră astăzi, Hunt, zise el, întorcându-se spre Dane. A, tu nu ești Hunt.

Dane îl privi și mai furios, dacă era posibil.

– Nu, nu sunt. Unde mama dracului ai fost?

Brook se arătă confuz.

– Ai avut o noapte grea?

Se îndreptă spre ușă și-i făcu semn lui Dane să-l urmeze. Dane se luă după el.

– De fapt, da. Ai lăsat diavolița aia aici, în grija mea.

– Diavoliță? O clipă, fratele lui păru confuz. Dane avea să-l strângă de gât. A, Lady Elizabeth. Brook privi spre valetul lui, care părea foarte absorbit de sarcina de a împacheta hainele. Hunt, cred că astăzi aleg haina albastră.

– Nu prea îi poți spune *lady*.

Brook încuviință.

– Este cam neșlefuită.

– *Cam neșlefuită*? Fătuca era să mă omoare aseară. Avea un pumnal în gheată și m-am trezit cu el lipit de gât.

În fine, era o ușoară exagerare, dar chiar avusese un pumnal și probabil că, dacă ar mai fi durat câteva minute, i l-ar fi lipit de gât.

Brook se încruntă.

– A dormit în camera ta?

– Unde era să o pun? În camera Susannei?

– Ce-ai zice de camera de oaspeți?

– Atunci ne-am fi trezit și am fi găsit-o plecată și casa furată de absolut tot.

– Ah! Brook avea tupeul să pară gânditor. Gânditor! După noaptea pe care Dane o petrecuse! Nu acceptă ideea că este Lady Elizabeth.

– Ce te-a făcut să crezi asta? Când am răpit-o? Când am adus-o aici lovind și țipând?

– Unde este acum? întrebă Brook, în timp ce valetul se întoarse cu brațele pline cu haine. Brook îi dădu valetului halatul și își trase pantalonii. Dane avea senzația că Brook se îmbrăca pentru a ieși în oraș.

– Unde dracului te duci?

– La Jandarmerie. Am o informație importantă referitoare la una dintre anchetele mele.

– Nu te duci nicăieri, zise Dane! Ți-o interzic. Mai întâi te vei ocupa de femeie.

– M-am ocupat de ea, zise Brook, acceptând ajutorul valetului său în îmbrăcarea cămășii. Am trimis vorbă la casa din oraș a lordului și a lui Lady Lyndon.

– Și? Când vor veni să o ia?

Brook ridică bărbia în timp ce Hunt îi lega lavaliera.

– Nu pot spune. Nu mai aveau sonerie și, când bărbatul pe care l-am trimis a întrebat servitorii, majordomul l-a informat că marchizul și soția lui se aflau în Scoția la vânătoare.

– Scoția?

Dane simți cum i se prăbușește pământul de sub picioare. Se întoarse.

– Da, se pare că este o călătorie anuală. Voi trimite vorbă în locația lor de vânătoare în Scoția, desigur, dar...

– Va dura zile până va ajunge la ei, încheie Dane. Ca să nu mai zic de zilele care vor mai trece până vor ajunge înapoi, și asta dacă vor pleca imediat.

– Este vârful Sezonului. Cine dracului merge la vânătoare în Scoția?

Brook ridică din umeri.

– Aparent, în această perioadă se vânează cerbii.

Băgă mâna pe o mânecă a hainei, apoi pe cealaltă. Hunt se chinui să aranjeze haina strâmtă.

– Dacă crezi că pleci undeva fără Marlowe – Lady Elizabeth – mai gândește-te. Nu sunt paznicul ei.

– Fie. O voi lua cu mine. Cât de pacoste poate fi? spuse el dându-și ochii peste cap. Te comporți de parcă este un criminal periculos, și nu o fată lipsită de apărare, care este victima unor criminali.

Dane se holbă la Brook.

– Orice ar fi fata asta, numai victimă nu e.

– Unde este acum? întrebă Brook, îndreptându-se spre ușă pentru a ieși din dormitor. O voi lua și voi pleca.

– În bibliotecă, zise Dane urmându-l. De ce își urma mereu fratele? Ar fi trebuit să fie invers. Susanna o învață să citească Shakespeare.

– A, activitate de criminal periculos. Shakespeare. Mă înfior gândindu-mă ce va mai urma. Byron? Spune că nu e așa.

– Încetează, zise Dane cu o voce amenințătoare.

Cei doi frați se aflau la jumătatea treptelor când simțiră ceva mișcare. Dane se încruntă auzind un bărbat vorbind repede cu Crawford. Brook se grăbi înainte. Când Dane se apropie de scenă, își văzu fratele îngrijorat. Bărbatul stătea în vestibulul lor – ei bine, sprijinit de colțul mesei, mai exact – ținându-se de talie, cu sângele șiroind.

– Farquhar? Ce s-a întâmplat, omule? întrebă Brook.

– Numai o zgârietură, spuse domnul Farquhar cu un accent puternic scoțian. Sunteți însă chemat de urgență, Sir Brook.

– Desigur, voi veni imediat.

– Ba nu! strigă Dane, chiar când Brook îl însoțea pe Farquhar să iasă pe ușa pe care o deschisese Crawford. O vei lua pe mica hoață cu tine!

Brook îl privi încruntat peste umăr.

– Nu am timp de asta acum, Dane, spuse el pe un ton care implica faptul că ar fi trebuit să fie evident. Mă voi întoarce după ea într-o oră.

Cu asta, se urcă în trăsură, în spatele bărbatului rănit, și plecă.
Dane rămase privind strada, apoi se întoarse spre Crawford.
– Nu se va întoarce într-o oră, nu?
– Nu, milord.
– Ne-am pricopsit cu ea, nu, Crawford?
– Da, milord.
Iar atunci auziră țipătul.

Capitolul 7

– Ce înseamnă asta? întrebă contesa de Dane din ușa bibliotecii.

Marlowe nu tresări, deoarece era obișnuită cu astfel de ieșiri neașteptate din partea lui Satin. Biata Susanna, sări în scaun. Stătea la biroul lui Dane, cu careta de poezii deschisă în fața lor.

– Mamă!

Susanna sări în picioare. Marlowe făcu la fel, dându-și seama că probabil era înțelept în acel moment să o imite pe Susanna.

– Ce mai caută acea... acea persoană încă aici?

– Ea... începu Susanna.

– Și de ce poartă una dintre rochiile tale, Susanna?

– Nu mi s-a părut potrivit pentru ea să poarte pantaloni, mamă, bolborosi Susanna. Marlowe observă că Susanna era crispată, cu mâinile tremurând, iar trupul ei zvelt cutremurându-i-se.

– Și ce e asta? întrebă femeia înaintând și înșfăcând cartea de pe biroul lui.

– Hei, este a mea! zise Marlowe, înșfăcând cartea înapoi.

Contesa văzuse însă.

– Shakespeare? Citești Shakespeare? Este complet necuviincios pentru o tânără ca tine. Și tu – arătă spre Marlowe – cum îndrăznești să-mi iei cartea din mâini? Cine te crezi?

– Cine te crezi *tu*? îi răspunse Marlowe. Aceasta este cartea *mea*. Ea mi-a dat-o.

– Gata! Până aici! zise Lady Dane întorcându-se.

În acel moment, Dane și majordomul intrară strigând în încăpere.

– Mamă, ce s-a întâmplat?

– Nu mă lua cu mamă, răspunse Lady Dane, arătând cu degetul spre el. Aparent nimeni nu scăpa de dojana ei. Majordomul dispăru repede, iar Marlowe își dori să fi putut face la fel. M-am săturat de persoana asta și de toanele ei. Unde este fratele tău? Trebuie să o ia de aici *imediat*.

– În privința lui Brook..., începu Dane.

– O, las-o baltă! zise Lady Dane dând din mână cu aroganță. Dacă nu pleacă ea, vom pleca noi. Susanna, cere-i lui Maggie să-ți facă bagajul, plecăm la Northbridge Abbey.

– La țară? întrebă Susanna uluită. Dar este mijlocul Sezonului!

– Nu mă interesează nici dacă te-a invitat regele la masă, nu vom mai petrece un minut în această casă cu această *persoană*.

Arătă din nou spre Marlowe, iar Marlowe scoase limba.

– Marlowe! o avertiză Dane.

– Da, mamă, zise Susanna, aruncându-i lui Marlowe o privire plină de regret.

Marlowe oftă. S-a zis cu șansa ei de a avea o fată drept prietenă.

Ușa se deschise din nou, iar majordomul își drese vocea.

– Ducesa de Abingdon este aici. Să o primesc în salon?

– Excelența Sa?

Marlowe se minună cât de repede obrajii contesei își pierdură culoarea, iar pielea îi deveni palidă.

– Este rândul nostru, zise Susanna.

Marlowe nu știa ce însemna asta, dar aparent afecta planul de a fugi înainte ca Marlowe să-i poate infecta cu prezența ei nepotrivită.

– Cum am putut să uit? *Tu* – arătă spre Marlowe – rămâi aici. Dacă te vede ducesa...

– Trebuie să aștept toată ziua? se auzi o voce imperială din vestibul. Sau ai un salon unde aș putea măcar să mă așez?

O femeie îmbrăcată în mov-închis apăru în spatele majordomului. Era scundă și plinuță, dar cea mai regală femeie pe care o văzuse Marlowe vreodată. Îl lovi ușor pe majordom cu bastonul și intră în bibliotecă. Privirea îi căzu asupra companiei.

– Ce mai adunare!

– Ducesă! spuse contesa, mutându-se repede pentru a bloca vederea femeii către Marlowe. Își îndoi genunchii – cum zicea că se numește treaba asta? – și începu să o lingușească exagerat pe femeia mai în vârstă. Suntem atât de încântați de vizita ta. Vă rog, permiteți-mi să vă conduc în salon. Crawford, cere ceai! Susanna!

Susanna se grăbi lângă mama ei, dornică să urmeze ordinele contesei. Ducesa însă nu se mișcă. Privirea urcă până-l fixă pe Dane. El înaintă, făcu o reverență și îi sărută mâna înmănușată.

– Ducesă!

– Lord Dane, ce încântare să te văd. Vino, trebuie să stai cu noi un sfert de oră. Sper că nu te deranjează!

– Deloc, ducesă.

Dane îi oferi femeii un zâmbet pe care Marlowe nu credea să-l mai fi văzut la el. Nu știa cum să-i spună altfel decât extrem de fermecător.

– Și cine este tânăra domnișoară? întrebă ducesa, arătând spre Marlowe.

– Nimeni! zise contesa.

În același timp, Dane zise:

– O verișoară îndepărtată.

Ducesa păru curioasă. Contesa strânse din buze și zise bățoasă:

– Este o verișoară îndepărtată care a venit în vizită o scurtă perioadă. Vei fi în regulă în bibliotecă, nu, domnișoară...

– Marlowe, continuă Susanna.

– Prostii! Ducesa dădu din mână. Trebuie să ni se alăture pentru ceai. Femeia le scoase afară din încăpere pe contesă și pe Lady Susanna, în timp ce Dane rămase în spate, probabil pentru a o lua pe Marlowe.

Marlowe dădu din cap când ducesa ieși pe ușă.

– Nu vreau să merg, șopti ea.

– Nimeni nu vrea, zise Dane, dar când te cheamă ducesa, îi dai ascultare.

– De ce? Este casa ei?

Privirea i se întunecă.

– Este casa mea, iar ea este oaspete. Ca și tine. Te rog să ni te alături.

Marlowe se gândi să protesteze, dar era curioasă de ce toată lumea simțea nevoia să se dea peste cap să îi facă pe plac ducesei, așa cum puștanii încercau să-l mulțumească pe Satin. Ar putea fi util să o cunoască pe ducesă.

Apoi, menționaseră ceaiul. Cu siguranță avea să fie și mâncare.

– Pentru că ai zis te rog, răspunse Marlowe, ocolind biroul.

El îi oferi brațul, dar ea trecu pe lângă el. Nu voia să-l atingă dacă nu era necesar. Înainte să poată scăpa, el o prinse de braț și o trase în spate. Ea suspină când el o opri. Pentru o clipă, ameți simțindu-i trupul lipit de al ei. Privirile li se întâlniră, iar camera începu să se învârtă.

– Nu mă face de râs pe mine sau pe mama, Marlowe, zise el, cu o voce amenințătoare. Ea tresări. Nu știa ce să spună, iar privirea ei căzu asupra buzelor lui fără să vrea. Cum s-ar simți acele buze lipite de ale ei? Cum s-ar simți mâinile lui pe trupul ei? Marlowe?

Ea își mută iar privirea. El se apropie, buzele lui atingându-i obrazul și urechea. Ea tremură, iar picioarele i se împleticiră.

– Ești frumoasă, îi șopti el, respirația lui gâdilându-i urechea. Nu am uitat însă ce ești și de unde vii.

Smucindu-se, se trase înapoi, depărtându-se cât mai mult posibil de el.

– Nu-ți face griji, Maxwell. Știu exact cine sunt, spuse ea, apoi se întoarse și plecă.

Odată ajunsă în salon, Marlowe rămase împietrită. Avusese o clipă să-și revină după apropierea de Dane. Nu știa de ce ar fi trebuit să fie atât de afectată de el. Probabil că era slăbită de foame. Toate gândurile la mâncare dispărură – ei bine, aproape toate – când intră în încăpere. Se părea că fiecare cameră din casă era mai frumoasă decât cealaltă. Aceasta era rectangulară și foarte spațioasă. Ferestrele mari permiteau să intre atât de multă lumină, încât Marlowe se simțea de parcă ar fi fost afară. Erau mai multe scaune și canapele decât putea număra. Un valet intră, împingând un cărucior cu câteva tăvi care păreau foarte promițătoare.

Dane intră în spatele ei.

– Ia loc, îi șopti Dane la ureche, și fii tăcută.

Marlowe făcu un pas în față, apoi se opri iar. Unde ar trebui să se așeze? Erau mult prea multe opțiuni pentru cineva obișnuit să stea pe podeaua rece și umedă. Fu recunoscătoare atunci când Dane o conduse spre o canapea și se așeză lângă ea. Desigur, realiză imediat că era prea departe de ceai. Deja saliva la prăjiturile și la sandviciurile așezate pe tăvi.

Contesa turnă ceai și făcu câteva comentarii ducesei, care atunci remarcă:

– Desigur, cum balul meu anual va începe mâine-seară, sunt pe cale să mă prăbușesc. Este atât de epuizant să organizezi un bal, nu crezi?

Marlowe nu credea că ducesa arăta vreun pic gata să leșine. De fapt, deja mușcase dintr-o prăjitură, iar Marlowe era îngrijorată că dura prea mult pentru contesă să toarne ceai și că toate prăjiturile

aveau să dispară înainte ca ea să aibă șansa să guste vreuna. Se aplecă, gata să ia o prăjitură, dar Dane o prinse de cot și o trase în spate.

– Stai pe loc, îi bombăni el la ureche.

– O, dar balurile tale sunt mereu cele mai frumoase, zise contesa, dându-i Susannei o ceașcă cu ceai.

– Mulțumesc! Ducesa își fixă privirea asupra lui Dane, iar Marlowe abandonă a doua încercare de a șterpeli o prăjitură, când privirea ducesei căzu o clipă asupra ei. Lord Dane, trebuie să recunosc că am fost surprinsă și consternată când am aflat că nu ai acceptat invitația la balul meu.

– Eu..., începu Dane, apoi o privi. Marlowe se încruntă la el. De ce dracului o privea? Mă tem că am un angajament anterior. I-am promis domnișoarei Marlowe că o voi duce la teatru.

– O! Ducesa o privi pe Marlowe. Pe verișoara ta.

– Verișoară îndepărtată, spuse contesa. Foarte îndepărtată.

– Înțeleg, zise ducesa, bând din ceai și întinzându-se pentru o altă prăjitură.

Marlowe încercă să se întindă să ia și ea una, dar Dane o țintuia pe loc, fără ca ducesa să vadă. Contesa îi oferi o ceașcă cu ceai, dar el o primi în locul ei și o puse unde ea să nu poată ajunge.

– În mod evident, trebuie să lansez invitația și pentru domnișoara Marlowe. Atunci veți putea veni toți împreună.

– Nu! strigă contesa.

– Ducesă, zise Dane, întrerupându-și mama. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu este necesar.

– Prostii! Doamnele vor fi atât de dezamăgite dacă nu vei participa, milord. Doar dacă... îl analiză, apoi o privi iar pe Marlowe. Marlowe îl simți pe Dane trăgându-și mâna. Acum era șansa ei de a șterpeli prăjitura, dar ducesa se holba la ea. Doar dacă nu ai ceva de anunțat, milord?

– În nici un caz! strigă din nou contesa. Nu!

– Ah! Ducesa zâmbi. Văd că trebuie să mai așteptăm pentru a te felicita. În orice caz... Se ridică și toți ceilalți o urmară. Dane o trase pe Marlowe în picioare. Trebuie să mă întorc pentru a mă îngriji de celelalte pregătiri. Abia aștept să vă văd mâine-seară.

– O, dar vom fi la Northbridge pe atunci, zise Susanna.

Contesa se întoarse.

– Nu fi prostuță, Susanna! Desigur că vom merge la balul ducesei.

Ducesa încuviință și îi făcu semn contesei.

– Găsesc singură ieșirea.

Toți priviră în urma ei, iar Marlowe profită de ocazie pentru a băga în gură două prăjituri și de a mai lua în mână alte trei, pe care apoi le ascunse la spate.

– Deci, nu mai mergem la Northbridge? zise Susanna când ușa se închise în urma ducesei.

– Mergem la Northbridge, zise contesa, dar nu înainte de balul ducesei. Dacă nu aș fi fost atât de tulburată mai devreme – o privi pe Marlowe care tocmai băga o altă prăjitură în gură –, mi-aș fi amintit că balul este mâine-seară.

Dane își prinse mâinile la spate.

– O să mă retrag. M-am săturat de baluri.

– Ba nu, zise mama lui. O vei înfuria pe ducesă.

– Doar nu intenționezi să o iau pe Marlowe, zise el, arătând spre ea și încruntându-se când o văzu că se întindea după o altă prăjitură.

– Nu văd ce opțiune avem, zise mama lui, punându-și o mână pe frunte. Simt că mă ia migrena.

– Dar Dane, zise Susanna, dacă este fiica lordului și a lui Lady Lyndon, s-ar putea să vrea să petreacă timp cu ea înainte să o prezinte public.

– Fiica marchizului de Lyndon! exclamă contesa. Aceasta este povestea pe care v-a spus-o?

Marlowe își puse mâinile în șold, zdrobind accidental prăjiturile.

– Și de ce este atât de greu de crezut? zise ea cu gura plină cu frișcă. Aș putea fi Lady Elizabeth.

– Dacă ești Lady Elizabeth, zise contesa, voi îngenunchea și-ți voi săruta picioarele! Ești o cerșetoare ordinară, asta ești!

– Nu am cerșit o zi în viața mea, zise Marlowe. Nu a fost nevoie.

– Deoarece furi ce vrei, spuse contesa.

Dane înaintă.

– Din păcate, problema paternității lui Marlowe va trebui să mai aștepte. Brook zice să soții Lyndon sunt la vânătoare în Scoția momentan. Va dura câteva zile până vor putea fi găsiți.

Contesa se lăsă pe canapea.

– Am nevoie de un tonic. Cheam-o pe Edwards. Ea știe ce să facă.

– Mamă, lasă-mă să te duc în camera ta, zise Susanna, ajutând-o pe contesă. Când plecară, Marlowe se așeză și trase tava cu ceai lângă scaunul ei, luă un sandvici și-l încercă.

– Vei cântări zece tone dacă vei continua să mănânci așa, zise Dane.

Marlowe ridică din umeri.

– Nu pot lăsa să fie aruncate.

El se așeză în fața ei, își sprijini coatele pe genunchi și își lăsă capul în mâini. Marlowe mâncă un alt sandvici, încercând să ignore cât de abătut părea contele. Nu-i păsa că era abătut, nu? Desigur, să-l privească chinuindu-se o făcu să nu se bucure de mâncarea ei la fel de mult. În cele din urmă, oftă și spuse:

– Ce este?

El o privi cu ochii prudenți.

– Nimic. Mănâncă-ți prăjiturile!

– Nu pot să o fac liniștită când arăți de parcă cineva te-a lăsat fără ultimul bănuț.

– Este timpul să iei o hotărâre, Marlowe, zise el, iar ei nu-i prea plăcu ce vedea în ochii lui.

Erau foarte hotărâți.

– Ce fel de hotărâre?

Brusc se simți sătulă și așeză pe tavă prăjitura pe care o ținea în mână.

– Trebuie să te decizi dacă vei sta sau vei pleca. Brook este ocupat cu o altă investigație, iar soții Lyndon s-ar putea să nu se întoarcă în oraș preț de săptămâni. Nu te mai pot ține aici împotriva voinței tale.

– Atunci lasă-mă să plec, zise ea imediat, dar pentru prima dată nu era sigură că vorbea serios.

– Asta este ceea ce îți dorești?

– Da. Adică... da?

– Atunci ești liberă să pleci.

Se așeză mai confortabil și-și puse mâinile pe spătarul canapelei. Ea miji ochii către el.

– Pur și simplu? Pot pleca?

– Poți pleca. Nu te voi opri.

– Ha!

Ea sări, mai luă câteva prăjituri și se îndreptă spre ușa salonului. Când ajunse, o deschise, apoi îl privi iar. El era tot pe canapea. Nici măcar nu se uita la ea. Putea ieși pe ușă pur și simplu. Coborî treptele, ajunse în vestibul și-l văzu pe majordom.

– El – făcu un semn din cap, arătând spre salon – zice să pot pleca.

– Foarte bine. Bună ziua!

Majordomul deschise ușa, iar Marlowe privi peste umăr.

Dane nu venea după ea. Chiar o lăsa să plece. Ea ieși în lumina și aerul răcoros al primăverii, se opri pe verandă și observă o rașchetă de încălțăminte. Știa în ce direcție se afla adăpostul. Niciodată nu se rătăcise în oraș. Dacă avea să meargă repede, ar putea ajunge în mai puțin de o oră. Oare nu o să fie surprins Gideon când o va vedea îmbrăcată atât de elegant? Lui Satin o să-i iasă ochii din orbite.

Desigur, va trebui să-i dea niște explicații și va trebui să se gândească la un mod de a-l convinge pe Satin să spargă casa lui Dane. Probabil că îi va cere să se întoarcă, să pretindă o vizită pentru a putea fura câteva obiecte de valoare. Satin va avea multe planuri, iar Marlowe va trebui să le pună în practică. Știa că o va face. Și de ce nu? Niciodată nu-i păsase de filfizoni înainte. Aveau mult mai mult decât meritau. Nu o să le lipsească niște sfeșnice sau bibelouri.

Problema era că Marlowe nu voia să fure de la Dane, nici de la altcineva. Pentru prima dată se întreba cum ar fi să aibă propria casă, propriile sfeșnice, propriile furculițe. Cum ar fi să aibă o casă, în loc de un spațiu pe podeaua unui adăpost murdar? Cum ar fi să aibă o familie care să o iubească, în loc de niște puști care caută mereu să o tragă pe sfoară pentru propriile câștiguri?

Îl avea pe Gideon. Asta era adevărat. El era familia ei, dar, deși Gideon o protejează de cele mai rele tirade ale lui Satin, nu o poate salva complet. Nu fără să fie omorât.

Marlowe se așeză pe o treaptă și mestecă o prăjitură. Acum aproape că nu mai avea gust. Dane spusese că ea trebuia să ia o decizie. Dacă se va întoarce, va fi iar sub controlul lui Satin. Se va întoarce iar la hoție, la foamete, la zdrențe și la Pază, dar și la evitarea pumnilor lui Satin.

Dacă va sta...

Ce se întâmpla cu ea? Cum de se putea măcar *gândi* să rămână?

Dacă alegea să rămână, va avea un pat moale, haine curate, un stomac plin și o șansă. Dacă ea era Lady Elizabeth? Dacă lordul și

Lady Lyndon erau părinții ei? Dacă Satin o furase de la viața pe care ar fi trebuit să o aibă, de la părinții care o iubeau?

O iubeau.

Nimeni nu o iubise vreodată, dar acești soți Lyndon își iubeau fiica. O căutaseră în toți acești ani. Probabil că o iubeau foarte mult.

Marlowe își strânse mâinile și închise ochii. Își petrecuse ani întregi reprimând amintirile, ani temându-se de vulnerabilitatea pe care ele o aduceau, dar acum deschisese cutia cu amintiri. Sunetul roților trăsurii de pe străzi, strigătele îndepărtate ale vânzătorilor ambulanți, clopotele bisericilor care anunțau trecerea unei alte ore.

Își amintea... căldura. Amintirea probabil venea dintr-o perioadă anterioară lui Satin, deoarece niciodată nu simțise căldura de când trăia cu el.

Își amintea... blândețea. De unde să vină amintirea blândeții, dacă nu dintr-o perioadă anterioară lui Satin? Închise ochii și mai strâns și-și aminti legănatul, un piept moale, parfumul unei... flori. Nu-i știa numele. Îi veni în minte imaginea unui bărbat în haină și cu o pânză în jurul gâtului, pe care Dane o numea lavalieră. Ieșea în oraș și o luă în brațele lui puternice și o sărută, barba lui zgâriind-o.

Se întoarse și văzu o femeie...

Marlowe deschise ochii. Nu, nu și-o putea aminti, nu o putea vedea acum. Lacrimile deja amenințau să se reverse. Mama. Marlowe strânse pumnii până când unghiile ei apăsară dureros în palmă. Nu plângea. Nu suspina. Trebuia să fie puternică – dar dacă nu mai trebuia să fie puternică? Dacă, pentru prima dată în viața ei, nu trebuia să-și mai poarte de grijă?

Se întoarse și privi casa din spatele ei. Nu era lumea ei, dar poate ar fi putut fi. Ceilalți puști ar fi omorât pentru șansa de a trăi într-un loc ca acesta. Oare să abandoneze singura șansă înainte să afle totul? Dacă era Lady Elizabeth, lumea ei toată avea să se schimbe. Dacă nu era, ei bine, nu avea nimic de pierdut. Se va întoarce la Satin și totul va reveni la normal.

În timp ce se ridica, știa însă că, dacă se va întoarce în casă, nimic nu va mai fi ca înainte.

Dane închise ochii și-și sprijini capul de canapea. Marlowe plecase. Chiar plecase. Îl surprinsese. Se gândise că o hoață ca ea va vedea valoarea posibilității de a rămâne, va remarca oportunitatea

care i se oferea. Fie nu era o hoață foarte bună, fie chiar avea principii. Scrupule. Ce gând îngrozitor! Va trebui să înceapă să se gândească la ea – la toată tagma ei – altfel.

Brusc, casa i se păru ciudat de tăcută. Probabil că fusese tăcută și înainte de venirea ei, dar nu observase niciodată cât de tăcută era înainte. Ar trebui să profite de liniște înainte să se întoarcă în bibliotecă. Știa că va găsi volumul lui Shakespeare pe birou și că se va gândi la ea.

Poate că-l luase cu ea, deși, cum nu-l putea mânca, probabil că-l lăsase. Și ce-i păsa lui dacă ea lăsase cartea pe biroul lui? Ce-i păsa dacă se gândea la ea când privea scaunul din încăpere sau când se urca în pat? Ea plecase. O terminase cu ea și la revedere!

Ușa salonului se deschise, iar Crawford intră.

– A plecat? întrebă Dane, lăsându-și iar capul pe spate.

– Da, milord!

Oftă.

– Ei bine, au fost câteva ore foarte distractive, nu, Crawford? Presupun că trebuie să mă întorc la registre și baluri și la ciorovăielile din Parlament. Se întorcea la domnișoarele fandosite, la fiicele de baroni și viconți, care sperau să-și îmbunătățească statutul căsătorindu-se cu un conte ca el. Se întorcea la conversațiile despre pălării și cai și vreme. Știi, Crawford, zise Dane, cu ea nu am vorbit niciodată despre vreme.

– Păcat, milord!

– Da? Eu detest discuțiile despre vreme. Marlowe era... interesantă.

– Cel puțin, milord.

– Și era – se gândise să spună frumoasă, dar probabil că l-ar fi șocat pe Crawford – foarte drăguță în rochia lui Lady Susanna. Aproape că mi-aș fi putut-o imagina ca fiind Lady Elizabeth.

– Da, milord.

– Dar acum a plecat, spuse Dane.

– Aproape, milord.

Dane se ridică.

– Ce vrei să spui?

– Stă pe treptele din față, milord.

– Ce face?

– Nimic, din ce mi-am putut da seama, milord. Stă pur și simplu.

– De ce?

– Nu știu, milord. Am venit să întreb dacă vreți să aflu de ce mai stă încă acolo? Sau ar trebui să trimit un valet să o gonească?

– Ca pe un câine vagabond?

– Exact, milord.

Oare să-l învinuiască pe Crawford pentru că o vedea astfel, când nici el nu era mai breaz?

– Voi vorbi cu ea.

– Dumneavoastră, milord?

Dane se ridică, simțindu-se inexplicabil de revigorat.

– Poate a uitat ceva.

– A uitat, milord? Crawford îl urmă pe Dane afară din salon. I-am ars toate hainele, milord.

– Era o carte a lui Shakespeare, zise el, coborând treptele și îndreptându-se spre bibliotecă, grăbit, temându-se că-și va pierde șansa.

– Domnule, vă asigur că fata nu știe să citească.

– Un cadou e un cadou, Crawford, zise Dane, intrând în bibliotecă și luând cartea de pe birou.

– Cum spuneți, milord.

Crawford își reluă poziția în fața ușii și o deschise. Marlowe se întoarse, părând foarte surprinsă să-l vadă. Era exact cum spusese Crawford. Stătea pe verandă, în lumina amiezii care strălucea în părul ei șaten deschis, făcând să pară aurii câteva șuvițe. Ea se ridică, iar Dane făcu semn la cartea din mâna lui.

– Ai uitat ceva.

Ea se încruntă și râse scurt.

– Cartea aceea este a surorii tale.

– Cred că ți-a oferit-o cadou.

Îi luă mâna și-i puse volumul în ea. Marlowe o privi.

– Nu știu să citesc, iar Satin o va vinde. I-o înmână. Ține-o tu.

Dane nu luă cartea.

– De ce mai ești aici, Marlowe?

Ea dădu din cap, privind peste umăr strada. Dane își imagina că ofereau o scenă vecinilor care treceau pe acolo. Contele de Dane stătea pe verandă, vorbind cu o tânără frumoasă. O, zvonurile aveau să se răspândească. Bârfele aveau să-l dea însurat până la sfârșitul zilei.

Lui nu-i păsa. Îi oferi brațul.

– Ce zici de o plimbare?

Ea păru contrariată.

– O plimbare? Unde?

– Doar o plimbare.

– De ce?

El râse.

– Pentru că e soare, e o zi călduță și pentru că s-ar putea să ne prindă bine.

– Deci, te plimbi ca un mod de relaxare?

– Eu nu mă dau în vânt după plimbări, dar unii oameni, da. Haide! S-ar putea să îți placă.

Îi oferi brațul, iar ea îl privi. Oftând, Dane îi luă mâna și i-o puse pe brațul lui. Ținându-și mâna peste a ei, o ajută să coboare. Nici unul dintre ei nu purta mănuși. Ea nu avea deloc, iar el nu anticipase plimbarea și le lăsase pe ale lui înăuntru. S-ar fi putut opri să le ia, dar poate că, până să revină, Marlowe ar fi fost dusă înapoi la St. Giles. De aceea, pielea lui o atingea pe a ei destul de intim.

Mâna ei era mică, ceea ce el presupunea că era un avantaj pentru un hoț de buzunare, și aspră. Nu ținuse mâinile multor domnișoare, dar cele pe care le ținuse erau de obicei plinuțe și delicate. Mâna lui Marlowe era lungă, subțire și plină de cicatrici de zgârieturi, bătături și chiar arsuri. Unghiile erau scurte, dar curate – mulțumită băii – și, în ciuda abuzului pe care-l înduraseră în mod evident mâinile ei, erau foarte elegante. Avea degete lungi, ceea ce ar fi fost perfect pentru a cânta la pian sau pentru a picta – două pasiuni feminine pe care probabil nu se gândise niciodată să le încerce.

Dane avea dorința deloc cavalerească de a-i mângâia mâna, până la încheietura elegantă, urcând pe brațul palid. Se întreba dacă pielea ei era mai catifelată acolo. Mai bine să nu se gândească la asta momentan. Nu avea să repete gestul și, dacă rezulta că ea era într-adevăr Lady Elizabeth, era mai bine să nu fie menționat vreodată.

O conduse inconștient spre parcul din Berkeley Square și, în timp ce se apropiau de zona verde, realiză că probabil acea cale era greșită. Avea, fără îndoială, să întâlnească oameni cunoscuți și atunci cum avea să o prezinte pe Marlowe? Alesese această alee, dar poate că era prea devreme pentru ca multe persoane din înalta societate să fie afară, cu excepția vizitelor sociale.

– Ce faci... începu ea, apoi se opri. Ce fac oamenii când se plimbă?

El zâmbi. Ea încerca să îi imite pe cei superiori ei, iar lui i se părea ciudat de drăgălaș. Deja își revizuise accentul și suna de parcă s-ar fi născut vorbind corect, dar lăsase puțin deoparte această abilitate. Sau poate își cultivase accentul pentru vreo schemă. De unde să știe el?

– Oamenilor le place aerul curat.

Ea îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

– Mirosul de că... bălegar de cal și cărbune ars?

El zâmbi.

– Foarte bine, aerul curat poate fi simțit doar la țară. Într-o zi te voi duce într-o călătorie în Hyde Park. Sunt alei pe care uiți că te afli în oraș.

De ce spunea asta? De ce se comporta de parcă relația lor va continua?

– Am fost în Hyde Park.

– Da, dar de data asta vei pleca fără să-ți fi umplut buzunarele cu obiectele valoroase ale altora.

Ea ridică din umeri, fără să pară deloc ofensată.

– Ce altceva mai fac oamenii când se plimbă?

El se gândi o clipă, surprins că încă trebuia să reziste impulsului de a-i mângâia brațul.

– O, de obicei oamenii discută despre vreme.

Ea privi cerul.

– De ce? Poți vedea și tu la fel de bine ca mine.

– Nu asta este ideea. Uite, voi începe eu. Ce părere ai despre această vreme însorită de care ne bucurăm?

Ea îl privi. Expresia ei era una extrem de răbdătoare. Era evident că-l considera nebun.

– Este... însorit.

– Da, o schimbare bine-venită, căci a fost atât de mohorât în ultimele câteva zile.

Chiar și el fu impresionat de afirmație. Nu vorbise niciodată atât de elocvent despre vreme.

– De ce-ți pasă dacă este mohorât? Nu trebuie să mergi afară.

Afirmația ei fu atât de neașteptată, încât Dane izbucni în râs. Probabil că era adevărat din punctul ei de vedere. Nu se gândise niciodată că cei din clasele inferioare priveau vremea diferit față

de el și de cei de seama lui. Pentru el era un subiect banal. Pentru ei, ploaia excesivă sau frigul ar fi putut fi mai mult decât o inconveniență. Ce făceau iarna oamenii care nu-și permiteau cărbuni?

Se opriră la marginea peluzelor din Berkeley Square, unde mai multe guvernante și dădace se plimbau cu copiii pe care-i aveau în grijă. Dane dădu drumul mâinii lui Marlowe și se întoarse spre ea.

– Te plac, Marlowe.

Așa era. Oricine disprețuia discuția despre vreme nu avea cum să fie rău.

Ochii ei, albaștri ca seninul cerului din acea zi, se făcură mici la comentariul lui.

– Ce vrei?

El zâmbi.

– Mereu suspicioasă. Foarte bine. Vreau să știu de ce încă stăteai în fața casei mele.

Ea nu răspunse, pur și simplu își încrucișă brațele și privi stăruitor spre parc.

– Erai liberă să pleci, zise el. Credeam că asta îți doreai.

Ea încuviință.

– Era. Adică, este.

– Atunci, de ce mai ești aici? Vrei ca doamna Worthing să-ți pregătească un prânz pe care să-l iei cu tine?

Ea se întoarse spre el cu ochii mari,

– Ar face-o?

El râse.

– Dacă asta aștepți.

– Hmm. Răsuflă din greu. Este evident că vrei să scapi de mine.

– Deloc. De fapt, vreau să rămâi.

Chiar spusese asta? O făcuse, și chiar vorbise serios. Viața fusese mult mai interesantă cu Marlowe în ea. Dacă ar fi gândit așa cum ar fi trebuit să o facă un conte, ar fi trebuit să-i ceară lui Crawford să o alunge de pe scări. Locul ei nu era în Mayfair. Locul ei nu era în casa lui. În ciuda tuturor aparențelor, era tot o hoață, o infractoare. Poate se va dovedi că este Lady Elizabeth, dar poate nu. Asta nu era problema lui.

El însă nu gândea ca un conte. Gândea ca un bărbat, un bărbat care suferea de o plictiseală acută din cauza tuturor angajamentelor

lui cuviincioase. Un bărbat care încă se bucura de compania unei frumoase și... vivace – era un mod frumos de a o spune – femei.

Se uita fix la el, cu o expresie uluită.

– De ce?

– Am motivele mele.

– Unele infame, sunt sigură.

El păru contrariat.

– Este un cuvânt impresionant. Nu pot spune că a fost folosit pentru a mă descrie prea des sau vreodată. Se întoarse spre ea. Răspunde la întrebare, Marlowe, de ce mai stăteai pe veranda mea?

Ea oftă, iar umerii îi căzură, făcând-o să pară mică și fragilă. Dane își împreună mâinile pentru a evita să o atingă, să o tragă spre el pentru o îmbrățișare reconfortantă.

– Aș fi proastă să plec, zise ea în cele din urmă, deși el se îndoia că la asta se gândise ea. De ce să merg înapoi la adăpost, când pot trăi cu bogătașii?

– Chiar așa, de ce? Ai zis că Satin vine după tine.

O umbră îi curpinse chipul, dar ea o îndepărtă.

– Mă descurc cu Satin. În plus, cum m-ar recunoaște arătând așa?

– Adevărat.

Se lăsă o tăcere lungă. El nu o alungă, ci se uită pur și simplu la copiii care se jucau. În cele din urmă, ea spuse încet:

– M-am gândit numai că poate există o șansă. Și dacă există o șansă să fiu... să fiu această Lady Elizabeth..., ar trebui să rămân și să mă conving.

– Deci rămâi?

– Eu... Îl privi și se încruntă. Acum ce o deranja? Avea cea mai expresivă față. Dacă se poate.

Ah, nu-i plăcea să ceară. El își imagina că ea rar cerea ceva cuiva. Probabil că-i îngreunase situația. În schimb, spuse:

– Să continuăm să te prezentăm drept o verișoară îndepărtată?

– Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

– Și vei participa la balul ducesei de Abingdon?

– Te-ai țicnit? Nu pot merge la un bal.

– Dacă rămâi, va trebui. Mama nu va permite să se afle că adăpostește... un om de rând în casă.

Nici el nu va accepta asta, chiar dacă începea să o placă.

– Atunci ar trebui să rămân acasă, unde nu există vreo șansă să stânjenesc pe cineva cu comportamentul meu de om de rând.

– Dar ceea ce nu înțelegi tu, Marlowe, este că singurul scop în viață al mamei este să o mărite pe sora mea într-o familie bogată și onorabilă. Asta nu se va întâmpla dacă o va enerva pe Ducesa de Abingdon. Dacă rămâi, mă tem că va trebui să mergi la bal. Eu și Susanna te vom ține departe de belele și poți acuza o migrenă pentru a putea pleca mai devreme.

Marlowe privea acum copiii care se jucau, iar el se întrebă dacă ea îl auzise. Copiii aveau o minge, iar un băiat o lovea în timp ce o fetiță îl urmărea.

– Vino, strigă băiatul, iar Marlowe tresări de parcă ar fi fost lovită.

– Ce este? întrebă el, dar ea nu-i răspunse. Se holba la băiat și la minge. Marlowe? El se apropie și îi atinse brațul. Era rece ca gheața. Ea își trase brațul, privind în gol. Ce dracului se întâmplă? Marlowe, ce este?

– Sunt bine. N-nu e nimic. Dar nu se punea problema să nu fie nimic. Tremura la o frunză. Trebuie să plec.

El o luă de braț și, înainte ca ea să poată pleca, și o conduse spre Gelateria lui Gunther, care se afla chiar peste drum.

– Hai să ne așezăm o clipă.

Preț de câteva momente, ea îi permise să o conducă, apoi își trase brațul și privi în jur.

– Unde mă duci?

– La Gunther.

Arătă spre un mic magazin din apropiere.

– Nu pare deschis.

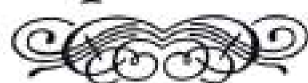
– Îl vor deschide pentru mine.

– Fie.

Privi peste umăr, analizând copiii pentru o ultimă dată înainte să-i permită să o ducă de acolo.

Dane nu știa ce-l îngrijora mai tare – expresia ei bântuită sau faptul că nu protestase când o luase de braț. Ceva îi spunea că viața cu Marlowe avea să devină și mai interesantă.

Capitolul 8

Trecură câteva minute până realiză Marlowe unde se afla. Când o făcu, privi în jur și tresări văzând magazinul mic, curat, pe vânzătorul îngrijorat care își frângea degetele și măsuța la care se așezase.

– Am întrebat dacă vrei o înghețată, zise Dane. Ea tresări. Expresia de pe chipul lui indica faptul că probabil o mai întrebase acest lucru o dată, dacă nu de două ori.

– De ce aș vrea o înghețată?

– Este mâncare, zise Dane.

– O, în cazul acesta, te rog.

El vorbi cu vânzătorul, iar ea privi din nou în jur, văzând iarba verde din parc prin fereastră. Ceva la băiatul acela și la mingea lui fusese atât de familiar – și, în mod ciudat, terifiant. Încă mai tremura și nu înțelegea de ce.

Dane se așeză în fața ei, arătând elegant și relaxat. Aceasta era lumea lui și se mișca în ea cu o încredere de invidiat. S-ar fi mișcat și în lumea ei cu aceeași încredere. Ca și Satin, se născuse lider. I se părea ciudat să-l vadă așa, căci mereu asociase autoritatea cu forța brută și intimidarea. Satin era ascultat, deoarece tâlharii erau prea speriați pentru a nu-i da ascultare. Dane nu era violent – nu din ceea ce observase ea – dar tot impunea respect. Oare din cauza banilor din buzunar? Din cauza puterii titlului cu care se născuse? Sau era altceva la mijloc? Cât din încrederea lui era din naștere și cât provenea din faptul că fusese crescut drept moștenitor al titlului?

Angajatul se întoarse cu două boluri mici de înghețată colorată. Ea îl privi pe al ei, în timp ce Dane ridică lingurița și o duse la gură.

– Ai mai încercat înghețată vreodată?

Ea dădu din cap dezaprobator.

El făcu semn spre cupa ei cu lingurița.

– Încearcă, este răcoritoare, mai ales într-o zi caldă.

Să mănânce gheață? La ce altceva se vor mai fi gândind filfizonii ăștia? Gustase suficientă gheață – topită deasupra unui foc mocnit pentru a bea apă, o băgase în gură în timpul încăierărilor cu alți puști, se trezise cu un strat subțire de gheață pe pătura ei jerpelită. Nu-i plăcea gheața. Nu mâncase niciodată gheață colorată, așa că îndesă lingurița și gustă. Făcu ochii mari.

– Este dulce, zise ea.

Dane încuviință.

– Căpșune.

Odată furase o mână de căpșune și le înfulecase cu poftă. Nu avuseseră același gust.

– Ia-o mai ușor, altfel o să te doară capul, zise Dane. Dacă mai vrei una după ce o termini, îți mai cumpăr una, deși nu știu unde ar mai intra.

Marlowe continuă să îndese înghețata în gură, dar Dane avea dreptate. Era inconfortabil de plină. Era un sentiment ciudat și ușor neplăcut. Niciodată nu se gândise că o să îi displacă să se simtă sătulă.

– Ce te-a tulburat în parc? întrebă el, punând lingurița deoparte și privind-o mâncând.

Marlowe se întrebă mai întâi dacă el va permite ca mâncarea să se risipească. Pe urmă ridică din umeri.

– Am simțit brusc un fior rece pe șira spinării, cred.

– Asta-i tot? se încruntă Dane. Tremurai și erai rece ca gheața.

Ea își termină înghețata și se holbă la cupa lui, care părea să fi fost abandonată. Dane dădu din cap și o împinse spre ea.

– O să ți se facă rău!

Marlowe mai băgă înghețată în gură. Clar, acum i se făcuse frig, dar gheața era atât de dulce încât părea să nu se poată opri din mâncat. Existau lucruri mai rele decât să i se facă rău de la prea multă mâncare. Auzi copiii strigându-se unii pe alții afară, un băiat țipând „Vino!" și privi spre Dane.

– Era ceva familiar la acel băiat.

– Nu ai de unde să-l cunoști.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Nu pot explica, dar văzându-l jucându-se cu acea fetiță, mi s-a părut că am mai văzut scena asta mai demult.

– Poate ți-a amintit de tine când te jucai în copilărie.

Ea se holbă la el.

– Eu nu m-am jucat niciodată. Am muncit ca să avem o pâine pe masă.

Dane se lăsă pe spate.

– Pare o copilărie tristă.

– A fost mai bună decât a altora. Te-ai plimbat vreodată prin St. Giles? Ai trecut vreodată prin *Seven Dials*?

– Desigur. Am mers de vreo două ori în tinerețe.

„Desigur". Ea râse cu amărăciune.

– A, da. O vizită prin mahalale, pentru tinerii domni plictisiți. Nu este deloc amuzant când trăiești acolo și vezi copiii murind de foame pe străzi. Vezi o femeie stând pe o alee murdară, cu doi țânci murdari atârnând de ea și cu încă unul în burtă. Ochii ei sunt goi, deoarece nu-i poate hrăni pe cei doi pe care deja îi are. Cum va mai putea hrăni un altul? Mâncarea nu ajunge niciodată, mereu se bea prea mult și oriunde privești este mizerie, frig și plodul cuiva se smiorcăie.

El o privi tulburat.

– Nu am privit niciodată lucrurile astfel.

– Nu, n-aveai cum. Lumea ta este curată, caldă și plină cu – arătă spre bolurile goale – înghețate. Aceasta nu este lumea mea.

– Nu crezi că ar putea fi? Poate văzându-i pe acel băiat și pe acea fată jucându-se te-a afectat, deoarece cândva te-ai jucat la fel. Înainte să fii răpită.

Ea tremură.

– Dacă este adevărat – și nu spun că este –, dar dacă este, atunci unde este locul meu?

– Nu înțeleg.

– Te naști cu statutul sau ești crescut pentru a fi cine ești? Dacă m-am născut Lady Elizabeth, am fost crescută – dacă îi poți spune așa – să fiu Marlowe.

El o privi îndelung.

– Este o întrebare interesantă.

– Cum adică interesantă?

– Pentru că nu m-am așteptat să vină din partea ta.

Ea îl privi încruntată.

– Poate îți vine greu să crezi, dar am și eu creier. Sunt o persoană, ca tine.

El dădu din mână indiferent, ca pentru a îndepărta comentariul.

– Foarte bine, să discutăm filosofie! Cred că Rousseau a zis: „Nu știm ce ne permite natura noastră să fim".

– Adică cum?

El zâmbi.

– Cum vorbim despre filosofie, voi face pe tutorele și te voi face să-ți răspunzi singură la acea întrebare. Ce înseamnă asta?

Ea cugetă îndelung.

– Că pot fi orice.

El încuviință.

– Foarte bine.

Ea continuă.

– Mai înseamnă și că tinerii filfizoni ca tine nu ar trebui să meargă în mahalale, crezându-se mai buni decât cei care trăiesc acolo, deoarece cumva ei își merită locul, în timp ce noi îl merităm pe-al nostru.

– *Touché!*

– Nimeni nu merită să trăiască astfel, zise ea. Nici măcar un câine.

El se ridică și îi întinse mâna. Ea o privi.

– Nu am nevoie de ajutor.

– Permite-mi acest mic gest de politețe.

Dacă îi oferea un gest de politețe, poate ea spusese ceva care îl impresionase.

Îi oferi mâna și îi permise să o ajute să se ridice. Palma lui era atât de mare, încât o acoperea complet pe a ei. Avea ciudata senzație că se afla în siguranță cu el. Probabil că instinctele ei deraiaseră, deoarece nu era deloc în siguranță. Nu putea avea încredere în el mai mult decât avea în oricare dintre acești fandosiți. Putea avea încredere în Gideon și în Puștii din Covent Garden. Atât. Trebuia să-și amintească asta.

El o conduse afară, în lumina soarelui, și se plimbară din nou prin parc, înapoi acasă. I se părea ciudat să vadă oamenii trecând pe lângă ea fără să-i buzunărească. Asta nu însemna că nu-i evalua. Bărbatul care mergea iute era atât de grăbit, încât ar fi putut intra în el, l-ar fi putut fura, iar el probabil că ar fi continuat să meargă mai departe. Femeia care mergea cu doi câini era încă o pradă ușoară. Marlowe ar fi putut asmuți câinii, apoi ar fi oprit-o și ar fi

putut face manevra. Poate că femeia nu avea prea mulți bani în poșetă, dar probabil că avea vreo batistă. Exista o piață de batiste din mătase și magazine care le-ar fi cumpărat fără să pună întrebări.

Pentru prima dată Dane nu avea să vorbească despre vreme, iar ea putea studia oamenii și clădirile pe lângă care trecea. Avea talentul să nu se piardă niciodată. Știa mereu în ce direcție se afla Seven Dials, dar rar își lua timp pentru a privi în jurul ei și pentru a se bucura de împrejurimi. Continuară să se plimbe de-a lungul unei străzi aglomerate, iar ea văzu în fața ei colțul care dădea spre strada unde se afla Casa Derring. Strada era liniștită, casele mari și foarte impunătoare. Apropiindu-se de colț, simți fiori pe șira spinării. Probabil că încremenise, căci Dane o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Dar nu era adevărat. Ceva rău se întâmplase. Ceva foarte rău. Apoi văzu. *Îl* văzu. Băiatul o privea, o marca. Stătea sprijinit de o ușă, arătând de parcă își aștepta angajatorul să iasă dintr-un magazin, dar ea știa. Dădea numai impresia că stătea degeaba. Ochii lui erau la fel de ageri ca ai unui uliu. Și ea-l recunoscu. Nu era unul de-ai lui Satin, dar îl văzuse de vreo două ori. Era dintre Puștii din Fleet Street.

Aceștia adorau execuțiile publice. Atunci jumătate din oraș venea să-i vadă spânzurați pe condamnații din închisorile Newgate sau Fleet. În timp ce mulțimile priveau spectacolul, nu-și supravegheau buzunarele. Prăzi ușoare.

Satin îi disprețuia pe Puștii din Fleet Street, spunând că se îmbogățiseră pe spatele nefericirii semenilor lor. La urma urmelor, cine altcineva sfârșea în ștreang, dacă nu hoții? Dar Marlowe nu-l văzuse pe Satin refuzând vreodată vreo monedă, indiferent de unde provenea.

O clipă, privirea ei o întâlni pe a băiatului. El se uită repede într-o parte, cu un respect aparent. La urma urmelor, ea era îmbrăcată ca o lady. Marlowe rămase fără aer, apoi privirea lui o ochi iar. Se holba la ea deschis, iar ea aproape că-i vedea mintea funcționând, încercând să o recunoască. Apoi, ea și Dane trecură pe lângă el, lăsându-l în spate. Ea știa că dăduse de belea. Poate că puștiul încă nu o recunoscuse, dar mintea lui avea să continue să rezolve ghicitoarea. Când avea să o facă, va merge la Satin.

Când ajunseră acasă, Dane se opri. Gândurile lui Marlowe erau încă la băiatul pe lângă care trecuseră și privi peste umăr pentru a se asigura că nu-i urmărea. Nu-l văzu, dar, dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi însemnat că nu era un tâlhar bun.

– Realizezi că, atunci când vom intra, pregătirile pentru bal vor fi în forță.

– Doamna a zis că va fi mâine.

– Da, dar mama își va face griji despre ce va purta Susanna, iar Susanna – și mama – se vor îngrijora în privința hainelor tale și a părului tău și dacă să ia cu ele un șal sau un evantai sau nu... El gesticulă cu mâna circular, ca și cum ar fi indicat că totul avea să continue astfel la nesfârșit.

– Pare un coșmar.

Dane râse. Părea să râdă adesea. Ea nu întâlnise niciodată un bărbat care să râdă atât de mult – cel puțin nu unul care nu era țicnit.

– Doamnelor se presupune că le place agitația aceasta.

– De ce?

– De unde să știu eu? Oricum, în toată nebunia, o întrebare s-ar putea să fie neglijată și, poate, este chiar cea mai importantă întrebare. Dansezi?

– Să dansez? Adică să țopăi?

– Nu. Nu mă refer la țopăiala de după câteva guri de Blue Ruin. Vorbesc de vals, de cadril, de dans popular.

Marlowe nu avea idee despre ce vorbea el, dar putea număra pe degetele de la o mână de câte ori dansase. Existaseră pur și simplu puține motive de dans sau de sărbătoare în viața ei și, dacă avea câteva monede, nu le-ar fi prăpădit pe gin. Ar fi cumpărat ceva cu care să-și umple burta. Dansase odată cu Gideon. O învârtise și îi arătase niște pași complicați, pe care-i învățase privind nobilii în timp ce supraveghea o casă înainte de atac. Ea se dezechilibrase, căzuse în fund, râsese. Cumva, se gândea că Dane și ducesa aveau să fie mai puțin amuzați.

– Nu dansez.

– Și nu vom încerca să te învăț într-o singură zi. Vom spune că ți-ai luxat glezna, iar eu voi sta lângă tine, pentru a-ți alunga admiratorii.

– Admiratorii? Ha!

Își dădu ochii peste cap și așteptă ca Dane să râdă. El nu râdea.

– Sunt foarte serios, zise el. Bărbații te vor observa.

– Pentru că vor vedea că nu este locul meu acolo.

– Pentru că vor vedea că ești frumoasă.

Marlowe rămase pe loc, cu ochii mari din cauza șocului. De ce-i tot spunea că era frumoasă? Nimeni nu-i spusese ceva mai politicos decât „merge!". Dane era un bărbat atrăgător. Încercase să nu se uite prea direct la el, de teamă să nu se holbeze. Era bogat și nobil. Probabil că știa sute de femei frumoase, iar el o considera pe *ea* frumoasă?

– Nu sunt frumoasă, zise ea. Sunt...

Ea se arătă pe sine pentru a indica faptul că era... ce era.

Dane păru confuz.

– Ești?

– Iute, șmecheră, dibace.

– Sunt convins că ești toate astea, dar ești și frumoasă. Te-ai uitat în oglindă?

O făcuse și nu se recunoscuse. Marlowe pe care o cunoscuse nu avea piept, purta pantaloni și un strat de mizerie permanent. Marlowe pe care o știa se încrunta, înjura și scuipa. Nu-și flutura genele, nici nu-și unduia șoldurile și nici nu făcea lucrurile pe care domnii păreau să considere că le face o femeie atrăgătoare.

– Asta – arătă spre rochia ei – nu sunt eu.

– Nu crezi că ai putea fi? întrebă el.

Ea se gândi că el avea să spună mai mult, dar în acel moment majordomul deschise ușa și privi cu o expresie nerăbdătoare.

– Mama dumneavoastră v-a căutat, milord. Să-i spun că sunteți în fața casei?

Dane oftă.

– Nu, Crawford. Ne întoarcem acum.

Arătă spre Marlowe, indicând că ea trebuia să conducă. Marlowe privi încă o dată în spatele ei. Nu-l zări pe băiat. Poate că, la urma urmelor, nu o urmărise. Ea tot mai putea pleca. Se putea întoarce și se putea îndrepta spre Seven Dials și spre adăpost. Apoi se gândi din nou la băiețel și la mingea lui și înapoi la casă.

Marlowe nu știa unde era locul ei, dar avea să afle.

Gideon nu dormea. Pe lângă el, copiii fonfăneau sau sforăiau, dormind duși. Și el ar fi trebuit să doarmă. Fusese afară până în

zori, furând – cel puțin asta îi spusese lui Satin. În realitate, o căutase pe Marlowe. Gideon nu înțelegea ce i se întâmplase. Cu o clipă înainte ea fusese acolo, acum era dispărută. Joe spusese că văzuse o trăsură oprindu-se, un bărbat cărând-o spre trăsură, băgând-o înăuntru și plecând.

El alergase după trăsură în direcția indicată de Joe, dar fuseseră prea multe trăsuri. Nu știa în care dintre ele era sau în ce direcție se îndreptase. Se întorsese cu mâna goală, la casa pe care o marcaseră. Zgomotul alertase locatarii, iar Gideon anulase atacul. Satin fusese furios nu numai pentru pierderea mărfii în urma atacului, dar și pentru pierderea unuia dintre tâlharii lui. Și nu orice puști, ci cel mai bun hoț.

De ce dracului ar răpi-o cineva pe Marlowe? Oare băgase mâinile în buzunarele greșite? Oare unul dintre Frații Gussit o văzuse și decisese că era o achiziție bună la bordelul lor? Gideon spera că nu. Marlowe nu avea nici cea mai mică idee cum să fie drăguță și sfioasă. Nu avea să supraviețuiască vreodată într-un bordel.

Nu avea sens și, cu cât Gideon o căuta mai mult pe Marlowe, cu atât mai puțin sens căpăta. Ba chiar se gândise că Satin se afla în spatele răpirii. Gideon știa că individul avea planuri pentru Marlowe. Oare acesta era unul dintre ele?

Gideon fusese unul dintre primii puști din banda lui Satin. Avusese în jur de zece ani când se alăturase și o făcuse de bunăvoie, spre deosebire de Marlowe, pe care Satin o adusese aproximativ un an mai târziu. Gideon fusese suficient de mare pentru a-și aminti de părinții lui. Își amintea o cameră prăpădită unde locuia cu ei și cu bunica lui. Mama și tatăl lui munceau, iar bunica lui îl supraveghea. Nu avea bani de școală, dar îl învățase cum să scrie și să citească. Obișnuia să-i spună lui Gideon povești din copilăria ei și despre cum odată văzuse o paradă în care regele îi făcuse cu mâna din trăsură.

Uneori lui Gideon îi era foame, dar era îngrijit bine. Nu-și vedea părinții des. Aceștia munceau prea mult, dar știa că îl iubeau, deși tatăl lui îl pălmuia mai mult decât ar fi vrut Gideon. Apoi se întâmplase să apară febra și îi luase mama și bunica. Tatăl lui Gideon nu făcuse bine față pierderii și începuse să bea mult. Palmele se înteţiseră, transformându-se în bătăi.

Apoi, într-o noapte, tatăl lui nu se mai întorsese acasă. Unul dintre bărbații cu care tatăl lui obișnuia să bea bătuse la ușă și-i spuse că tatăl lui fusese omorât într-o cârciumă. Gideon rămase orfan la vârsta de șapte ani. Mersese la orfelinat, dar viața acolo fusese insuportabilă. Mâncarea era dezgustătoare, iar lui îi era foame în mare parte a timpului. Era înalt pentru vârsta lui și învățase să lupte apărându-se de tatăl lui, așa că Gideon se ținea tare în fața bătăușilor care veneau acolo.

Când fugise, a șasea sau a șaptea oară, îl întâlnise pe Satin și nu ezitase să se alăture bandei lui, deși mama lui mereu îl învățase că era greșit să furi. Trebuia să fie mai bine decât viața la orfelinat. În anumite privințe fusese. Satin era un bărbat crud, dar în general predictibil. Nu ataca fără cauză sau avertisment. Gideon putea trăi cu asta.

Se gândea cum să-l acuze pe Satin că o răpise pe Marlowe fără să sune ca și cum l-ar fi acuzat, când își aminti că Marlowe îi spusese de filfizonul pe care-l întâlnise în Piccadilly, cel care o numise Elizabeth. Cel care lucra pentru Jandarmerie. Acum Gideon îi cunoștea pe jandarmi. Cei mai mulți erau corupți sau, cel puțin, munceau exclusiv pentru nobili, care puteau plăti pentru serviciile lor. Muncise și el pentru câțiva jandarmi. Furase câteva obiecte de valoare și apoi negociase cu jandarmii pentru a stabili o recompensă mare. Când nobilul plătea recompensa, oferea o parte jandarmilor. Ei primeau cea mai bună parte a afacerii, deoarece colectau nu doar o parte din recompensă, ci și taxa din partea nobilului pentru că „găsiseră" obiectele furate.

Gideon mai văzuse și alte bande decimate când jandarmii convinseseră câțiva puști proști să încerce un atac de noapte, prinzându-i apoi în fapt și colectând recompensa. Tâlharii erau duși la pârnaie și apoi spânzurați.

Gideon nu avea încredere în jandarmi și pe bună dreptate. O învățase pe Marlowe să nu aibă nici ea încredere în ei. Nu ar fi mers de bunăvoie cu un prinzător de hoți, dar Joe spusese că lovea și țipa...

Cineva bătu la ușa adăpostului, iar Gideon deschise ochii. Nu se mișcă și nici nu dădu semne că era treaz. Satin și Beezle bolboroseau de vreo jumătate de oră, plănuind ceva ce, fără îndoială, va trebui pus în practică de Gideon. Încercase să asculte, dar vocile

erau prea șoptite. Acum, ambii bărbați încetaseră să mai vorbească și Beezle merse spre ușă. Deci, nu era cineva pe care Satin să-l aștepte. Dacă ar fi fost unul dintre băieți, ar fi dat numele de cod, apoi ar fi bătut la ușă și ar fi intrat.

Beezle ajunse la ușă, apoi îi privi pe băieții care dormeau. Gideon închise ochii iar, prefăcându-se dormind, deși se îndoia că Beezle putea vedea prea multe prin întunericul din adăpost. Încet, deschise iar ochii și-l văzu pe Beezle deschizând ușa, având cuțitul pregătit. Oricine era afară, spuse ceva ce Beezle consideră că Satin trebuie să audă, iar băiatul se întoarse și-i făcu semn lui Satin să iasă.

Gideon așteptă până când ușa se închise în urma lui Beezle și Satin, apoi se ridică și-și făcu loc printre trupurile adormite, silențios și discret, spre ușă. Se așeză lângă ea și își lipi urechea de perete. Pereții adăpostului erau atât de subțiri, clădirea atât de prost construită, încât putea auzi cu ușurință discuția care se purta afară.

– Unde ai văzut-o? întrebă Satin.

– Mayfair, zise puștiul. Eram la o plimbare și...

– Cum să nu, zise Beezle râzând.

– Hei, dacă Dagget află că am venit să vă văd, îmi taie gâtul. Vrei să știți sau nu?

– Taci, Beezle, bombăni Satin.

Gideon înghiți în sec. Dagget era șeful bandei din Fleet Street. Gideon îl văzuse pe individ de vreo două ori. Din câte își putuse da seama, puștii din Fleet Street nu o duceau mai bine decât cei din Covent Garden. Băieții trebuiau să aibă coloane vertebrale din oțel pentru a escroca chiar în umbra ștreangului. Era ca și cum te-ai fi văzut atârnând acolo dacă făceai mișcarea greșită.

– Continuă, zise Satin.

– Era îmbrăcată toată la modă și părul ei era...

Probabil că gesticulase, deoarece Satin bombăni drept răspuns. Probabil că puștiul vorbea despre Marlowe. Dar de ce ar fi îmbrăcată ca o nobilă, plimbându-se pe Mayfair? Și dacă o făcea, de ce nu știa Satin despre asta? Nu avea nici o afacere pe la spatele lui. Gideon ar fi fost în ea.

– Arăta ca o lady în toată regula și mergea cu un filfizon.

– Spune-mi despre el, zise Satin.

– Arăta ca orice filfizon. Haine fine, cu nasul pe sus.

– I-ai aflat numele?

– Nu.

– Inutil, zise Satin. Cum să o găsesc?

– Știu unde locuiește.

Se lăsă tăcerea. Gideon își ținu respirația.

– Unde?

Tăcere din nou. În cele din urmă:

– Informația te va costa.

Gideon dădu din cap. Ar fi bine ca informația puștiului să fie utilă, altfel Satin va avea grijă de el.

– Beezle, dă-i băiatului un șiling.

– Doi, zise puștiul. Este o informație bună.

– Dacă nu este..., zise Satin.

Nu trebui să încheie. Amenințarea era clară. Gideon auzi sunetul șilingilor și își ținu respirația.

– Spune-mi, zise Satin.

Băiatul turnă numărul și numele străzii din Mayfair. Gideon nu știa zona atât de bine precum știa cu St. Giles, dar strada Berkeley trebuia să fie aproape de Berkeley Square. Ce dracului făcea Marlowe în Berkeley Square?

– Și ești sigur că o voi găsi în casa asta?

– Am văzut-o cu ochii mei intrând.

Gideon nu așteptă să audă restul. Se furișă înapoi la locul lui pe podea și se întinse, închizând ochii chiar când ușa se deschise iar, lăsându-i să intre pe Beezle și Satin. Revenirăla bolboroseli, iar acum Gideon știa ce plănuiau. Trebuia să găsească o cale să ajungă primul la Marlowe.

Capitolul 9

Marlowe își pregăti pumnul, gata să lovească. Dacă Lady Dane mai făcea un comentariu ofensator, avea să o lovească atât de tare, încât să cadă în fund și să iasă alunecând pe ușă. Probabil că fața ei îi trăda intenția, deoarece Lady Susanna o privi îngrijorată. Marlowe își coborî pumnul și inspiră adânc. Îi oferi Susannei un zâmbet forțat și se întoarse să asculte cu jumătate de inimă cum Lady Dane enumera multiplele reguli pe care trebuia să le urmeze la bal.

Marlowe le auzise deja de trei ori. Oare contesa o credea o idioată? Satin îi spunea ceva o dată și se aștepta ca ea să-și amintească. Nu avea nevoie să i de spună de trei ori cum să se adreseze ducesei sau cum să întrebe unde se află *toaleta doamnelor*, în loc să spună „Unde pot să mă...".

– Mă urmărești, domnișoară Marlowe?

Marlowe scrâșni din dinți.

– Da.

Contesa păru contrariată.

– Da, *milady*!

– Bine.

Contesa își duse mâinile la spate și începu un alt circuit al camerei. *Camera lui Marlowe*. Adevărul este că nu era camera ei. Era camera doamnei Barstowe, care îi fusese oferită atunci când se întorsese cu Dane de la plimbare, cu o zi înainte. Marlowe nu avusese niciodată o cameră a ei. Niciodată nu avusese un spațiul pe care să-l numească al ei. O familie cu șase copii ar fi putut locui în acea cameră unde ea singură dormise noaptea trecută. Sau cel puțin încercase să doarmă.

Toată viața visase să aibă burta plină și un pat cald. Noaptea trecută le avusese pe ambele, și totuși somnul o ocolea. Se așezase pe patul moale, cu păturile moi trase până la bărbie, îmbrăcată într-o cămașă de noapte, holbându-se la tavan. Era obișnuită cu zgomotele

din adăpost, iar această cameră – această casă – era prea liniștită. Focul sfârâia, iar ea se ridică pe coate, pentru a arunca o privire. Nu era obișnuită cu sunetul lemnului trosnind în șemineu. După clipe care părură zile, se ridică, încălță papucii pe care îi primise de la Lady Susanna – ce extravaganță – și se plimbă prin cameră.

Se mai uitase la ea mai devreme, măsurând valoarea fiecărui gablonz și zorzon. Putea număra foarte bine, dar nu se gândea că ar fi putut număra atât de mult cât va primi dacă va fura aceste bunuri. Se opri la ușă și apăsă pe clanță. Ușa se deschise încet, iar Marlowe aruncă o privire pe coridorul întunecos. Casa era rece departe de foc, iar ea se grăbi să o închidă iar. Era încă descuiată. Putea pleca în orice moment. Putea ieși pe ușă, coborî scările și ieși pe stradă. Nimeni nu ar opri-o.

Unul dintre slujitori stăteau de pază noaptea, dar Marlowe nu credea că ar putea sau ar încerca să o oprească. Putea face față unui singur bărbat.

Dar nu plecă. Rămase toată noaptea, ba chiar adormi la un moment dat în patul moale.

Ceva în sinea ei îi spunea că trebuia să afle cine era. Marlowe sau Lady Elizabeth? Voia adevărul. Voia să-și cunoască părinții. Voia să poată alege viața pe care o va trăi. O alegere – acesta era cu adevărat un cadou. Nu avusese niciodată o alegere în viață. Executa sarcinile pe care i le dădea Satin. Mânca ceea ce i se punea în față. Dormea unde era aruncată. Purta hainele pe care le găsea.

Acum, Marlowe privea patul și rochia încântătoare de bal care fusese pusă acolo. Era cea mai frumoasă nuanță de violet. Marlowe nu mai văzuse niciodată pe cineva purtând o astfel de culoare. Materialul era cel mai fin satin. Când o probase mai devreme, alunecase pe trupul ei. Jupa era de culoarea lavandei, ceea ce era de asemenea drăguț. Marlowe nu știa cum îndrăznea să poarte rochia. Fusese făcută pentru Susanna, dar fata o asigurase că nu o purtase niciodată.

– Nu se potrivește tenului meu, spusese ea mai devreme.

Marlowe rămăsese cu gura căscată. Oare oamenii chiar alegeau hainele după culori? Și nu purtau haine doar pentru că nu li se potrivea culoarea? Uneori voia cu adevărat să-i lovească pe filfizonii ăștia pentru egoismul lor.

– Domnișoară Marlowe!

Marlowe își ridică privirea de la rochie și se încruntă la Lady Dane.

– Mă urmărești? Și nu te mai uita la mine încruntată. Trebuie să-ți controlezi expresia afișând un zâmbet plăcut și senin.

Marlowe o privi întrebător, iar Lady Dane oftă dramatic. Marlowe își strânse iar pumnul.

– Susanna, arată-i, te rog!

Susanna afișă imediat pe buze cel mai ridicol zâmbet pe care-l văzuse Marlowe vreodată. Izbucni în râs, iar Susanna nu se putu abține să nu o urmeze. Cele două fete râseră câteva minute, înainte ca Lady Dane să dea din mâini descurajată, spunând:

– Mă predau! N-ai decât să te faci de râs! Să nu spui că nu am încercat să te ajut.

Ieși din încăpere cu rochia foșnind.

Susanna se opri din râs, făcând ochii mari.

– O, doamne! Mai bine merg după ea.

– Du-te, zise Marlowe. Și spune-i să nu-și facă griji pentru mine. Totuși, lui Marlowe nu-i păsa dacă era sau nu contesa îngrijorată. Cuvintele erau adresate Susannei. I-am imitat pe cei superiori mie mare parte din viață. Nimeni de la bal nu mă va considera nelalocul meu.

– Sigur că nu, zise Susanna, strângându-i mâna. Marlowe privi în jos. Fata o îmbrățișa mereu sau îi punea mâna pe umăr. Era iritant. Și încearcă să nu fii dură cu mama. Cu cât este mai înspăimântată, cu atât devine mai autoritară. Susanna alergă spre ușă, o deschise și-și urmă mama. O clipă mai târziu, băgă înapoi capul pe ușă. O voi trimite pe Jane la tine într-o clipă. Te poate ajuta să te îmbraci.

Apoi fata plecă.

Marlowe se aruncă în scaun și se uită la foc. Lady Dane era speriată? Ha! Poate de aceea Satin era atât de rău. Probabil și el era speriat. Voia să râdă. Unii oameni pur și simplu se nășteau cruzi, și, deși cruzimea lui Lady Dane nu era materializată în lovituri, cuvintele ei tăiau mai mult decât își dorea Marlowe.

Se simțea cea mai urâtă, neîndemânatică și ignorantă persoană care existase vreodată pe pământ. Lady Dane găsea ceva greșit în fiecare lucru pe care îl făcea, ceea ce o determina pe Marlowe să fie mai hotărâtă ca niciodată să reușească. Avea să meargă la balul acela nenorocit și se va – cum zisese contesa? – comporta

corespunzător. Și, Dumnezeule mare, îi va întâlni pe lordul și pe Lady Lyndon în curând și va pune capăt acestei farse. Va ști, o dată pentru totdeauna, cine era și cărei lumi îi aparținea.

Marlowe se ridică, prea neliniștită pentru a sta așezată, și se plimba din nou prin camera ei. *Camera ei*. Nu-i venea să creadă. O parte din ea nu credea. O parte din ea aștepta ca toată șarada să se sfârșească. Crezuse că se va sfârși noaptea trecută. Se plimbase ca acum și se oprise să deschidă draperiile și să privească afară. Nu trăise niciodată într-un loc cu draperii sau cu ferestre și descoperi că-i plăcea să privească afară. Priveliștea unei mici grădini era nesfârșit de fascinantă pentru ea. Marlowe se îndreptă acum la fereastră, privind afară. Ar fi preferat priveliștea unei străzi, pentru a vedea cine venea și pleca.

Privirea îi căzu asupra unei tufe mici de trandafiri din spatele grădinii. La lumina zilei, păreau mai mici decât păreau noaptea. Își imaginase umbre în acele tufe, își imaginase că văzuse ceva mișcându-se. Dar Satin nu ar fi putut să o găsească. Nu încă. Doar dacă nu cumva puștiul...

Își mușcă buricul degetului și îndepărtă gândul. Chiar dacă tâlharul suprem o găsea, cum avea să ajungă la ea? Casa era păzită. Înăuntru, ea era în siguranță. Numai că ea îl cunoștea pe Satin și știa că, atunci când își dorea ceva, sau pe cineva, obținea.

Marlowe se întreba dacă trebuia să îi spună lordului Dane despre suspiciunile ei. Probabil avea să-i spună că-și imagina lucruri. Totuși, adevărul era că ea nu știa ce va spune el. Nu-l cunoștea deloc bine și părea să fi uitat complet de ea. Nu-l văzuse de ieri, de la plimbarea lor cu o zi înainte. Personalul o informase că lua cina la club și că doamnele luau cina în camerele lor. O servitoare îi aduse lui Marlowe tava cu cina, iar Marlowe o mâncă singură. Când coborâse la micul dejun a doua zi dimineață, Dane nu se aflase acolo. Era ciudat că se simțea dezamăgită. Probabil că mâncase prea multă mâncare de bogați pentru a-și imagina că voia să-l vadă. El o enerva mai mult decât orice.

Era un tip pe cinste. Asta era adevărat, dar ea mai cunoscuse și alți bărbați atrăgători. Nu îi venea în minte nimeni pe moment... oh! Desigur, Gideon era un tip frumos, deși pentru ea era mai mult ca un frate. Credea că înțelegea acum ce voise să spună Gideon

despre scântei în timpul sărutului. Marlowe își imagina că ar putea simți tot felul de scântei dacă Dane avea să o sărute vreodată.

Desigur, asta era fantezia unei fete naive, dar Marlowe nu era o fată naivă. Dane nu avea să o sărute niciodată. Probabil că, dacă o va face, ea-i va învineți ochiul. Dar poate că mai întâi l-ar putea lăsa să o sărute înainte, numai ca să vadă ce o să simtă...

Marlowe își apăsă pumnul de burtă. Simțea fiori și fluturi în stomac. Probabil că mâncase prea multe prăjituri.

Se auzi o bătaie în ușă, iar camerista Jane intră, făcând o scurtă reverență, care, deși nu era la fel de accentuată ca aceea pe care o făcea în fața lui Lady Susanna sau a contesei, tot o surprindea pe Marlowe.

– Nu trebuie să faci reverențe în fața mea, zise ea. Sunt ultima persoană care le merită. Sau care le vrea.

– Excelența Sa ne-a cerut să te tratăm ca și cum ai fi un membru al familiei, zise fata.

Marlowe păru surprinsă. De ce ar fi zis asta? Pentru că exista o mică șansă să fie Lady Elizabeth?

– Nu vreau să îți provoc neplăceri, dar nu am nevoie de reverențe și lingușeli.

– Desigur, domnișoară.

– Marlowe. Nu sunt vreo domnișoară. Marlowe oftă. Haide, intră. Să terminăm odată!

Câteva ore mai târziu, Marlowe era pe jumătate adormită în scaunul ei, în timp ce Jane mai băga încă o agrafă de păr. Marlowe fusese foarte neliniștită, iar acum căzuse într-o plictiseală pură. Începuse să-i respecte pe nobilii ăștia. Trebuiau să aibă nervi de fier pentru a suporta asta în fiecare zi. O bătaie în ușă o făcu să tresară, iar Jane zise:

– Vrei să răspund?

– Nu. Probabil că am ațipit. Intră!

Susanna băgă capul pe ușă și fața ei se făcu toată un zâmbet. Marlowe nu putu decât să-i răspundă tot cu un zâmbet.

– Uită-te la tine! zise Susanna. Arăți ca o prințesă!

Marlowe privi în oglindă și fu uimită de fata care o privea. Era ea, numai că fața ei părea... diferită.

– Ridică-te! Lasă-mă să te admir! zise Susanna.

Marlowe se ridică ascultătoare, simțind rochia din satin învăluind-o. Materialul era atât de ușor, încât simți de parcă nu purta nimic. Foșnea pe trupul ei într-un fel care o făcea să tremure. Decolteul era generos și brațele goale, așa că oricum se simțea goală. Partea amuzantă era că Jane insistase ca ea să poarte mănuși peste coate. Mâinile ei erau acoperite, dar sânii la vedere!

Susanna oftă satisfăcută și îi prinse mâinile în ale ei.

– Ești frumoasă! Această rochie ți se potrivește ție mai bine decât mi s-a potrivit mie vreodată. Este aproape ca și cum ar fi fost croită pentru tine!

Marlowe privi rochia.

– Jane a trebuit să o scurteze.

– Numai puțin, recunoscu Jane, dar nu a fost mare lucru.

– Și părul tău! exclamă Susanna. Este atât de drăguț! Jane, nu știam că ești așa de talentată. Trebuie să-mi aranjezi și mie părul cândva.

– Nu prea cred, zise Jane. Maggie îmi va lua capul.

Cele două femei râseră în timp ce Marlowe se întoarse pentru a se privi în cea mai apropiată oglindă. O clipă îndelungată, pur și simplu se holbă. Era obișnuită să se vadă acum într-o rochie elegantă. Se văzuse toată ziua în rochia Susannei, dar această rochie era mult mai – ce cuvânt folosise Susanna? – elegantă decât cea pe care o purtase mai devreme. Această rochie părea mai strălucitoare. Iar culoarea violet era mult mai luxoasă decât era ea obișnuită. Își petrecuse viața în gri, negru și maro. Nu-și imaginase niciodată că va purta mov. Acum, ochii ei păreau și mai albaștri, un albastru profund. Erau aproape prea mari pentru fața ei, iar fața ei părea destul de mare cu părul ei prins în coc. Nu realizase că avea atât de mult păr. Jane i-l strânsese într-o coadă împletită și-l prinsese apoi la spate, într-un stil pe care Marlowe îl consideră aproape artistic.

– Îți place? întrebă Susanna, iar Marlowe realiză că încetaseră să mai vorbească și o priveau.

– Părul tău are aceeași lungime, dar l-aș putea tunde dacă îl vrei scurt, zise Jane.

– Nu! interveni repede Susanna. Arată perfect așa. Ei bine, aproape perfect. Ți-am adus asta să porți.

Îi întinse mâna. Marlowe se întoarse de la oglindă și privi în timp ce Susanna desfăcea pumnul pentru a arăta un mic colier de

aur. Marlowe simțea cum rămâne cu gura deschise. Nu putea să se abțină să se apropie. Colierul era atât de mic și de delicat – atât de frumos. Ea dădu din cap.

– Nu pot să port asta.

– De ce nu? întrebă Susanna. Cu decolteul, ai nevoie de ceva, deși arăți încântător și fără bijuterii. Și totuși, aș fi onorată dacă l-ai purta.

– Dar dacă îl pierd?

Susanna dădu din cap dezaprobator.

– Nu o vei face.

Marlowe nu știa ce să mai spună. Se întoarse și îi permise Susannei să-i prindă lănțișorul în jurul gâtului. Când se privi din nou în oglindă, aurul sclipea și strălucea. Îl atinse cu timiditate. Nu purtase niciodată ceva atât de frumos. Niciodată nu purtase vreodată ceva atât de valoros. Nimeni nu o considerase demnă de asta.

– Mulțumesc, zise ea simplu, simțind de parcă simplul sentiment nu putea exprima îndeajuns cât de emoționată era.

– Cu plăcere. Mai bine coborâm. Nu vreau să o las pe mama să ne aștepte. Crawford are un șal pentru tine.

Sigur că avea. Susanna se gândise la toate. Marlowe o urmă pe Susanna afară din încăpere și începu să tremure. Nu fusese preocupată înainte de bal, dar acum, că se afla în drum spre el, nu putea să nu-și facă griji. Dacă va spune ceva greșit? Dacă va face ceva greșit? Dacă își va uita accentul și va suna ca și cum locul ei ar fi pe străzi?

Nu-i păsase niciodată despre aceste maniere înainte, iar acum, că era îmbrăcată și aranjată, se simțea mai degrabă ca o păpușă decât ca o persoană. Susanna fusese atât de amabilă, și fratele ei la fel, în felul lui. Nu voia să-i facă de râs.

– Lady Susanna, spuse ea, încercând să ignore fiorii de emoție. Nu am uitat că-ți datorez o aventură.

Fata o privi cu o expresie de neastâmpăr pe chip.

– Mă gândeam când vom ajunge la asta. Sincer, să te pregătesc pentru bal a fost o aventură pentru mine.

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

– Nu. Vom găsi o aventură reală pentru tine.

– Va fi dificil, deoarece vom pleca la țară, dar mulțumesc, Marlowe.

Chipul ei se întristă, iar Marlowe o înjură printre dinți pe Lady Dane. Femeia aia era așa un tiran!

În timp ce coborau, Marlowe realiză că la capătul scărilor avea să se afle nu numai contesa despotică, ci și fiul ei. Stomacul începu să-i forfotească iar, făcând-o să simtă de parcă avea să dea cina afară. Oare el va aproba rochia? Oare va reuși să ajungă la bal fără să verse pe vreo persoană importantă? Probabil că-i displăcea cu adevărat Dane dacă i se făcea rău de fiecare dată când îl vedea.

Când ajunseră în vestibul, numai majordomul le aștepta. O ajută pe Lady Susanna, apoi pe Marlowe, să se îmbrace și le informă că urmau să ajungă contesa și contele.

Câteva momente mai târziu, apărură amândoi. Marlowe aproape rămase fără aer când îl văzu pe Dane. Părul lui ondulat fusese aranjat cu grijă, căzându-i pe frunte, iar o buclă îi atingea obrazul. Sprâncenele lui negre se ridicară văzând-o, iar buzele îi formară un zâmbet discret. Ea nu cunoștea numele acelei expresii, dar, din nou, stomacul îi forfotea.

Era îmbrăcat într-o haină neagră, o cămașă albă și o eșarfă la gât care părea să cadă în valuri până la piept. Toate, inclusiv vesta, erau apretate și albe și perfecte. Pantalonii erau tot negri și foarte comozi, iar gambele lui ieșeau în evidență, în lipsa cizmelor de călărie. Preferase mereu pantalonii largi pe bărbați, dar acum putea vedea avantajul celor strâmți.

– Arăți încântător, spuse el.

Îi luă mâna Susannei și se aplecă deasupra ei, sărutându-i mâna înmănușată, apoi repetă gestul cu Marlowe. Ea aproape râse. Era tipul de gest pe care ea și Gideon îl făceau în glumă, dar când Dane îl făcuse, fusese chiar șarmant. Se întreba dacă el se adresase Susannei sau amândurora atunci când oferise complimentul. Oare credea că arăta fermecător? Și de ce dracului îi păsa ei de ce credea el? Se transforma într-o găgăuță.

– Da, merge, zise contesa încuviințând repede.

Marlowe se abținu să dea ochii peste cap. Își aminti că era prima dintre multele dăți în care trebuia să-și exerseze voința în seara asta.

Cei patru plecară și se urcară în trăsura contelui. Marlowe urcă după contesă și fiica ei, iar Susanna îi arătă un loc lângă ea.

– Stai aici, Marlowe. Te vei simți mai confortabil dacă mergi cu fața.

– Eu... nu, mulțumesc!

Orice pentru a o evita pe contesă. Stătea în fața Susannei și a mamei ei și fu surprinsă când Dane se așeză lângă ea.

– Nu vrei să mergi cu fața? întrebă el.

– Asta ar trebui să fac?

– Cerule! zise contesa. Spune-i lui Johnny, vizitiul, să pornească!

Așa că rămase cu spatele, privind spre fereastră și ignorând conversația neînsemnată care se purta în jurul ei. În cele din urmă, Dane îi întrerupse gândurile.

– Ce crezi?

– Lumea pare să dispară foarte repede, zise ea.

– Da? El privi ca și cum ar vrea să verifice. Ai mai mers vreodată în trăsură?

– Nu să și pot vedea ceva, zise ea referindu-se la noaptea în care fusese răpită și capul îi fusese acoperit cu un sac.

– Serios? întrebă Susanna.

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

– Dacă trebuie să ajung undeva, merg pe jos. Picioarele mele sunt în regulă.

– Așa este, dar dacă trebuie să parcurgi o distanță mare?

Marlowe ridică din umeri.

– Nu...

– Nu-ți mișca umerii în felul acesta, o dojeni contesa. Nu este demn de o domnișoară.

Marlowe se întreba dacă cineva o putea vedea dându-și ochii peste cap în întunericul trăsurii.

– Nu ai ieșit niciodată din oraș? întrebă Dane.

– Cum să nu! Am fost în Field Lane.

Contesa inspiră adânc, iar Marlowe încuviință. Doamna trebuia să inspire adânc. Field Lane nu era un loc pentru cei ca ea. Ar fi putut fi mâncată de vie.

– Este adevărat că Field Lane este oarecum la ieșirea din oraș, zise Dane, dar mă refeream dacă ai fost vreodată la țară.

– Nu. De ce aș merge acolo?

– Chiar așa, bombăni mama lui.

– Nu am ieșit niciodată din Londra, nu m-am plimbat cu trăsura, nu am purtat niciodată o rochie elegantă ca aceasta, zise Marlowe. Nu am mers niciodată la un bal. Mai bine m-ai lăsa în trăsură.

Sugerând asta, speranța prinse aripi. Poate că putea găsi o cale de scăpare din acest chin.

– Sigur că nu, zise contesa. Marlowe oftă. Ducesa te-a invitat, iar tu vei participa. Dar nu vei vorbi decât dacă este absolut necesar. Să nu aduci vorba de Field Lane!

Marlowe spera din suflet ca femeia să nu-și înceapă iar lunga prelegere despre reguli. Ca și cum ea nu ar fi știut suficient încât să nu aducă aminte de magazinele de păpuși Shoe Lane și Saffron Hill.

– Sunt sigură că domnișoara Marlowe a avut multe experiențe pe care noi nu le-am avut, remarcă Susanna.

Marlowe miji ochii la fată. Părea mult prea interesată de genul de experiențe pe care Marlowe le avusese.

– Așa este, zise Marlowe, dar nu sunt genul de lucruri pe care să vrei să le experimentezi. Deși este destul de interesant să te plimbi prin oraș noaptea. Unele zone sunt atât de tăcute, atât de întunecoase, încât aproape că-mi pot imagina că sunt singura care locuiește aici. În nopțile senine, când poți vedea stelele, îmi place să merg la Tamisa și să le privesc reflexia în apă. Sclipesc precum îmi imaginez că o fac diamantele.

– Sună extraordinar, zise Susanna.

– Bleah, zise contesa. Râul miroase urât.

– Este adevărat, recunoscu Marlowe. Dar nu mă deranjează atât de mult. Singurul lucru care m-a deranjat vreodată a fost foamea. Nu-mi place să-mi fie foame.

– Am observat, zise Dane.

– Dar chiar și asta poate fi uitată. În multe nopți reci am stat cu un grup de oameni în jurul focului și am ascultat povești după povești. M-aș putea pierde în acele povești. De aceea am vrut să citesc Shakespeare, zise ea, privind-o pe Susanna. Am auzit unele dintre poveștile lui.

– Ei bine, ar trebui să înveți, zise Susanna.

Dane nu vorbea, dar ea-i putu simți privirea îndelung. Apoi se întoarse și privi pe fereastră, în direcția opusă. Marlowe se întoarse și ea spre fereastra ei, privind fețele oamenilor care treceau, oameni care priveau uluiți la trăsura aceea atât de elegantă, întrebându-se

ce zei se aflau înăuntru. Își aminti privind de vreo două ori o trăsură luxoasă trecând pe lângă ea pe străzi. Uneori putea zări chipul unei doamne în fereastră, dar de obicei draperiile erau trase, iar ocupanții erau un mister. Trecură pe lângă o familie pe stradă, iar Marlowe îi făcu cu mâna fetiței care îi privea. Fetița făcu ochii mari.

Marlowe aproape râse. Acum copilul avea o poveste de spus. Desigur, nimeni nu ar fi fost impresionat dacă ar fi știut cine era ea. Cine să fie, nimeni special, doar o persoană care se prefăcea.

În cele din urmă, ajunseră la bal. La un moment dat întâlniseră alte trăsuri care se aflau pe același drum, iar șirul de vehicule avansa greu. Marlowe se gândi că ea ar fi putut merge mai repede, dar contesa îi interzise să coboare.

În cele din urmă trăsurile avansară, iar trăsura lui Dane se opri în fața casei ducesei. Un servitor deschise ușa, iar Marlowe așteptă ca familia să coboare. Când Dane o ajută să coboare, ea rămase complet nemișcată, holbându-se. Casa era atât de luminoasă, încât înăuntru probabil că arăta ca în plină zi. Nu-și putea imagina cât de multe lumânări ardeau. Numai costul lumânărilor era o avere pe care ea nu și-o putea imagina. Muzica răsuna prin ușile deschise ale casei. Era un sunet frumos, ceva ce ea-și imagină că ar fi putut semăna cu un cântec de înger. Desigur, mai ascultase muzică înainte, dar un lăutar într-o cârciumă nu se putea compara cu sunetele vibrante pe care le auzea acum.

– Încetează să te mai holbezi și vino, zise Lady Dane, dar Marlowe abia o auzi.

Dane o luă de mână și o împinse în față. Erau prea multe de văzut. Oriunde se uita, bărbații și femeile mișunau purtând haine mai frumoase decât își imaginase ea vreodată.

Și bijuteriile! Dacă ar fi pus mâna pe un amărât de cercel al vreunei doamne, Marlowe s-ar fi îmbogățit. Atinse lănțișorul de aur pe care Susanna îi permisese să-l poarte și jură că în seara aceasta nu va fura nimic. Deja primise prea multe cadouri. Voia să le merite.

Valeți în uniformă albastru cu auriu stăteau de-a lungul treptelor care duceau spre casa din fața lor. Probabil că erau vreo zece. Zece servitori, plus cei care deschideau ușile trăsurilor și cei care serveau înăuntru. Oare câți servitori angajase ducesa?

Dane se apropie de urechea ei.

– Ridică-ți fusta.

Ea se dădu în spate.

– Slabe șanse!

Lady Dane îi aruncă o privire furioasă. Marlowe inspiră adânc. Venise vremea să-și joace rolul.

– Am vrut să zic, poftim, sir!

– Milord, nu sir, și am vrut numai să spun că ai putea să ridici bordura rochiei pentru a nu te împiedica în timp ce urcăm treptele.

– Oh!

– Ce crezi că am vrut să spun?

Avea un zâmbet pe chip ca și cum găsea totul foarte amuzant. Ea presupunea că, dacă ar fi fost în poziția lui, și ei i s-ar fi părut amuzant. Dar ea nu se distra deloc! Cu cât privea această situație ca pe o sarcină de îndeplinit, cu atât mai ușor i-ar fi fost să supraviețuiască. Și Dane i-a zis că o va duce devreme acasă. Spera ca el să-i spună când trebuia să înceapă să pretindă o migrenă.

Urcară treptele și fură întâmpinați de un alt valet care le luă hainele. Susanna și contesa pur și simplu i le înmânară, dar Marlowe nu avea atâta încredere.

– Ce vei face cu el? întrebă ea înainte să-i întindă șalul indian încântător pe care Susanna i-l împrumutase.

– Îl voi duce la garderobă, domnișoară, zise valetul, părând puțin surprins.

– Mi-l vei mai... înapoia?

– Desigur.

Acum părea puțin ofensat. Ha! Ei bine, dacă ar fi știut el câți bani ar putea face furând șaluri și mantale îmblănite!

Alt valet – era convinsă că era o legiune – le ieși în întâmpinare și-i conduse în salonul de bal. Contesa dădea din cap, iar Dane zâmbea din nou. Marlowe știa că făcuse un alt pas greșit, dar părea să nu se poată abține. Dacă lucrurile nu aveau să se amelioreze, această noapte avea să fie interminabilă.

Odată ajunși în salonul de bal, Dane înmână majordomului invitația și făcu semn spre Marlowe.

– Domnișoara Marlowe este în plus la petrecere. A fost sugestia Excelenței Sale.

– Foarte bine, milord, zise majordomul, fără să se uite măcar la Marlowe. Își drese vocea. Contele de Dane, Contesa de Dane, Lady Susanna Derring și domnișoara Marlowe.

Marlowe crezuse că fusese în imaginația ei, dar câteva capete se întoarseră când numele ei fu menționat. Apoi înaintară iar, spre rândul scurt de bărbați și de femei.

– Linia de primire, îi șopti Dane în ureche.

Își dorea ca el să înceteze să-i mai șoptească în ureche. Respirația lui o gâdila și îi făcea pielea să se înfioare. Se simțea prea înfierbântată și era foarte enervant.

– Nu pune întrebări. Zâmbește și salută. Privește-o pe sora mea.

Marlowe făcu așa cum i se spuse. Făcu o reverență până când picioarele ei mai că o lăsară, zâmbi până când simți că i se crapă fața și nu deschise gura decât să murmure „Încântată". Salută cei șase copii ai ducelui și ducesei de Abingdon, pe soții și soțiile lor, precum și pe duce și pe ducesă. Marlowe își aminti de ducesă din ziua precedentă și fu bucuroasă să vadă în sfârșit un chip familiar.

Dane era pe cale să o conducă mai departe, dar Marlowe chiar respiră ușurată când ducesa vorbi din nou.

– Domnișoară Marlowe, când ne-am cunoscut ieri, nu am aflat numele tău de botez.

– Ah..., încântată, ducesă, zise Marlowe privindu-l pe Dane.

– Sunt convinsă că ești încântată, dar care este prenumele tău, fată, și de unde ești? Nu prea îmi dau seama după accent.

Dane își drese vocea.

– Este verișoara noastră din nord, ducesă.

– Înțeleg, zise ducesa, aplecându-și ușor în față trupul ei îndesat și plinuț.

Chiar și Marlowe, care era mai degrabă scundă, putea vedea smocul de pene fâlfâindu-i în vârful capului.

– De unde din nord?

– Ah... Bath, zise Marlowe, spunând primul lucru care îi veni în minte.

Satin avusese afaceri în Bath de câteva ori.

– Bath? întrebă ducesa contrariată.

– Yorkshire, spuse Dane discret. Privi spre Marlowe. Știi foarte bine că Bath nu este în nord.

Ea zâmbi.

– Ce prostesc din partea mea. Da, sunt din Yorkshire.

– Fratele meu are relații în Yorkshire. Îl cunoști pe vicontele Grennoch? Cred că numele lui de familie este Marlowe.

– Nu pot spune asta.

– Domnișoara Marlowe este destul de retrasă, ducesă, zise Dane. De aceea am invitat-o în oraș. Voiam să-i lărgim puțin orizonturile.

Marlowe se abținu să râdă. Ca și cum ar fi avut nevoie să i se lărgească orizonturile.

– Și cum ziceai că te cheamă? întrebă ducesa.

– Marlowe.

– Da, dar prenumele tău, fată.

Marlowe privi spre Dane.

– Nu trebuie să-l privești pentru a-ți spune numele, nu?

– Nu. Este...

Nu putea gândi. Mereu putuse gândi repede, dar era zguduită. Muzica, luminile, concentrarea asupra folosirii accentului potrivit, toată discuția asta despre York-nu-mai-știu-cum.

– Vrei să-mi spui că numele tău este Marlowe Marlowe?

– Nu, spuse Dane în timp ce Marlowe zise „Da".

Ducesa îi privi curioasă.

– Deci, care este?

– Părinților mei le-a plăcut numele atât de mult, încât este și prenumele meu.

– Ce ciudat, zise ducesa.

– Dar prenumele mijlociu este Elizabeth, spuse Dane. Adesea îi spunem așa, nu, Elizabeth?

Marlowe nu răspunse. Nu părea să fie nevoie de un răspuns.

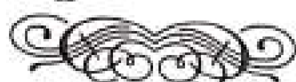
– Bucură-te de bal, domnișoară Marlowe, zise ducesa. Sper să te văd dansând în primul rând.

Dane o îndepărtă, în timp ce Marlowe șoptea:

– Puțin probabil.

La urma urmelor, nu va trebui să invoce o migrenă. Deja simțea cum o ia durerea de cap.

Capitolul 10

Dane o trase pe Marlowe spre locul unde se aflau mama și sora lui și le privi anxios.

– Și acum, ce? bombăni mama lui.

– Totul este bine, o asigură Dane. Domnișoara Marlowe Marlowe a purtat o discuție cu Excelența Sa despre prietenii comuni din Yorkshire.

Nu știa de ce i se părea amuzant. Dacă ducesa avea să afle cu adevărat cine era Marlowe, numele Dane avea să fie distrus zeci de ani. Când venea vorba despre onoarea familiei lui, el nu lua lucrurile lejer. Când era cu Marlowe, sensibilitățile lui de nobil păreau atât de prostești și de nesemnificative, ceea ce era amuzant. Își petrecuse ultimii câtiva ani din viață propunând legi care să țină clasele separate. De ce îl fermeca acum fata aceasta din pătura inferioară?

Și de ce i se păru atât de amuzant când Marlowe îl privi încruntată, iar mama lui închise ochii?

– Nu cred că mă mai țin nervii pentru a face față situației.

– Se va descurca bine, mamă. Nu ai de ce să îți faci griji.

Un domn se apropie, iar grupul discută cu el o clipă. Când ceru să obțină un dans cu Susanna, Dane își pierdu interesul și aruncă o privire încăperii. Era plină cu publicul obișnuit – tineri sărăcuți care căutau moștenitoare bogate, fete disperate la al treilea sezon, debutante care erau deja epuizate de agitația sezonului și, ceea ce-i displăcea cel mai mult, mamele băgăcioase. Dumnezeu să-l scape din ghearele lor!

– Ai vorbit serios? întrebă Marlowe.

El o privi și aproape că uitase cine era ea. O clipă, ea părea de parcă făcea parte din acel loc. Era la fel de frumoasă ca oricare dintre doamnele de acolo și la fel de bine îmbrăcată. Când valetul îi luase șalul, Dane ar fi putut interveni, înainte ca ea practic să-l acuze pe bietul om că plănuia să i-l fure, dacă nu ar fi rămas fără cuvinte

văzând-o în acea rochie violet. O văzuse pe Susanna purtând-o și abia dacă remarcase rochia. Pe Marlowe, materialul părea să-i îmbrățișeze curbele și aluneca pe trupul ei voluptuos. Corsetul era decoltat, așa cum erau cele mai multe rochii de seară, iar acum el părea să nu-și mai ia ochii de la acea piele de porțelan expusă.

Dane se mândrea cu comportamentul lui de gentleman. Nu se holba la doamne, dar cu siguranță acum o făcea. Își ridică privirea și observă o grimasă aspră a gurii lui. Asta o diferenția de ceilalți prezenți. Nu exista delicatețe în ea, nici frivolitate.

– Îți cer scuze, zise el.

– Ar trebui.

A, deci îi văzuse privirea căzându-i.

– Am întrebat dacă ai vorbit serios.

El păru confuz.

– Chiar crezi că mă descurc bine? Ezită înainte să vorbească, ca și cum cântărea folosirea corectă a cuvintelor, iar accentul ei nu era foarte potrivit. El reușise să o convingă pe ducesă că Marlowe vorbea ca și cum ar fi fost din nord. Nu avea nici o idee dacă așa suna. Pentru el, accentul ei părea ruginit din cauza faptului că nu fusese folosit. Era oare pentru că nu-l exersa cu cei superiori ei des sau pentru că avusese accent în copilărie și-l pierduse?

– Da, zise el în cele din urmă. Mult mai bine decât mi-am imaginat că o vei face. Să-ți aduc o răcoritoare?

Ea făcu ochii mari.

– Și să mă lași singură cu mama ta?

El râse.

– Cumva, cred că vei face față. O lăsă cu mama și cu sora lui, făcând o ușoară reverență. Mă voi întoarce cu răcoritoare pentru toți.

Mama lui se încruntă la el. Valeții se învârteau cu paharele pe tăvi de argint. Dane nu trebuia să caute unul, dar trebuia să se distanțeze puțin de Marlowe. Imediat ce se îndepărtă, fu acostat de domnul Heyward, fiul cel mic al baronului Wye. Era un tip plăcut, deși umbla cu un grup nepotrivit. Lui Dane nu-i plăcuseră niciodată băutura în exces și dezmățul. Trebuia să se gândească la numele familiei lui. Ca să nu mai spună că mama lui i-ar fi luat capul dacă numele Dane ar fi fost asociat cu felul de distracții pe care le frecventa Heyward.

– Dane, îl salută Heyward. El ridică un pahar cu șampanie de la un valet care era în trecere și i-l oferi lui Dane, apoi luă unul și pentru el. Nu mă așteptam să te văd aici.

– Nici eu nu mă așteptam să particip, dar serviciile mele au fost solicitate.

Bărbații stăteau și priveau la oamenii care intrau în salon. Din locul în care se afla, Dane o putea vedea pe Marlowe și pe familia lui. Mama și sora lui vorbeau, în timp ce Marlowe stătea dreaptă și rigidă, analizând cu privirea pe toți și toate. Probabil că evalua valoarea fiecărui obiect.

– Te-ai aruncat în mijlocul târgului de nunți, prietene, zise Heyward. Ai ales o nouă contesă sau vei permite uneia dintre brigăzile de mame disperate să facă asta pentru tine?

– Pur și simplu îmi însoțesc verișoara la bal. Este nouă în oraș și neobișnuită cu astfel de evenimente.

Heyward aruncă o privire încăperii.

– Încântătoare verișoara. Domnișoara Marlowe, nu?

– Da.

– Și unde ai ascuns-o?

Dane se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca jumătate dintre bărbații din înalta societate să saliveze și să caute atenția lui Marlowe.

– Northumberland, zise el, gândindu-se că puțin mister în privința adevăratei ei origini ar fi putut perpetua zvonurile până la revenirea soților Lyndon.

În timp ce Dane privea, un alt domn se apropie de Susanna. Dane aproape că râse în timp ce bărbatul îi oferi un zâmbet emoționat lui Marlowe. Ea îl ignoră complet. Avea privirea ațintită asupra lui Dane, ochii ei albaștri părând profunzi și ageri chiar și de la distanță. Nu era de mirare că individul nu îndrăznise să se apropie de ea. Nu prea era elegantă, dar deborda de încredere. Ținea capul sus și îi privea pe ceilalți direct în ochi. Dacă mama lui i-ar fi permis, probabil că și-ar încrucișat brațele și și-ar fi sprijinit neglijent un umăr de perete.

Și totuși, cu toată încrederea ei, era foarte feminină. Nu era o feminitate studiată, dând din gene și zâmbind timid. Era ceva mai natural, mai amplu și mai voluptuos. Încă nu o valorifica, dar, dacă ar fi făcut-o, puțini bărbați i-ar fi putut rezista și toate femeile ar

fi urât-o. Nu era de mirare că Heyward, cu preferința lui pentru curtezane, era interesat de Marlowe. Avea potențialul acestui fel de seducție insolentă.

Tardiv, Dane realiză că i se adresa cineva și se întoarse, văzându-l pe Heyward schimbând plezanterii cu ducesa de Aycliffe și cu fiica ei, Lady Edith. Heyward făcu o reverență și sărută mâna lui Lady Edith, dar privirea femeii se afla asupra lui Dane.

El nu putea spune că-l deranja că-i atrăsese atenția. Era fiica demnă a unui duce. Avea un comportament impunător și era suficient de înaltă pentru a fi considerată regală. Avea un ten englezesc perfect – roz și crem – și un păr blond, cârlionțat. Ochii ei verzi erau puțin cam mari pentru fața ei, gura puțin cam mică, expresia puțin cam rece, dar nici un bărbat în viață nu-i putea nega frumusețea. Nici faptul că ar fi fost o contesă excelentă – ori o marchiză sau o baroană.

– Doamnă, zise Dane, făcând un pas în față, achitându-se de datorie. După reverențe, plezanterii și discuții despre vreme – subiectul preferat al lui Dane – ducesa de Aycliffe îl trase pe Heyward într-o parte, lăsând-o pe Lady Edith să discute momentan singură cu Dane. Dane nu fu surprins. La urma urmelor, ducesa de Aycliffe nu era interesată să-și vadă fiica măritată cu fiul rătăcitor al unui baron. Putea ținti mai sus – spre un conte, ca el.

– Este o plăcere să te revăd, Lady Edith, zise Dane relaxat. Nu ne-am mai văzut de mult timp.

Ea îl privi.

– De fapt, am vorbit la serata lui Lady Yorke.

– Da, dar pentru mine, o zi fără să te văd, pare o eternitate, zise Dane, acoperindu-și mirarea că uitase că o văzuse atât de recent.

Adevărul e că, de când Marlowe intrase în viața lui, orice altceva părea să pălească într-un decor fără culoare, plictisitoare – viața lui înainte de Marlowe. Nu realizase că văzuse viața astfel, dar acum, că o făcea, simți un fior inconfortabil pe șira spinării.

– Vai, mulțumesc, milord! Am fost surprinsă să-l văd pe Sir Brook seara trecută. Citesc des despre faptele lui eroice.

– Da, Brook este un erou, oftă Dane. Dacă ar fi știut că avea să-și petreacă jumătate din seară lăudând virtuțile fratelui său sexului frumos, ar fi mers direct în sala de jocuri. Acolo nu erau doamne care să suspine la faptele bune ale fratelui său.

– Cum a reușit să-l localizeze pe fratele mai mic al lordului Chesham? Toți am crezut că bietul băiat era pierdut pentru totdeauna.

– Brook este precum un câine cu un os, zise Dane. Nu se putea gândi la o imagine mai puțin romantică, dar Lady Edith nu părea descurajată.

– Și acum am auzit un zvon că lordul și Lady Lyndon l-au angajat pe Sir Brook pentru a o găsi pe fiica lor răpită. Este adevărat?

Dane încremeni. Din câte știa el, asocierea dintre soții Lyndon și Sir Brook era secretă. Dane cu siguranță nu-și dorea speculații exagerate răspândite despre cum Marlowe ar fi putut fi Lady Elizabeth. Dacă nu era, avea să fie și mai greu pentru soții Lyndon dacă toți ar fi aflat de dezamăgirea lor și de greșeala lui Brook. Totuși, din partea lui, pe Dane nu l-ar fi deranjat să-l vadă pe Brook făcând o greșeală.

Dane inspiră adânc.

– Nu am nici o idee, milady. Din ce am auzit, lordul și Lady Lyndon sunt în Scoția, iar eu nu mi-am văzut fratele. Cred că Jandarmii îl țin ocupat pentru a recupera bunurile pierdute.

Gata. Asta sunase cam josnic.

– Ceva interesant? întrebă Lady Edith. Un tablou scump sau bijuterii?

Dane răsuflă din greu și fu salvat de a da un răspuns când ducele și ducesa de Abingdon anunțară începerea dansului. Orchestra începu să cânte un menuet, iar Dane privi în timp ce sora lui își ocupa locul pe ringul de dans. Partenerul lui Lady Edith o luă și, cu o reverență, se îndepărtă și ea. Heyward se apropie de Dane.

– Te-a convins să dansezi un vals cu ea?

Dane dădu din cap.

– Voia numai să vorbească despre fratele meu.

Heyward chicoti.

– Sir Brook este blestemul bărbaților mai puțin viteji.

Dane bombăni. Privi puțin entuziasmat dansul, căci văzuse scena de nenumărate ori. Era sigur că mama lui avea să-l dojenească pentru că nu invitase vreo tânără la dans. El însă se afla acolo pentru a o supraveghea pe Marlowe, nu să danseze.

Marlowe! Dane își învârti privirea prin cameră și, spre groaza lui, văzu că ea era singură. Nu, nu singură. Mama lui nu era cu ea, dar un domn era, asta dacă lordul Siddon putea fi numit domn. Era

cunoscut drept crai, iar Dane era surprins că ducesa de Abingdon îl invitase pe bărbat.

– Mă gândeam când aveai să-i remarci pe Siddon și pe verișoara ta, zise Heyward.

– La dracu', bombăni Dane.

Acum, că dansul începuse, trebuia să meargă pe marginea încăperii pentru a ajunge la Marlowe, și cine știa ce fel de capcane aveau să-i stea în cale din partea mamelor iscoditoare.

– Grăbește-te și salvează-o! zise Heyward zâmbind.

– Du-te dracului! zise Dane și plecă.

– Mai bine decât la altar! strigă Heyward.

Dane își făcu loc pe lângă un grup de oameni care priveau dansul. Îi cunoștea aproape pe toți, dar nu se opri pentru plezanterii, motiv pentru care primi priviri încruntate sau confuze. Înainta cu un singur scop în minte, ignorând evantaiele și batistele pe care le aruncau în calea lui tinerele, sperând că se va opri și le va ridica, oferindu-le astfel șansa de a-l impresiona cu frumusețea sau istețimea lor.

Dar Dane nu voia să facă pe domnul. În ultima vreme, rolul i se părea prea dificil. Sărise peste obstacole și ajunsese, fără aer, lângă Marlowe.

– Lord Dane, zise Siddon. Domnișoara Marlowe și cu mine vorbeam despre tine. Zicea că ai plecat să-i aduci răcoritoare.

Ochii bărbatului coborâră asupra paharului cu șampanie pe jumătate plin din mâna lui Dane. La rândul ei, Marlowe părea calmă, relaxată și ușor amuzată.

Și frumoasă. Dumnezeule, era incredibil de frumoasă! Nu era de mirare că îl atrăsese pe Siddon. Dane nu putea decât să fie ușurat că ea nu avea mai mulți admiratori gudurându-se pe lângă ea.

– Iar acum m-am întors, zise Dane. Își îndreptă privirea spre Siddon. Mulțumesc că i-ai ținut companie!

– O, nici nu merit, nici nu-mi doresc mulțumiri, zise Siddon. A fost plăcerea mea. De fapt, domnișoara Marlowe tocmai mi-a oferit un vals.

Dane o privi, dar ea ridică din umeri, ca și cum nu avea nici o idee despre ce vorbea Siddon. Probabil că nu știa.

– Mă tem că este imposibil, zise Dane. Mi-a promis deja valsul mie.

– Atunci un alt dans, zâmbi Siddon spre Marlowe, care îi oferi o privire relaxată, apreciativă.

– Toate dansurile ei sunt rezervate, zise Dane. Scuză-ne!

O luă pe Marlowe de cot și o îndepărtă.

– Aș fi putut face singură asta, zise Marlowe. Credeam că trebuie să fiu politicoasă.

– Nu cu cei de teapa lui, zise Dane. Unde este mama? Nu ar fi trebuit să te lase singură.

Marlowe ridică din umeri.

– Îmi pare rău că te-am îndepărtat de la momentul tău de flirt. Dacă vrei, pot pretinde migrena acum și pot pleca singură. Îl privi. Sau trebuie să aștept până după dansul nostru?

– *Nu* dansăm, zise Dane. Ar fi fost o greșeală să valseze cu Marlowe. Am stabilit asta deja.

Rămaseră o clipă în tăcere. Marlowe privea dansatorii din centrul salonului de bal.

– De unde știu toți în ce parte să se întoarcă și cum să pășească?

Dane deschise gura să-i răspundă, apoi ezită. Avea să considere răspunsul extrem de ridicol. Și, desigur, din punctul ei de vedere, era. Își petrecuse viața încercând să supraviețuiască. Cât de frivol avea să i se pară că mama lui își cheltuise banii pentru a plăti un instructor de dans să-l învețe!

– Unele dansuri le înveți privind, zise el.

Ea își ridică privirea spre chipul lui. Părea să-și dea mereu seama când el încerca să-i ascundă ceva.

– Și altele? întrebă ea.

– Unele sunt învățate. Susanna, Brook și cu mine am avut un instructor de dans.

El se așteptă ca ea să pufnească sau să facă un comentariu usturător, dar ea dădu numai din cap și privi mai departe dansatorii.

– Trebuie să fi fost încântător.

Vocea ei părea atât de melancolică, atât de plină de dorință, încât el simți cum i se strânge inima.

– Cred că Susannei i-a plăcut, dar Brook și cum mine am suferit. Ultimul lucru pe care un tânăr și-l dorește este să fie închis în casă și forțat să învețe pașii unui cadril. Și apoi să o aibă parteneră pe sora lui.

Urma unui zâmbet se juca pe buzele ei în timp ce privea dansatorii.

– Îmi pot imagina. Dar uită-te acum la sora ta! Este cea mai grațioasă dansatoare, de departe. Sunt sigură că se simte ca o prințesă.

Dane își privi sora, dar nu putea să-și oprească privirea să revină asupra lui Marlowe. Nu știa dacă Susanna se simțea ca o prințesă, dar știa o domnișoară care cu siguranță merita să se simtă ca o prințesă. Nu trebuia ca orice fată să se simtă ca o prințesă o dată în viață?

El îi interzisese să danseze – și pe bună dreptate. Nu știa dansurile. Dar nici nu luase în considerare că ea ar vrea să danseze. Nu se gândise că acesta ar putea să fie primul și ultimul ei bal. Aceasta ar fi putut fi singura șansă a lui Marlowe să se simtă ca o prințesă înainte să fie nevoită să se întoarcă în mizeria din St. Giles. Valsul nu era un dans dificil. Ar fi putut să o conducă el. Ea merita un dans, o șansă măcar să se simtă ca o prințesă.

Dane ridică două pahare de șampanie de pe tava unui valet care trecea și-i oferi unul lui Marlowe, bând din celălalt. Ea îl privi curioasă.

– Ți-e sete?

– Am nevoie de întăriri.

Ea se încruntă.

– Întă... adică de o armată?

El zâmbi.

– Nu, de curaj. Mama mă va omorî.

Dansul se apropia de sfârșit, iar Dane putea numai să se roage ca mama lui să fi părăsit salonul de bal și să stea departe pentru următoarea jumătate de oră. Iar asta era la fel de posibil precum împăcarea lui George IV și Caroline de Brunswick. Îi luă paharul din mână și pe al lui și făcu semn unui valet. Când servitorul se apropie, așeză paharele pe tavă.

– De ce? întrebă ea.

Dane o luă de braț.

– Deoarece, domnișoară Marlowe, noi doi vom dansa un vals.

Ea dădu din cap.

– Dar ai zis că nu vom dansa.

– M-am răzgândit. El arătă spre ringul de dans. Vino!

– Nu. Nu știu cum să dansez vals.

Accentul ei își pierduse puțin din șlefuire, confirmând nervozitatea ei cauzată de sugestia lui. Ea la dans nu trebuia să vorbească – cel puțin nu cu altcineva în afară de el.

– Îți voi arăta. Lasă-te numai condusă.

Încercă să o ducă spre ring, dar ea opuse rezistență.

– Nu! șopti ea. Nu vreau să dansez.

Dane o privi lung. Ochii ei albaștri îi întâlniră pe ai lui, iar el o privi contrariat.

– Ba da!

Privirea ei rămase fermă și, o clipă, el se gândi că poate înțelesese greșit. Apoi, încet, privirea ei coborî și se îndreptă spre ring. Dane dădu drumul cotului ei. Dacă avea să facă asta, avea să o facă așa cum se cuvenea. Avea să o facă să se simtă ca o prințesă. Făcu o reverență adâncă, luându-i mâna.

– Domnișoară Marlowe, îmi acordați plăcerea acestui dans?

Ea nu răspunse, iar el își ridică privirea spre ea. Ea rămase cu gura căscată, iar ochii ei râdeau.

– Ce faci?

– Răspunsul corect este *da, milord*!

El se îndreptă și îi întinse mâna. Invitația nu putea fi mai clară. Tot ce trebuia ea să facă era să accepte.

Ea se holbă la mâna lui aproape o eternitate. Dane avu timp să se gândească la ce va face dacă ea va refuza. Cel puțin zece persoane din salon văzuseră reverența sa. Nu exista nici o îndoială asupra scopului său. Înainte ca noaptea să se termine, toată înalta societate avea să afle povestea invitației lui la dans refuzate. Nici măcar nu va avea plăcerea să o țină în brațe înainte ca mama lui să-l omoare.

Dar chiar când Dane se resemnase cu o moarte crudă și sigură, mâna caldă a lui Marlowe se uni cu a lui.

– Da, milord, spuse ea, cu accentul la locul lui.

Dane aproape că-și dori ca ea să nu-l fi folosit. Îi plăcea vocea ei adevărată mult mai mult decât aceasta afectată. Cu un zâmbet, o conduse pe ringul de dans, printre celelalte cupluri. Susanna, care încă era debutantă, nu dansa vals. Nu era un dans potrivit pentru inocente, iar Dane se gândi o clipă dacă îi făcuse mai mult rău decât bine lui Marlowe conducând-o acolo. Apoi muzica începu, iar el nu mai avu timp să se gândească. O luă în brațe și cu un minimum de instrucțiuni, începu să o conducă de-a lungul ringului.

Era o elevă bună. El nu trebui decât să-i țină ritmul o dată și să-i arate cum să-și poziționeze brațul și să-și țină fusta, iar ea

îl urmase ca și cum dansase vals de mii de ori. El anticipase că în primele câteva minute avea să fie nevoit să o instruiască, să îi sugereze să-și relaxeze trupul încordat, să țină ritmul pentru ea. Nimic din toate acestea nu fusese necesar. Ea dansa atât de ușor, de parcă era o extensie a lui. Oare ea realiza că probabil întreaga încăpere se uita la ei? El îi urmări chipul și văzu numai pură bucurie. Zâmbetul de pe buzele ei îl lăsă fără aer și uită de mama lui, de ducesă, de întreg salonul. Dacă dansul o putea face pe Marlowe să zâmbească, avea să danseze cu ea în fiecare oră din zi.

– Îți place? întrebă, deși putea să vadă din plin că da.

– Parcă zbor! spuse ea fără aer.

Dane râse.

– Îți arăt eu ce e ăla zbor!

O întoarse, o învârti până când fu sigur că era amețită. Ea râse și, când îl privi, fața ei era plăcut de îmbujorată. În acel moment, o găsea cea mai răvășitoare ființă pe care o văzuse vreodată.

– Mai vreau, spuse ea.

Iar Dane nu-i putu rezista. O învârti iar, prinzând-o de spate și trăgând-o mai aproape. El dansa repede, trecea pe lângă alte cupluri, o învârtea prin toată încăperea. O ținea strâns, asigurându-se că ea nu se va dezechilibra – cel puțin asta își spunea sieși. Nu putea nega că apropierea trupului ei îl afecta. Era caldă, atunci când mâna lui înmănușată îi atinse spatele gol. Știa că pielea ei era moale ca satinul rochiei sale. Își amintea cum se mirase de acest lucru când ea fusese în patul lui. Acum avea dorința de a-i mângâia pielea, de a-și înlătura mănușa și de a-i atinge pielea cu pielea lui. Chiar mai mare era dorința de a-și lăsa mâna să alunece de pe talia ei în jos, pe curba coapsei. O putea simți acolo unde talia se încheia și tânjea ca mâna lui să îi atingă acea zonă plină.

De aceea valsul nu era pentru inocente. Cum putea un bărbat să o privească și să nu vrea să o sărute, să nu-și imagineze ducând-o în pat, dezbrăcând-o, sărutându-i sânii plini? Dacă exista vreun astfel de bărbat, acela nu era Dane. O dorea, și când îi întâlni privirea, albastrul-închis din ochii ei îi spuse că și ea-l dorea. Cu privirile fixate, buzele ei se despărțiră formând un „o" discret, iar mâna lui Dane de pe talia ei se făcu pumn, pentru a se abține să nu urce spre ceafa ei, să i-o aplece și să-i aducă buzele aproape de ale lui. Se putea imagina sărutând acele buze de un roz perfect. Se

putea imagina lăsându-și limba să alunece printre ele, gustând-o. Oare avea să aibă gustul șampaniei sau gustul a ceva mai puternic, mai ademenitor?

Ea inspiră adânc, iar sânii ei îi atinseră pieptul. El purta cămașă și sacou și nu le putea simți nici delicatețea, nici căldura, dar conștientiză momentul, căci și inima lui tresări.

– Mi-e puțin cald, zise ea, cu vocea răgușită și sufocată.

Lui Dane aproape că îi scăpă un geamăt. Știuse că avea să fie o greșeală să danseze cu ea.

– Poate ar trebui să ne retragem.

– Da, încuviință ea.

O conduse până când ajunseră lângă ușile grădinii, apoi o luă de mână și o scoase afară. Un valet îi salută și le oferi o tavă cu șampanie, dar Dane o refuză. Ieșiră în aerul rece al nopții și se simțea înviorător pe pielea lor fierbinte.

Ea purta mănuși, iar el nu-i putea simți pielea, dar putea simți modul în care mâna ei tremura în a lui. Era și ea, ca și el, epuizată de dans. Ar fi trebuit să o conducă înăuntru, poate să-i mai ofere o clipă să-și tragă sufletul, dar atâta tot. Luminile salonului iluminau grădina, ajutate de câteva felinare, iar el putea observa că ea se străduia să-și tragă sufletul.

Încă un minut, apoi o va duce înăuntru.

– Să facem o plimbare? întrebă el.

Nu, nu asta voise să spună. Trebuia să o ducă înăuntru.

– Și mai multă mișcare? întrebă ea.

– Da, dar de data aceasta nu vom mai vorbi despre vreme.

Nu vor vorbi deloc și de aceea ar fi trebuit să o ducă înapoi. Ar trebui să se comporte ca un domn. Știa regulile. Un domn nu conducea o doamnă în întuneric, unde cuplul nu putea fi văzut. Un domn nu trăgea spre el o doamnă. Un domn nu fura săruturi de la cineva cu care nu era logodit.

Dar Dane nu se putea opri. Nu înțelegea. Niciodată nu avusese probleme să reziste tentațiilor. Dar cu Marlowe, Dane se simțea brusc sătul să facă pe domnul. Se opri în întuneric lângă o tufă și se întoarse spre ea. În umbră, putea vedea puțin, dar mai ales albul mănușilor. Făcu un pas spre ea, trăgând-o în brațele lui. Ea nu se opuse. El își dori ca ea să o fi făcut. Își dorea ca cineva să-l oprească, deoarece se temea că, odată făcut pasul, nu va putea da

înapoi. Odată ce avea să o sărute, nu avea să se mai poată abține să nu o repete.

Ea merse de bunăvoie în brațele lui, trupul ei delicat și suplu era lipit de-al lui. Era atât de încântătoare și de caldă, atât de mică, de voluptuoasă. Voia să o răvășească și să o protejeze în același timp. Valul de senzații era suficient încât să-l facă să blesteme. În schimb, își înclină capul și făcu singurul lucru care știa că avea să oprească totul.

O sărută.

În momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, totul în el se trezi la viață. Era ca și cum purtase o mantie grea, una care îl împovărase și-i inhibase toate senzațiile. Acum o dăduse jos și putea simți din nou. Era atât de ușor, încât putea să alerge kilometri întregi fără să obosească. Își atinse din nou buzele de ale ei, simțind fiori prin tot corpul. Brusc, se simțea înfierbântat și totuși nu suficient. Oare mai fusese vreodată înfierbântat? Nimic nu se putea compara cu căldura pe care o simțea, având trupul ei lipit de-al lui. Mâna lui se plimba pe spatele ei și-și dori să-și fi dat mănușile jos pentru a-i putea mângâia pielea cu degetele goale.

Mâinile lui Marlowe, care stătuseră pe lângă ea, se mișcau acum. Le așezase pe pieptul lui și le sprijinise acolo. El se așteptase întrucâtva ca ea să-l împingă, dar nu o făcuse. Dar nici nu-i răspunsese la sărut. Pur și simplu stătea acolo, aparent nehotărâtă. Dane voia să-și strivească gura de a ei, să-și astâmpere dorința care se accentua de fiecare dată când pielea lui se atingea de a ei. Nu putea uita însă că era un gentleman, iar ea – fie că era sau nu Lady Elizabeth – merita respect.

– Îți cer scuze, zise el, dându-i drumul. Am sărit calul. Ea nu-și îndepărtă mâinile de p haina lui, iar el încercă să observe expresia ei în întuneric, dar privirea ei era lăsată în jos, iar el nu distingea nimic. Permite-mi să te conduc înapoi înăuntru. Te asigur că nu se va mai repeta.

Acum își ridică privirea spre el, iar el văzu roșeața din obrajii ei și faptul că ea respira accelerat.

– De ce?

– Poftim?

Ea dădu din cap, probabil enervată de politețea lui.

– De ce nu se va mai repeta?

– Eu... pentru că am sărit calul.

Ea dădu din cap.

– Nu înțeleg. De ce nu vrei să mă săruți?

El se holba la ea. La naiba, voia mai mult de atât.

– Vreau să te sărut!

– Atunci, de ce să-mi ceri scuze?

– Deoarece asta – arătă spre zona întunecoasă și retrasă a grădinii – nu se cuvine. Sunt un gentleman și trebuie să respect...

Ea își ridică mâna de pe pieptul lui, atingându-i buzele, făcându-l să tacă.

– Nu m-au ajutat prea mult domnii. Se apropie pentru ca trupul ei să fie din nou lipit de al lui. Și toată pălăvrăgeala asta – *sărit calul* și *scuze* și *cuviincios* – nu înseamnă nimic pentru mine. Sărută-mă din nou!

Acum era rândul lui Dane să-i întoarcă întrebarea.

– De ce?

– Deoarece înțeleg în sfârșit ce a vrut să spună Gideon despre scântei. Sărută-mă!

Cine era el să refuze o cerere directă? Cu mâinile ei prinse în jurul gâtului său, el își apropie din nou buzele de ale ei. Ea suspină discret, iar el o strânse în brațe, simțindu-i tremurând. Trebuia să fie delicat, pentru a nu o speria. Nu avea idee ce fel de experiență avea ea – dacă avea. Nici a lui nu era prea vastă, dar femeile pe care le cunoscuse nu tremuraseră niciodată în brațele lui. Oare să fie inocentă? Presupunea că nu numai claselor superioare le era rezervată castitatea. Își mișcă buzele delicat, grijuliu, rezistând dorinței de a pătrunde printre ele și de a o gusta.

Degetele ei se jucau în părul lui, iar ea îl trase mai jos. Dane își ridică privirea.

– Marlowe...

– Sărută-mă, zise ea, cu vocea joasă și răgușită.

– Nu vreau să te sperii!

– Cu ce? Nici n-aș putea numi acela un sărut, cu atât mai puțin unul înspăimântător.

Dane păru contrariat.

– Mă provoci?

– Este prea mult pentru un domn?

Dane își scoase mănușile.

– Tu să-mi spui!

Aruncând deoparte reticența și mănușile, Dane o trase spre el și puse stăpânire pe buzele ei. De data aceasta nu mai așteptă ca ea să se obișnuiască cu atingerea lui, îi deschise buzele cu limba și o pătrunse. Ea gemu discret, dar el nu se retrase. Mâna lui alunecă pe spatele ei și dădu de pielea aceea catifelată pe care tânjise să o atingă. Își așeză mâna pe pielea rece a spatelui ei, mângâind-o până ajunse la ceafă. Își trecu degetele protector, aducându-i capul mai aproape. Limbile lor se uniră, în timp ce gura lui o devora pe a ei. Ea avea gust de șampanie și când, ezitant, îi atinse limba cu a ei, el aproape că-și pierdu controlul. Mâna lui o luă de păr și o sărută și mai pasional, de parcă s-ar fi înecat în ea.

Fiecare fibră din trupul lui era în viață. Putea simți bogăția catifelată a părului ei între degete, satinul moale al rochiei ei, șoapta brizei nopții și putea auzi acordurile orchestrei de la bal. Simțea cum respirațiile li se accelerau în același ritm. Dacă avea să permită situației să continue, avea să-și piardă și ultima fărâmă de control, avea să o așeze pe pământ și să o aibă chiar acolo. În schimb, se trase înapoi, ținând o mână în jurul taliei ei, pentru a o echilibra. Respira greu.

– Ăsta da sărut, zise ea, printre răsuflări. Încă o dată!

– Nu! Ridică mâna, ca și cum voia să-și convingă trupul că mintea lui vorbea serios atunci când ordonase buzelor să transmită acest mesaj. Deja am mers prea departe. Ar trebui să ne scuzăm și să ne întoarcem acasă.

– Acasă la tine.

– Da. Acasă la mine.

Acum observă că-i deranjase părul. Coafura îngrijită era distrusă, șuvițe de păr începând să se desprindă și să cadă peste rochie. Se îndoia că ea știa cum să o repare. Poate ar fi fost mai bine ca amândoi să se scuze, să-i ia mantaua și să o însoțească fără să mai treacă prin salonul de bal. Avea oricum să se discute suficient și fără să adauge prezența ei cu înfățișarea răvășită. Se aplecă să-și ridice mănușile.

– Și ce se va întâmpla când ne vom întoarce acasă la tine?

– Mergem la culcare, spuse el, trăgându-și mănușile. Singuri, adăugă el repede. Marlowe, este o greșeală. Nu puteam continua.

– Tu crezi că eu vreau? Nu sunt aleasa ta.

– Nu, nu ești. Își trase și cealaltă mănușă. Îți voi aduce mantaua și ne voi scuza. Te deranjează să aștepți aici? Mă tem că ți-am deranjat coafura.

– Ce anume?

– Părul.

Ea și-l atinse.

– O! Nu vrei ca ei să știe că m-ai sărutat.

– Nu îmi pasă cine știe, dar ar fi mai bine pentru reputația ta dacă am păstra asta între noi.

– Mincinosule! Ești îngrozit că poate nu sunt Lady Elizabeth și că toți vor ști că dansai cu nimeni alta decât o hoață din Seven Dials.

Acuzația îl lovi, căci era o urmă de adevăr în ea. Dane își așeză haina.

– Mă voi întoarce în câteva momente. Rămâi aici!

Se întoarse și se îndepărtă, blestemând, căci el era singurul vinovat. Știa că nu ar fi trebuit să o sărute. La naiba, știa că nu ar fi trebuit să-i permită lui Brook să o aducă la Casa Derring. Acest rezultat era inevitabil – un atac la caracterul lui din...

La dracu'! Ea *era* o hoață din Seven Dials. Chiar dacă era Lady Elizabeth, era de asemenea o infractoare. Oare trebuia să ignore acest lucru? Oare trebuia să uite că era un conte cu responsabilitatea de a avea grijă de numele familiei lui? Trebuia să pretindă că niciodată nu fusese prădat de hoți și că nu-i fusese niciodată casa tâlhărită? Nu o putea învinui pe ea pentru scăparea lui din seara aceasta. Nu ea era cea care trebuia să se gândească la responsabilități. Se juca cu focul și ar fi fost mai bine să-și amintească de care parte a baricadei se afla.

Capitolul 11

Marlowe rămase în grădină, simțindu-se înfiorată acum că Dane se îndepărta. Era o proastă, uitase o clipă cine și ce era. Scânteia fusese de vină. Nu știa că sărutul se simțea așa. Simțise un gol în stomac, fiori și teamă în același timp. Era ca și cum suferea de un zbucium îngrozitor, care nu mai trecea.

Ceva era fără îndoială în neregulă cu ea. Nu gândea limpede. De ce îl lăsase să o sărute? De ce îi ceruse să o sărute iar? Știa că el nu o voia. Știa că nu trebuia să lase un nobil să o pipăie, deși el nu o pipăise. Fusese tandru și delicat și aceasta fusese modalitatea lui de a o convinge. Dacă ar fi bruscat-o, ea s-ar fi împotrivit. Cum să te împotrivești tandreții?

Cum să-și amintească faptul că el era un nobil, iar ea nu avea să fie vreodată altceva decât un om al străzii? Dacă avea să-i permită, el se va folosi de ea, iar ea va sfârși cu burta mare și cu un plod de care nu ar fi putut avea grijă. Avea să-și vândă trupul pe străzi ca toate femeile care fuseseră suficient de slabe pentru a asculta cuvintele fermecătoare ale unui bărbat.

Marlowe nu era o porumbiță, ușor de ademenit și de înșelat.

– Ia te uită...

Marlowe simți fiori pe șira spinării și inspiră adânc înainte de a se întoarce. Cunoștea acea voce, dar el nu avea cum să fie acolo. Probabil că-și imagina. Satin ieși din umbră și făcu o reverență.

– Arăți ca o sperietoare bine îmbrăcată.

Privi rochia Susannei și înghiți în sec. O mie de întrebări îi veniră în minte. Cum de o găsise? Cum reușise să se furișeze în grădină? Ce intenționa să-i facă acum?

– Satin, zise ea cu vocea tremurândă.

– Lasă-mă să te admir, Marlowe. Făcu un gest cu degetul, încurajând-o să facă o piruetă pentru el. Ea rămase încremenită. Se pare

că ești frumușică. Nu credeam că e ceva de tine, dar ți-ai ascuns frumusețea sub toată mizeria aia.

– Cum m-ai găsit?

Dar știa. Tipul care o văzuse la plimbare, întorcându-se din Hyde Park, o dăduse de gol, o vânduse pentru o para, era sigură. Și de ce nu? În locul lui, și ea ar fi făcut la fel. Satin era un aliat puternic.

– Adevărata întrebare, Marlowe, zise Satin, apropiindu-se și oferindu-i un iz al respirației lui urât mirositoare, este de ce nu m-ai găsit tu? Credeai că ai scăpat de mine, nu?

– Nu.

Ea dădu din cap. Niciodată nu crezuse asta cu adevărat. Știa că avea să o găsească, dar își permisese să pretindă că era în siguranță.

– Și să nu-mi spui că aveai să mă aduci la acest atac. Nu m-am născut ieri.

– Nu este un...

Se opri. Satin nu ar crede-o niciodată dacă i-ar spune adevărul și oricum nu conta. O găsise. Jocul se sfârșise.

– Nu aveam de gând să te aduc.

Trebuia să plece înainte ca Dane să se întoarcă. Nu voia ca Satin să-l vadă. Sau poate că nu voia ca Dane să-l vadă pe Satin. Era uimită de ce putea face o zi. Brusc, Satin părea imposibil de murdar. Ea îl crezuse mereu puțin mai curat decât ceilalți, dar acum i se părea că puțea.

– Am făcut șmecheria, iar jocul s-a sfârșit acum.

– Da? spuse el, punându-și mâinile în piept.

Ea arătă înspre rochie.

– O putem vinde pentru o mică avere. Băieții vor avea burțile pline diseară și îți va rămâne și ție ceva.

Trebuia să găsească un mod de a se asigura că lănțișorul de aur se va întoarce la Susanna. Satin îl văzuse. Nu rata niciodată nimic, dar nu putea permite să fie vândut cu restul.

– Și de ce am vinde-o? Arăți în ea ca o nobilă get-beget. Arătând așa, am putea ușura de bani niște nobili luând de zece ori prețul rochiei.

Marlowe își ținu gura și-și strânse pumnii. Avea să moară înainte de a deveni curva și hoața lui Satin.

– Nu te-am crezut niciodată un codoș. Te-ai transformat într-un proxenet?

– Nu încă, dar s-ar putea să mă convingi să o iau în considerare. M-am mai gândit la ceva.

– Ce anume?

O, nu voia să știe. Sincer, nu voia.

– De ce ești atât de dornică să pui capăt jocului? Locuiești într-una dintre cele mai elegante case din Mayfair și tot ce ai luat este rochia asta? Sunt mai multe în locul de unde ai luat-o.

O, da, erau mult mai multe. Atât de multe încât probabil ochii lui Satin ar fi ieșit din orbite dacă ar fi văzut.

– Sunt mai multe, dar am terminat-o cu tipul, minți ea. Trebuie să plec acum.

– Te bănuiește? întrebă el, scurmându-se între dinți cu o unghie lungă.

– Da.

Brusc, își trecu mâna în jurul gâtului ei. Ea se clătină până când el o împinse jos pe o bancă din piatră și se aplecă deasupra ei. Vederea i se diminuă și, când deschise ochii iar, fața lui era la câtiva milimetri de a ei. Ea încă se ruga ca Dane să nu vină. Nu voia ca el să o găsească astfel. Mai rău, își făcea griji pentru ce i-ar fi putut face Satin lui Dane dacă ar fi fost întrerupt.

– Atunci fă-i să nu mai bănuiască nimic, zise Satin. Ești o mincinoasă bună, Marlowe, dar pe mine nu mă poți prosti. Noi doi suntem în aceeași barcă. Înțelegi? Ea încercă să dea din cap aprobator. Nu te aud.

Îi lovi capul de bancă. Acum vedea stele care nu avea nimic de-a face cu cerul noros de deasupra lor.

– D-da. Noi doi vom pune la cale un atac. Tu ești spionul. Inspectezi locul, apoi îl vom sparge împreună. Ai înțeles?

– Da, dar Satin, ăsta nu e orice nobil. Este un conte. Dacă ne prinde...

– Ne spânzură. Cel puțin, vom fi spânzurați pentru ceva valoros. Mâine-noapte, ne întâlnim în spatele grădinii, lângă tufe. Știi la care mă refer?

Știa. Și nu-și imaginase doar că văzuse mișcare acolo. Satin o urmărise. O zdruncină de gât.

– Nu te aud, fată!

– Da.

– La ora zece, ai face de bine să fii acolo, altfel vin eu să te iau.

– Voi fi acolo.

– Și să nu-mi vii cu povești. Ai un plan și vei veni singură. Dacă începi să strigi, Marlowe, te îngrop cu mine. O eliberă la fel de repede pe cât o prinsese. Ea stătea pe bancă, încercând să-și îndepărteze durerea și lacrimile. Blestemate lacrimi! Nu avea să plângă. Stătea, privind în timp ce Satin își scutura haina jerpelită de mizeria imaginară a atacului său. O plăcere să fac afaceri cu tine, Marlowe! Își duse mâna la pălărie. Pe curând!

Înainte să poată protesta, el înșfăcă lănțișorul de aur de la gâtul ei.

– Nu, strigă ea, ridicându-se.

El ridică o mână, iar ea dădu înapoi.

– Ai face de bine să nu fie ultimul.

Fluierând, Satin băgă colierul în buzunarul hainei și se îndepărtă cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Marlowe închise ochii și se așeză pe bancă. Avea câteva opțiuni. Putea fugi, dar Satin va veni după Dane. Ideea îi încolțise și nu avea să renunțe atât de ușor. L-ar fi putut avertiza pe Dane, dar oare o va crede? Și, dacă o va face, probabil avea să o arunce în temniță decât să o lase să scape.

Și dacă va fugi, ce se va întâmpla cu Gideon și cu restul puștilor? Satin știa că ea și Gideon erau apropiați. Avea să-i pedepsească prietenii dacă nu va putea să-i facă ei rău. Și chiar dacă își imagina că Gideon putea să-și poarte de grijă, chiar dacă ea va putea fugi, apoi ce se va întâmpla? Nu avea nici un fel de aptitudini sau de recomandări. Va reintra în joc pentru a rămâne în viață și, odată ce va începe să fure iar, Satin o va găsi. Hoții se buzunare se cunoșteau, iar Satin avea mulți prieteni și complici.

– Marlowe?

Ridică privirea la auzul vocii lui Dane și încercă grăbită să își aranjeze părul și rochia. El păși în grădină.

– Aici erai – ce dracului s-a întâmplat *cu tine*?

La naiba! Probabil că arăta mai rău decât crezuse.

– Am c-căzut! Nu am putut vedea prin întuneric și m-am împiedicat. Cred că arăt îngrozitor.

El îi trecu mantaua peste umeri.

– Hai să te duc acasă!

Ea aproape râse. *Acasă*! Nu era casa ei și nici nu avea să fie vreodată. El o conduse spre casă și intrară pe o altă ușă.

– Dacă mergem pe aici, vom evita salonul de bal.

Se întoarse să o privească, dar ochii lui verzi nu trădau nimic. Poate că nu arăta atât de rău precum crezuse ea. Cu mâna fermă pe cotul ei, o conduse spre vestibul. Oaspeții încă soseau, iar Dane o protejă cu trupul lui, conducând-o afară și îndreptând-o spre zona întunecoasă. Trebuiră să aștepte trăsura aproape o eternitate și, când urcară, vehiculul mergea cu viteza melcului. Felinarele din trăsură fuseseră aprinse, iar Marlowe își ținea chipul ferit. Dane stătea în fața ei, cu mâinile la piept, fără să pară interesat de conversație. În cele din urmă, îndrăzni să ridice privirea spre el și observă că privea pe fereastră.

Numai că draperiile erau trase. O descoperise. Se putea da bolnavă. Probabil că era ultima ei șansă.

– Nu mă simt foarte bine, zise ea. *Cred* că sunt bolnavă.

Se ținu de burtă, întorcându-și capul pentru a-i vedea fața.

Încet, el își îndreptă privirea spre ea. Nu era nici o urmă de empatie pe chipul lui.

– Îmi imaginez că vânătăile acelea de pe gâtul tău sunt dureroase.

Ea uită presupusa durere de stomac și-și duse mâinile la gât. O durea. Satin, nemernicul ăla! Nu ar fi trebuit să o învinețească! Ea știa exact ceea ce se întâmplase. Dane crezuse povestea ei despre faptul că se împiedicase până când o văzuse în lumina din casă. Nu se gândise să-și acopere gâtul, iar semnele fuseseră clase.

– Îmi vei spune ce s-a întâmplat sau vei continua să mă minți?

– Nu-ți pot spune, zise ea.

– Te-a atacat unul dintre invitați? Dă-mi numele lui sau descrie-rea! Îl voi provoca la duel într-o oră.

Ea tresări.

– Unul dintre oaspeți? Nu. Eu... vrei să spui că ai provoca pe cineva la duel? El abia o privi. Ea rămase cu gura căscată. Știa că nu era demn de o lady. Știa că, dacă ar fi fost contesa acolo, i-ar fi ordonat să închidă gura, dar Marlowe părea să nu se poată abține. Te-ai duela pentru *mine*?

– Este atât de greu de crezut?

– Da!

El întoarse numai capul.

– Pentru că?

– Pentru că sunt un nimeni. Nimic. Nu merit să mori pentru mine.

– Ei nu știu asta. Te-am prezentat drept verișoara mea.

Marlowe simți cum un țurțur de gheață i se înfipse în inimă.

– Deci are legătură cu onoarea ta, nu a mea. Nu poți suporta ca unul dintre ai tăi să fie tratat ca un hoț de rând din mahalale. Ei bine, nu trebuie să provoci pe nimeni la duel, Dane, nu a fost un oaspete de la petrecere.

– Atunci, cine a fost?

Ea clătină din cap.

– Nu contează.

El se așeză lângă ea pe banchetă într-o secundă. Trăsura păruse spațioasă cu câteva momente înainte, dar acum, că el se afla lângă ea, totul părea prea mic și înghesuit.

– Un bărbat ți-a făcut asta. Îi ridică ușor bărbia, iar ea și-o coborî, căci nu voia ca el să-i vadă vânătăile. Iar tu îmi spui că nu contează!

– Nu mă poți ajuta.

Trăsura prinse în sfârșit viteză iar ea se clătină, lovindu-se cu capul de banchetă. Pernele erau moi, dar ea tot tresări. Imediat, mâna lui Dane îi mângâie capul. Ea suspină de durere în timp ce degetele lui căutau cucuiul care se forma acolo. Dane își îndepărtă mâna și văzu pata de sânge de pe degete.

– Nu ai idee de ce sunt capabil.

Ea dădu din cap.

– Ești un lord răsfățat și cocoloșit. Ai tot ce ți-ai putea dori vreodată. Mă îndoiesc că-ți poți imagina cum a fost viața mea, cu atât mai puțin să-mi rezolvi problemele. Rămâi la cărțile tale, la balurile tale, la... arătă la materialul de la gâtul lui – *cretinele* tale.

El își drese vocea.

– Este o *cravată*.

Se mută iar pe cealaltă banchetă.

– O, iertare, milord, că ți-am încurcat cuvintele fandosite.

Dane își atinse podul nasului, apoi își coborî mâinile și o privi cu ochii lui căprui, profunzi.

– Vreau să te ajut, Marlowe. *Pot* să te ajut, dar va trebui să mă lași. Când ești gata să ai încredere în mine, spune-mi!

Restul drumului spre casă se desfășură în tăcere. Când ajunseră acasă, Dane merse direct în camera lui, dar probabil că înainte să se retragă dăduse câteva ordine, deoarece exact când Marlowe îmbrăcase cămașa de noapte, eliberând-o pe Jane, servitoarea se

întoarse și îi ceru scuze, chiar când doi valeți aduceau o cadă și găleți cu apă în cameră.

– Ce este asta?

– Îmi pare rău, domnișoară, dar Excelența Sa a cerut să le aduc.

Biata fată părea îngrozită, iar Marlowe decise să-și controleze furia. Nu avea sens să se descarce pe servitori, care munceau atât de mult pentru a căra toată apa aceea în camera ei.

– Mulțumesc, spuse Marlowe.

Jane răsuflă ușurată.

– Excelența Sa a zis că poate vreți să vă spălați pe cap. Să vă ajut?

– Nu! Jane tresări. Adică nu, mulțumesc! Mă descurc singură.

Ultimul lucru pe care-l voia era să fie privită în timp ce făcea baie. Sau, mai degrabă, în timp ce nu se îmbăia. Trecuseră numai câteva zile de când făcuse ultima dată baie!

În cele din urmă, baia fu pregătită, iar Marlowe rămase singură. Foarte rar fusese singură în viața ei, iar senzația era ciudată și nu în totalitate bine-venită. Măcar putea să-și facă griji în privința lui Satin liniștită. Se așeză pe podea și-și cufundă fața în mâini. Nici o soluție nu-i veni în minte și se trezi tremurând pe podeaua rece. Cât de repede devenise sensibilă. Se apropie de foc, ceea ce însemna mai aproape de baie. Putea simți căldura emanată de apă și-și trecu degetele prin lichidul cald. Le retrase mirosind dulce, dar plăcut. Poate avea să se mai încălzească dacă își va băga picioarele în ea.

Ridicându-și cămașa de noapte până la genunchi, se așeză pe marginea căzii și își băgă picioarele în apa cu săpun. Se încălzi pe loc, și și-ar fi relaxat și capul și gâtul dacă nu ar fi durut-o atât de mult. Își atinse capul ușor și simți părul năclăit, acolo unde se prelinsese sângele. Putea aștepta să se întărească și să cadă singur sau putea să-l spele.

Gândul la părul ud o făcu să se înfioare. Nu avea cum să fie sănătos, dar nu putea să se așeze în acele așternuturi albe cu sânge și murdărie în păr. Înjurând, își dădu jos cămașa de noapte și se băgă în cadă, trăgându-și genunchii la bărbie. Se spălă cât de bine putu și se șterse în prosoapele curate pe care le lăsase Jane. La sfârșit, își băgă părul în apă și îl spălă de câteva ori. Prinzându-și părul în prosop, se așeză lângă foc și-l lăsă să se usuce.

Mult timp se miră că se afla în acest loc. Cine ar fi zis vreodată că Marlowe va sta lângă foc într-o cameră ca aceasta, așteptând să i se

usuce părul? Burta ei era plină, îi era suficient de cald și era curată și îmbrăcată în haine moi. Această amintire va trebui să fie suficientă pentru a trece peste momentele triste care aveau să urmeze.

Realiză însă ceva limpede. Dacă lordul și Lady Lyndon erau părinții ei, nu voia să-i întâlnească. Nu avea decât să-i pună în pericol. Nu putea să mai trăiască dacă avea să se întâmple asta.

Se auzi o bătaie discretă în ușă, iar Marlowe tresări. După o clipă, Susanna deschise ușa și intră.

– O, ce bine. Nu dormi!

Mâna lui Marlowe se duse imediat la gâtul ei. Cum avea să-i explice lipsa lănțișorului? Fata va crede că l-a furat. Susanna intră și închise ușa în urma ei.

– Am numai o clipă. Mama insistă să facem bagajele în seara asta.

– Plecați, zise Marlowe.

– Da. Susanna își dădu ochii peste cap. Mama crede că ești diavolul în persoană și că mă vei corupe numai cu prezența ta.

Marlowe nu credea că aprecierea era departe de adevăr după cele petrecute în această noapte.

– Dar nu am vrut să plec fără să-mi iau la revedere. Sper că-ți vei întâlni părinții și că totul va merge bine cu ei.

Marlowe nu știa sigur ce să spună. Că nu exista nici o șansă să se întâmple asta? Totuși, era drăguț din partea fetei să-i spună asta.

– Mulțumesc, zise ea.

Susanna privi înapoi spre ușă și se apropie.

– Tu și cu Dane ați încins spiritele la bal, zise ea pe un ton șoptit. După ce ai dansat vals, toată lumea a vorbit despre tine. Voiau să știe cine era acea frumusețe misterioasă. Marlowe făcu o grimasă, dar Susanna ridică mâinile. Spun adevărul! Toți au vorbit despre tine.

– Despre cât de groaznic am dansat!

– Despre cât de încântătoare ai fost. Serios, Marlowe, ai arătat de parcă ai fi dansat vals de mii de ori înainte. Știu că Dane este un dansator bun, dar chiar și eu am fost uimită. Ce s-a întâmplat cu tine după dans? Ai dispărut.

Marlowe își dorea să se poată destăinui fetei, să se poată destăinui cuiva. Dar Susanna nu o putea ajuta.

– Dane a crezut că era timpul să plec. Înainte de a face ceva care să-l pună pe el sau pe mine într-o lumină proastă.

Susanna râse.

– Mai degrabă nu i-a plăcut că ceilalți bărbați se uitau la tine. Ai fi fost strivită de bărbații care ți-ar fi cerut mâna.

Fata exagera, desigur, dar Marlowe nu putea să nu o placă. Era atât de naivă. Atât de dulce.

– În privința colierului, începu Marlowe.

Susanna dădu din mână cu indiferență.

– Mi-l poți da mai târziu. Trebuie să-mi fac bagajele și aș face bine să încep, altfel nu voi avea timp să dorm. Porni spre ușă. Voiam numai să spun noapte bună și să-mi iau la revedere. Se opri și se grăbi spre Marlowe, luând-o în brațe. Marlowe aproape căzu peste ea. Îmi pare rău, spuse Susanna. Știu că probabil urăști asta, dar arătai atât de mică stând aici singură. Se îndepărtă. Sper să te revăd curând.

Sărutând-o repede pe Marlowe pe obraz, fata plecă.

Marlowe privi ușa închizându-se și-și atinse obrazul. Ce gest straniu. Trebuia să-i protejeze pe acești oameni, și exista o singură cale de a face asta.

Să scape lumea de Satin.

Marlowe se plimba prin cameră, cu gândurile năvălind peste ea. Când își puse la cale planul, se așeză pe pat și închise ochii. Ar putea funcționa. Chiar ar putea funcționa bine. Va avea nevoie de ajutorul lui Dane. Nu exista altă modalitate.

Inspirând adânc, își trase halatul strâns în jurul gâtului pentru a ascunde vânătăile și deschise cu grijă ușa dormitorului. Holul era întunecos și liniștit, dar nu luă o lumânare. În acest moment, întunericul era aliatul ei. Își dorea să nu fi purtat alb, dar dacă avea să fie descoperită, putea să spună pur și simplu că s-a pierdut căutând bucătăria. Aveau să creadă că era în căutare de mai multă mâncare.

Închizând ușor ușa, rămase pe hol și-și proiectă casa în minte. Camera lui Dane se afla pe partea cealaltă. Trebuia să treacă pe lângă camera contesei și camera Susannei pentru a ajunge la ea. Mișcându-se discret, trecu pe lângă ambele uși. Lumina încă era aprinsă în fiecare dintre ele și putea auzi voci. La un moment dat, ușa contesei se deschise și camerista ei, Edwards, ieși purtând un sfeșnic și un braț de haine. Marlowe se ascunse lângă un scaun și nu se mișcă până nu dispăru lumina.

Se ridică și-și continuă incursiunea pe coridorul lung. Trecu pe lângă niște scări și intră în zona casei dedicată bărbaților. Era

liniște și întuneric, iar ea se opri în fața ușii lui Dane. Pe sub ușa lui nu se vedea lumină. Probabil că dormea. Ei bine, nu trebuia decât să-l trezească. Încercă ușa și fu plăcut surprinsă să o găsească descuiată. Oamenii ăștia chiar nu aveau nici o șansă în fața lui Satin. Nici măcar nu-și încuiau ușile dormitoarelor.

Intră în cameră și închise ușa în urma ei. Un foc mocnit ardea în șemineu, dar în afară de trosnetul focului, nu auzi nimic. Înaintă spre pat. Își aminti unde se afla mobila și ocoli scaunul în care își petrecuse prima noapte în casă. În cele din urmă, ajunse lângă pat.

El era acolo. Așternuturile erau trase până la piept, care era gol, și avea un braț deasupra capului, pe pernă. Dormea liniștit, cu părul negru răsfirat pe pernă. Îi putea vedea mușchii brațului și, cu privirea, îi măsură tot trupul, care părea de asemenea musculos. Poate că nobilii ăștia făceau mai multe decât crezuse ea.

Semnele forței lui o liniștiră, iar ea se apropie și-l clătină.

– Dane, trezește-te!

El nu se mișcă. Ea îl zdruncină iar.

– Dane! Sunt Marlowe. Trebuie să-ți vorbesc!

Când el nu se trezi, ea-l lovi peste față de câteva ori. Cu viteza fulgerului, îi prinse mâna în a lui și o trase în pat. Deschise ochii și se holbă la ea.

– Ce faci?

– Dă-mi drumul! Ea se zbătea, dar el refuza să-i elibereze mâna. Picioarele ei erau pe podea. Trebuie să-ți vorbesc. Încercam numai să te trezesc.

El îi eliberă mâna, iar ea alunecă pe podea, atunci când el se ridică. Așternuturile alunecară până la talie. Îi putea vedea spatele gol, putea vedea pielea goală coborându-i spre fese. Nu purta haine.

Poate că nu fusese o idee bună.

El își dădu la o parte părul de pe ochi, ceea ce era inutil, căci îi căzu din nou pe frunte. Apoi își întoarse ochii lui căprui, profunzi, spre ea.

– Nu ar trebui să fii aici. Este necuviincios.

Marlowe își dădu ochii peste cap.

– Nu-mi pasă de asta. Mai devreme ai zis că pot avea încredere în tine. Mai pot avea încredere în tine?

El miji ochii.

– Are legătură cu ceea ce s-a întâmplat în grădină?

Arătă spre gâtul ei. Ea uitase să și-l acopere și trase din nou halatul mai aproape.

– Da. Vreau să trimiți după fratele tău. Am nevoie de un jandarm.

– De ce?

– D-aia! Mă vei ajuta sau nu?

El nu-i răspunse, dar se holba la ea, de parcă ar fi putut vedea prin ea. Privirea lui o făcea să simtă un val de căldură din piept până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Ritmul inimii se acceleră, bătând atât de tare încât se temea că o să-i explodeze. Iar trupul ei se înfiorase. Se foia inconfortabil, încercând să scape de fiori. Ce se întâmpla cu ea? Cum de o putea face să se simtă astfel numai cu o privire?

– Întoarce-te! zise el în cele din urmă.

– Ce?

– Nu voi purta această conversație stând dezbrăcat în pat. Trebuie să mă îmbrac. Întoarce-te! Sau poate vrei să privești?

– Nu ai nimic din ce nu am mai văzut.

Dar se întoarse, deoarece faptul că văzuse la alți bărbați nu ii făcuse inima să tresară sau obrajii să se înroșească. Poate că de la atâtea băi căpătase o răceală care avea să o omoare. Poate de aceea se simțea atât de înfierbântată. Îl auzi mișcându-se în spatele ei și, în cele din urmă, spuse:

– Te poți întoarce.

Stătea lângă pat, îmbrăcat în pantaloni și nimic altceva. Focul se juca pe abdomenul lui plat, iar pentru o clipă, ea păru să nu-și poată lua ochii de la el.

– Ai uitat cămașa, zise ea în cele din urmă.

– Iar tu ai uitat să aștepți să-mi vorbești până dimineață. Spune-mi de ce crezi că ai nevoie de fratele meu.

– Nu. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

El își puse mâinile în cruciș.

– Tu chiar nu ai încredere în mine.

– Dacă nu aș fi avut încredere în tine, m-aș mai fi aflat aici, acum? Chiar îi era dificil să-și ia ochii de la pieptul acela gol.

El păru contrariat.

– Crezi că te voi necinsti?

Ea se încruntă.

– Să mă necinstești?

El făcu un gest cu mâna, ca și cum căuta un alt cuvânt.

– Să mă culc cu tine.

– Nu. Ești prea gentleman pentru asta.

Într-o clipă, se află lângă ea, cu trupul aproape lipit de al ei.

– În acest moment nu mă simt prea domn.

Ea tresări.

– *Vrei* să te culci cu mine?

El râse aspru și-și trecu o mână prin păr.

– Cum poți fi atât de naivă? Probabil că ești dacă ai venit aici încercând să mă seduci astfel.

Ea făcu ochii mari.

– Să te *seduc*?

– Da. Dacă nu aș ține la ultimele fărâme de onoare, aș...

Ea se holba la el. Pumnii erau strânși, iar maxilarul încleștat. Chiar se lupta să se controleze. *Ea* îl făcuse să se simtă astfel? Stomacul ei se strânse. Nu se simțea bine, dar trebuia să-l întrebe.

– Ce ai face?

– Asta.

Își trecu un braț pe lângă talia ei, puternic și ferm, și o trase la pieptul lui solid. Prin materialul subțire al cămășii de noapte, îi simți pielea fierbinte. Uitase de halat, care se deschisese, iar pieptul ei era lipit de el. Așteptă ca gurile lor să se întâlnească. Uneori, bărbații care nu știau că ea avea un genunchi iute încercau asta. Ea se uită îndelung la pieptul lui, la modul în care se mișca, ca și cum nu ar mai fi avut aer. Când nu o făcu, ea ridică privirea. Mâna lui îi atinse obrazul, degetele lui mângâindu-i pielea atât de ușor, încât ea tremură. Îi ridică bărbia și o privi cu o expresie pe care ea nu o înțelegea.

– Ce faci?

– Te seduc, îi șopti el.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, așa cum o făcuseră mai devreme în grădină, iar ea tremură iar. Cu siguranță răcise. Cu toate acestea, nu-i găsea buzele neplăcute. Exact așa cum se întâmplase în grădină, simțea scânteia și-și aplecă puțin capul pentru ca el să o poată săruta mai bine. Dar el se mișca cu o lentoare înnebunitoare, buzele lui atingându-le ușor pe ale ei, până când trupul ei începu să-și dorească mai mult. Nu știa ce se întâmpla cu ea. Știa numai că nu-și dorea ca el să se oprească.

Ea își ridică mâinile și le propti pe talia lui goală. Îl simți încordat, dar nu vru să le retragă. Le lăsă să alunece pe spatele lui, simțindu-i mușchii sub degete. Gemând, el o sărută, iar ea își înfipse degetele în spatele lui ca să nu amețească. Nu putea respira, nu putea gândi, nu-și putea simți picioarele. Fiecare părticică a ei era amorțită, cu excepția locului în care el o atingea. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea încerca să țină ritmul mișcărilor lui. Când se dovedi inutil, pur și simplu se lăsă pradă sărutărilor lui, lăsându-l să-i arate ceea ce-și dorea.

El îi deschise gura, iar limba lui pătrunse înăuntru. Mai văzuse bărbați sărutând astfel și mereu se gândise că era cel mai ciudat și dezgustător lucru. Acum simțea un fior prin tot trupul. Sfioasă, îi atinse limba cu a ei, iar el suspină, strângând-o și mai tare. El se retrase, poziționându-i capul și sărutând-o pasional, dar ea își dorea limba lui din nou. Ea îi atinse buzele cu limba, iar el încremeni. Apoi mâna lui ajunse în părul ei, îi susținu capul și o aduse și mai aproape de el. Buzele lui nu se închiseseră, așa că ea înaintă, până când limba lui o întâlni din nou pe a ei. Din nou, ea simți un fior de mirare, ca și cum s-ar fi învârtit casa cu ea.

Apoi el îi atinse limba cu a lui, iar ea nu putu să se abțină și gemu. Se prăbușea, prea moale pentru a mai rămâne în picioare. El o susținu, ridicând-o și ținând-o în brațe. Totuși, nu se opri din sărutat. Ea nu știa unde se terminau buzele lui și unde începeau ale ei, dacă ea îl săruta pe el sau invers. Știa numai că el o ținea în brațe și că era în siguranță. Ce sentiment ciudat. De ce ar trebui să se simtă în siguranță cu acest bărbat? Rar în viața ei se simțise în siguranță.

Simți salteaua moale pe spate, iar pe el aplecat deasupra ei. Gura lui o părăsi pe a ei, iar ea simți barba pe obraz, zgâriindu-i ușor fața. Buzele lui trasau o cale fierbinte pe bărbia și gâtul ei, iar aceasta era o experiență complet nouă. Gura lui o înfiora și o tenta, iar ea se simți arcuindu-se pentru a-i oferi mai mult spațiu. În loc să-și continue săruturile, el își sprijini fruntea de umărul ei.

– Marlowe.

Ea tresări, trezită din transă de faptul că-i pronunțase numele. Brusc, realiză că era întinsă pe patul lui, iar greutatea de deasupra ei era chiar Dane. Trupul lui mare îl acoperea pe el ei. El își susținea greutatea în brațe, care se aflau de-o parte și de alta a ei, dar picioarele lui erau între ale ei, deschizându-le.

– Ce faci? întrebă ea, împingându-l și încercând să se ridice.

El nu se opuse, ci se dădu la o parte, lângă ea, acoperindu-și fața cu mâna. Ea nu înțelegea. Nici un bărbat nu îi dăduse drumul fără a-l face conștient de faptul că știa să-și folosească pumnii și genunchiul. Dane nu protestă, iar ea-l privi curioasă. Arăta atât de frumos, stând acolo numai în pantaloni. Ea tânjea să-i mângâie pieptul, dar venise în camera lui cu un scop... Satin. Da. Pierdea vremea.

– Îți cer scuze! zise el, cu vocea înăbușită de mâna care-i acoperea fața. După cum vezi, nu sunt un gentleman. Ea râse, iar el își îndepărtă mâna pentru a se uita la ea. Ți se pare amuzant?

– Da. Ești cel mai... domn dintre toți domnii pe care i-am întâlnit vreodată. Te-am îndepărtat, iar tu te-ai oprit. Nu a trebuit nici măcar să-mi folosesc genunchiul.

El o privi confuz.

– A trebuit să faci asta des?

– Desigur. Uneori bărbatul bea prea mult și uită că nu sunt curva bandei sau vreunul dintre băieți crede că trebuie să-i impresioneze pe ceilalți. Eu mă asigur că-și amintesc cum stau lucrurile.

– Înțeleg.

– Dar tu! Nici nu ai încercat să-mi atingi țâțele.

– Țâțe... adică sânii?

Acum privirea se aținti asupra lor, iar ea simți iar un val de căldură.

– Cei mai mulți dintre bărbați mă apucă imediat de țâțe.

El privi confuz.

– Nu pentru că nu am vrut să le ating, te asigur. Mă străduiesc din greu să mă înfrânez. Privirea i se întunecă. În ciuda tentației repetate.

– Și de aceea ești un domn.

El nu răspunse, pur și simplu rămase nemișcat în pat, lângă ea, privind-o îndelung. Ea începu să creadă că probabil avea ceva pe față, deoarece el o privea insistent.

– De ce mă privești așa?

– Deoarece mă intrigi, Marlowe. O clipă pari naivă, în următoarea pari să ai atât de multă experiență. Aș fi putut jura că nu ai fost niciodată sărutată, dar tu îmi spui că bărbații te pipăie frecvent.

Ea se ridică în genunchi lângă el.

– Nu sunt o curvă. Dacă un bărbat mă atinge, va face cunoștință cu pumnul meu.

– Dar pe mine nu m-ai lovit.

Ea deschise gura, apoi o închise iar. Nu anticipase acest argument. De ce nu-l lovise?

– Îmi place modul în care m-ai sărutat, spuse ea încet, realizând asta în timp ce vorbea. El gemu și închise ochii. Ești bolnav? întrebă ea.

El dădu din cap dezaprobator.

– Nu în sensul în care crezi tu.

El nu mai spuse nimic, iar tăcerea se prelungi. Ea stătea în genunchi, sprijinită pe călcâie, gândindu-se la diferența dintre Dane și ceilalți bărbați care – așa cum spusese el – o pipăiseră. El era cu adevărat un domn, dar era mai mult de atât.

– Când m-ai sărutat, am simțit o scânteie, zise ea.

El deschise ochii.

– Ai mai spus ceva despre scânteie în grădină. Și despre un bărbat pe nume Gideon. Este iubitul tău?

– Nu. Este un prieten.

– Un hoț.

– Un amic. Noi doi ne purtăm de grijă.

– Și ți-a vorbit despre scântei?

Marlowe lăsă capul în jos. Nu voia să vorbească despre asta. De ce menționase scânteile? Probabil că era nebună dacă vorbea cu el astfel.

– Ne-am sărutat de câteva ori, recunoscu ea. Când eram mai tineri.

Dane se ridică.

– Înțeleg. Și?

Ea ridică din umeri.

– Gid a zis că nu a fost nici o scânteie. Că era mai bine să fim prieteni. În plus, Satin ne-ar fi omorât dacă ne-ar fi prins giugiulindu-ne.

– Și te-ai, ăăă, giugiulit vreodată? întrebă Dane.

Ea îl privi îndelung.

– Este o întrebare foarte personală.

– Nu trebuie să răspunzi.

– Ți-am zis că nu sunt o femeie ușoară, zise ea, ridicând bărbia.

– Atunci ești virgină. Își trecu mâna peste față. Ce fac? bombăni el.

Brusc, Marlowe se simți expusă și vulnerabilă.

– Dar tu? Tu ești, ăăă... virgin?

El o privi.

– Nu vorbim despre mine.

Ea îl împinse ușor, apoi își puse mâinile în șolduri.

– Eu ți-am spus.

Gura lui trădă un zâmbet.

– Presupun că așa este corect.

– Exact.

– Nu, nu sunt. Dar nu sunt vreun crai. Nu deflorez virgine.

– Presupun că ai vreo fetișcană pe undeva pentru nevoile tale.

– O amantă? Nu. Dacă aș avea, nu aș fi nici pe jumătate la fel de frustrat, bolborosi el.

– Nu am venit aici să te sărut.

– Nu. Îl vrei pe fratele meu, la fel ca toate femeile din acest oraș.

Ea nu încercă să-l înțeleagă.

– Am nevoie de un jandarm.

– De ce?

Ea ridică mâna.

– Ți-am spus...

El o apucă de talie.

– Acum eu sunt cel care îți spune ție. Dacă vrei ajutorul meu, ai face bine să-mi explici câte ceva. Poți începe prin a-mi spune cine ți-a făcut asta în grădină, conchise el, arătând spre gâtul ei.

– Vrei să știi cine a făcut-o? Acum era furioasă. De ce bărbatul ăsta idiot trebuia să fie atât de dificil? A fost Satin. M-a găsit și știe unde locuiești și vrea să-ți spargă casa cu ajutorul meu.

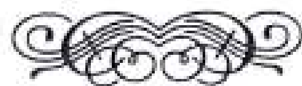
Dane se holba la ea șocat.

– Nu vreau să-l ajut, dar sunt ca și moartă dacă nu o fac. Așa că m-am gândit că am o șansă.

– Și anume.

– Să pun mâna pe el înainte să o facă el.

Capitolul 12

Dane se holba la fata care stătea în patul lui, în cămașă de noapte și în halat subțire. Uitase din nou să-și acopere gâtul, iar el putea vedea semnele roșii pe care le lăsase Satin pe pielea ei palidă. Era clar, chiar și în lumina slabă, că semnele aveau forma degetelor. Nu văzuse asta mai devreme. Poate că era mai bine pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi mers după nemernic și l-ar fi ucis.

Asta dacă nenorocitul nu l-ar fi omorât primul. Era evident că acest Satin era neînfricat. Avusese tupeul să acosteze o femeie care participa la balul ducesei de Abingdon, în ciuda amenințării de a fi amândoi descoperiți și aspru pedepsiți. Și de ce să se teamă? Ce fel de pedeapsă ar fi primit? Dacă ar fi fost descoperit, tot ce trebuia să facă era să mărturisească faptul că Marlowe nu era cine părea. În acel moment, poate că domnii ar fi încercat să o protejeze, dar nimeni nu avea să o protejeze mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare.

Dane o privea, observând că-și spălase părul și îndepărtase sângele. Șuvițele închise la culoare cădeau pe spate, iar el simți greutatea lor din cauza apei. Nu se gândise că ea se va folosi de baia pe care o solicitase el, dar acum, că o făcuse, putea simți mirosul săpunului de caise pe care-l folosise. Îl atrăgea suficient încât să vrea să se apropie și să adulmece, să-și lipească buzele de gâtul ei și să se lase învăluit de dulceața ei.

El dădu din cap, neînțelegând cum de se ajunsese acolo. Își văzuse de viața lui, trăind așa cum o făcea orice nobil, apoi apăruse ea, fără să o invite. Nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu ea. Era grija lui Brook, nu a lui. Dane se trezi gândindu-se prea des la ea. Se trezi dorind-o mai mult decât era înțelept. O găsise îngenuncheată în patul lui în mijlocul nopții, purtând nimic mai mult decât un halat subțire, din pânză. Și despre ce vorbeau? Despre cum să distrugă un infractor.

Cât de mult îi lipsea vechea lui viață! Nu trebuia să-și piardă vremea gândindu-se la dificultățile săracilor sau la planurile infractorilor. Viața lui Dane fusese constantă și respectabilă. Fusese, de asemenea, plictisitoare și predictibilă. Făcuse aceleași lucruri zi după zi. Văzuse aceiași oameni. Participase la aceleași evenimente. Ar fi putut juca acest rol cu ochii închiși.

Acum era treaz și nu era sigur că-i plăcea. Dar cum să se întoarcă? Cum să uite de săraci și de orfani și de hoți? Cum să revină la existența lui banală și familiară? Își dorise să aibă parte de aventură. De aceea mersese cu Brook în acea noapte fatidică, atunci când o răpiseră pe Marlowe. Acum avea parte de aventură.

Înghiți și-și drese vocea.

– Poți repeta ultima parte?

Ea își dădu ochii peste cap. El nu o învinuia. Și el și-ar fi dat ochii peste cap dacă ar fi fost ea. Suna ca un ticălos fără suflet.

– Am spus că-l voi prinde pe Satin înainte să mă prindă el.

Nu voia să adreseze următoarea întrebare, dar nu putea să o evite.

– Vorbim de crimă?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu sunt o asasină. În plus, cum să-l mătrășesc pe Satin? Nu am nici o armă în afară de pumnal, iar el mi-l va lua din mână.

– Atunci vrei... să-l mătrășesc eu?

– Ce? *Tu?*

Începu să râdă, iar Dane se încruntă. El se încruntă și mai tare când ea continuă să râdă. Și să tot râdă.

– De ce ți se pare așa amuzantă ideea ca eu să-l omor pe Satin?

Ea strânse din buze și încercă să pară serioasă.

– Ei, așa. Serios? Tu să-l mătrășești pe Satin?

Izbucni iar în râs, răsturnându-se pe pat din cauza râsetelor.

– Am pistoale, zise el defensiv. Și puști de vânătoare. Pot trage.

– În momentul în care vei pune piciorul în Seven Dials, Satin va ști că ești acolo. Nu pari defel de-al locului. Nu vei ajunge niciodată suficient de aproape pentru a-l mătrăși. Dar planul meu nu este să-l omor, cel puțin nu în felul acesta. Ți-am spus, am nevoie de fratele tău sau de un jandarm ca el. Poate unul care are ceva mizerie sub unghii.

– De ce?

– Pentru că vreau să-l atragă pe Satin, să-l convingă să meargă într-un atac nocturn, să-l convingă pe Satin că este prea bun pentru a refuza. Apoi îl va putea prinde pe Satin în flagrant și să-l vândă ca pe un taur la Smithfield. Să-l închidă într-o pârnaie.

El presupuse că prin *pârnaie* se referea la Newgate.

– Jandarmii nu vor face niciodată una ca asta. Am înlăturat genul acesta de corupție acum trei sau patru ani.

Marlowe râse iar, dar de data asta cam aspru.

– O, ei fac șmecheria asta mereu și scapă întotdeauna.

– Dar Ministerul de Interne a condus ancheta. Infractorii au fost prinși și deportați.

Marlowe dădu din cap, probabil amuzată de naivitatea lui. Și el credea că ea era cea naivă.

– De ce să muncești pentru pâinea ta când poți păcăli vreun puști să fure pentru tine? Atunci tu ești eroul când prinzi hoțul, și mai iei și banii de la nobili. Toată lumea câștigă. Cu excepția puștiului.

– Fratele meu nu va participa la o astfel de schemă.

– Nu am zis niciodată că el ar face-o, dar mulți da. Întrebarea mea este dacă fratele tău mă va ajuta? Ar însemna să-l prindă pe infractorul suprem al bandei Puștii din Covent Street. Am nevoie de cineva priceput, deoarece Satin va ști dacă este tras pe sfoară.

Dane încuviință și rămase tăcut. Ea era deșteaptă. Știuse asta, dar nu știuse niciodată cât de deșteaptă până în acest moment. Planul lei chiar ar putea funcționa, dar nu și dacă l-ar angaja pe Brook în maniera sugerată de ea.

– Deci, îl vei contacta pe fratele tău sau nu? întrebă ea.

– Nu, zise el.

– Nemernicule! Sări din patul lui și se grăbi spre ușă. În ultimul moment, se întoarse. Știam că nu trebuie să am încredere în tine. Am fost o proastă să cred că vei ajuta pe cineva ca mine.

– Marlowe.

– Plec. Nu încerca să mă oprești.

Puse mâna pe clanță.

– Marlowe, încetează să mai țipi sau vei trezi toată casa.

– Nu-mi pasă.

– Mie da. Așa că, dacă vrei ajutorul meu, ar trebui să păstrăm această discuție între noi.

Încet, se întoarse cu fața spre el, dar tot cu mâna pe clanță.

– Deja ți-am spus cum mă poți ajuta. Ai refuzat.

– Pentru că planul tău nu va funcționa.

– Și ce știi tu despre asta, Lord Dane? Ai făcut multe șmecherii la viața ta, nu?

– Nu, dar chiar tu ai spus că Satin va fi suspicios dacă ai trimite un jandarm.

– Am spus că dacă jandarmul nu va fi convingător.

Acum ea asculta, dar Dane coborî din pat și veni spre ea.

– Dacă tu știi despre schemele folosite de Jandarmerie, atunci și Satin știe. Ai avea vreodată încredere într-un jandarm, indiferent cât de convingător ar fi?

Ea se holbă la el, gura ei formând o linie subțire.

– Nu.

– Și crezi că Satin o va face?

Ea se prăbuși. El îi văzu umerii căzându-i.

– Nu. Ea dădu din cap. La dracu'! Era singura mea speranță. S-a zis cu mine. Îl privi, cu ochii ei albaștri, rotunzi și suspect de sclipitori. El se întreba de câtă forță avea nevoie pentru a-și stăpâni lacrimile. Și cu tine!

– Ba nu! Am zis că nu-l voi aduce pe fratele meu. Nu am zis niciodată că nu te voi ajuta eu.

– Ascult.

Ea își puse pumnii în șold, etalând un scepticism pe care el nu-l aprecie.

– Îl voi convinge pe Satin să vină într-o... cum i-ai zis? Spargere?

Ea închise ochii.

– Nu va funcționa niciodată.

– De ce?

– Deoarece va ști cine ești?

– Cum? Poate că știe că această casă este a contelui de Dane, dar nu m-a întâlnit niciodată. Aș putea fi oricine. Aș putea fi tânărul fiu al unui duce, care vrea o parte din banii bătrânului. Și poate că aș avea nevoie de Satin pentru asta.

Ea nu vorbi, ceea ce el consideră a fi un semn bun.

– Chiar tu ai spus că nu m-aș integra niciodată dacă mi-aș arăta fața în Seven Dials. Așa că nu voi încerca să mă integrez. Voi merge ca un domn și voi da de înțeles că sunt în căutarea unui hoț care să facă treaba pentru mine. Când Satin va mușca momeala...

El se opri. Până aici mergea planul lui.

Buzele lui Marlowe se relaxară puțin.

– Ne putem gândi la partea asta.

Dane zâmbi, dar nu pentru mult timp.

– Noi?

Ea se îndepărtă de ușă.

– Dacă vrei să te asiguri că Satin mușcă momeala, atunci mergem direct la el. Altfel, există șansa de a-l trimite pe Gideon sau pe Beezle pentru asta. Nu m-ar deranja să-l văd pe Beezle spânzurat, dar ceilalți puști nu merită asta. Îl voi aduce eu pe Satin. Îi voi spune că am o schemă mai ușoară decât să spargem locul acesta.

– Cum ne vom asigura că nu va trimite pe unul dintre... ăăă... puști, pentru a face treaba murdară?

– Voi face ca atacul să sune atât de tentant, încât să-l vrea pentru sine.

– Crezi că va funcționa?

– Trebuie. Nu avem însă prea mult timp. Ne vom gândi la detalii și ne vom întâlni cu el mâine-seară.

– Bine. Între timp, vom dormi.

Căscă pentru a accentua sugestia.

– Cum să pot dormi? Am planuri de făcut. Ai face bine să angajezi valeți în plus, în caz că Satin decide să atace fără avertisment.

Dane dădu din mână indiferent.

– Mă voi ocupa de asta dimineață. Acum vom dormi. Se îndreptă spre pat și puse mâna pe pantaloni înainte de a realiza că ea încă stătea la ușa lui. Rămâi? întrebă el.

Aproape că-și dorea ca ea să spună da. El chiar voia ca ea să spună da. Ar fi putut încerca să o convingă, dacă nu ar fi știut că era cea mai proastă decizie pe care ar lua-o vreodată.

Ei bine, a doua cea mai proastă decizie. Probabil că avea să fie omorât pentru că voia să pună mâna pe Satin. Dane oftă. Își dorise aventură.

– Nu rămân. Voiam numai să...

Când ea nu continuă, Dane păru curios.

– Să mai arunci o privire la trupul meu minunat?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu.

– Voiai un sărut de noapte bună? Aș fi mai mult decât fericit să îți fac pe plac.

– Nu. Las-o baltă! Voiam să-ți spun mulțumesc, dar am uitat cât de mult te urăsc.

Cu asta, deschise ușa și ieși în grabă. Dane dădu din cap. Probabil că trezise jumătate dintre servitori. Se uită la ceas – ei bine, îi trezise pe cei care încă nu se treziseră și care nu-și începuseră ziua.

– Cu plăcere, bolborosi el, dezbrăcându-se și urcându-se înapoi în pat.

Dură însă mult timp până să adoarmă, pentru că încă mai simțea parfumul ademenitor al săpunului de caisă și mai auzea ecoul vocii ei.

În dimineața următoare – bine, la amiază – se ridică, se îmbrăcă și se gândi să-i ceară lui Crawford să o trimită în bibliotecă. Dane nu avea nevoie de majordom pentru a-i spune unde era. Știa deja. Dane merse în salon, conștient că era cam târziu pentru micul dejun, mai ales dacă mama și sora lui mâncaseră, apoi plecaseră în zori. Când deschise ușa, ea era acolo. Deloc surprinzător, bucătăreasa se asigurase că ea era hrănită. Farfuria era plină ochi în fața ei și, după firimiturile din jur, dedusese că nu era prima porție. Chiar Crawford stătea în colț, jucând rolul lui preferat de santinelă tăcută.

– Bună dimineața, îi zise Dane lui Marlowe.

Ea se încruntă la el și apoi băgă un alt cârnat în gură. S-a zis cu încercarea lui de a fi politicos! Dane se așeză în capătul mesei și Crawford se apropie.

– Ceai, milord?

– În această dimineață cafea, Crawford, zise el. Au lăsat contesa și sora mea vreun mesaj pentru mine înainte de plecare? întrebă el.

Nu voia neapărat să știe, dar dacă mama lui lăsase vreun mesaj, tot va trebui să-l audă la un moment dat.

– Da, milord. Excelența Sa a zis – Crawford se îndreptă ca și cum era pe cale să dea cele mai importante vești – că nu se va întoarce până când femeia aceasta vulgară nu va fi dată afară. Îi voi trimite vorbă când lordul și Lady Lyndon o vor respinge.

Dane privi spre Marlowe. O clipă încetase să mai mestece, dar acum înghiți și mai luă o gură de pâine prăjită. Manierele ei la masă erau încă îngrozitoare, deși nu la fel de rele ca atunci când sosise prima dată. Presupunea că acum nu mai era lihnită.

– Și dacă lordul și Lady Lyndon nu o vor respinge? întrebă Dane.

Crawford încremeni.

– Contesa nu a lăsat instrucțiuni în acest caz.

El îi turnă cafea lui Dane și se retrase în colțul său.

Dane sorbi din cafea. Nu-i plăcea prea mult gustul, dar era încă amețit din cauza unei nopți lungi, fără prea multă odihnă. Nu se aștepta să se mai odihnească până când toată pacostea asta cu Satin se va sfârși. Nu știa dacă Marlowe dormise noaptea trecută. Purta aceeași rochie pe care o avusese cu o zi înainte, iar părul ei fusese pieptănat și prins într-o coadă simplă. Fie nu-i permisese cameristei să îl aranjeze, fie nu voise să-l prindă sus. O plăcea cu părul desfăcut. Părea mai feminină și mai puțin capabilă să-i dea un genunchi în zona intimă în orice moment.

– Domnișoară Marlowe, zise el pentru Crawford, cred că noi doi ar trebui să avem o discuție despre planurile noastre.

– Despre... ce? întrebă ea.

Dane se ridică.

– Dacă vrei, vino în bibliotecă după ce termini de mâncat. Crawford, poți să vii puțin?

Crawford îi aruncă o privire suspicioasă lui Marlowe și spuse:

– Da, milord!

Dane deschise drumul spre bibliotecă și, după ce intrară, închise ușa.

– Vreau să angajezi câțiva valeți în plus. Numai bărbați în care să ai încredere. Poate pe aceia pe care i-am folosit când am avut nevoie de mai mult personal pentru bal sau ceva asemănător. Poți găsi câțiva oameni?

– Desigur, milord. Inspiră adânc. Pot să întreb de ce? Nathaniel și Jimmy sunt capabili să aibă grijă de tot ce aveți nevoie.

Dane se așeză la birou.

– Nu pun la îndoială abilitățile lor, dar vreau ca oamenii să patruleze perimetrul casei în următoarele zile.

– Vă temeți de vreo spargere?

Privi înapoi spre salon și spre Marlowe.

Dane nu voia să-i spună lui Crawford adevărul. Cu cât știau mai puțini oameni despre planurile lui cu Marlowe, cu atât mai bine.

– La ultimul bal, noaptea trecută, mai mulți dintre vecinii noștri au menționat că li s-au spart casele. Cred că o bandă de hoți atacă în zonă. Până când vor fi prinși, vreau mai multă securitate.

Crawford făcu ochii mari, semn că era șocat.

– O bandă de hoți, milord? În Mayfair? Nu am auzit nimic despre asta.

Sigur că nu auzise. Dane inventase totul.

– Jandarmii nu vor ca hoții să știe că sunt pe urmele lor. Mă bazez pe discreția ta, Crawford.

– Desigur, milord.

Dane își trecu mâna peste biroul oval, de stejar. Stătuse acolo atât de multe ore încât fiecare bucățică de lemn îi era familiară lui și mâinilor sale. Știa fiecare pată de cerneală, fiecare zgârietură, fiecare tăietură.

– Încă ceva, Crawford.

Dane ridică privirea.

– Domnișoara Marlowe, milord.

– Da. Acum, că mama și sora mea au plecat, este nepotrivit ca noi doi să locuim aici singuri.

Indiferent dacă în casă se afla un întreg regiment de servitori. Societatea avea să-i vadă pe Marlowe – sau pe Lady Elizabeth, dacă asta era – și Dane ca fiind singuri.

– Chiar dacă ar fi și Brook aici, deși Dumnezeu știe unde a fost în ultima vreme, tot ar fi nepotrivit. Mă bazez pe tine să păstrezi situația departe de bârfele publice.

– Voi face tot ce pot, milord. Nu există nici un alt loc unde ar putea merge fata?

– Crawford, dacă este fiica lordului Lyndon, îi datorăm ospitalitate. Nu o voi da afară.

– Sigur că nu, milord.

O bătaie în ușă atrase atenția lui Dane.

– Mulțumesc, Crawford! Asta este tot!

Crawford încuviință și deschise ușa lui Marlowe. Oftând, Dane o invită înăuntru.

Marlowe nu știa de ce, dar Dane arăta diferit stând în spatele biroului. Mai conte. Poate se obișnuise să-l vadă în pat, pe jumătate dezbrăcat. De fapt, îl prefera astfel, un gând la care nu voia să reflecteze îndeaproape.

Majordomul, cu chipul inexpresiv ca de obicei, trecu pe lângă ea și închise ușa în urma lui, lăsând-o singură cu Dane.

– Nu mă place prea mult, spuse ea, ceea ce era evident.

– Nu trebuie să te placă, zise Dane, ridicându-se în timp ce ea înainta. Dacă o va face, va fi cel mai valoros aliat al tău. Oricum, i-am dat ordin să angajeze mai mulți valeți.

Arătă spre scaunul de lângă biroul lui. Marlowe își îndreptă privirea spre el.

– Bine. Dar dacă Satin va vrea să dea spargerea, va găsi o cale. Nu poți fi pe fază mereu.

– Adevărat, dar dacă totul merge conform planului, nu va trebui să fim. Se încruntă. Realizezi că, atât timp cât tu stai în picioare, sunt obligat și eu să o fac?

Nu realizase asta. Nimeni nu se ridicase vreodată în picioare atunci când intrase ea în vreo încăpere.

– Scuze! Se așeză în fața lui, iar el se afundă în scaunul de la birou. Pare formal, zise ea.

– Poate că este mai bine pentru noi. Avem tendința de a deveni... distrași atunci când discutăm în situații mai puțin formale.

Să se sărute. Asta voise să spună prin distrași. Nu avea să înțeleagă niciodată de ce nu spunea clar ceea ce gândea. Vorbea cu subînțeles mereu, făcând-o să amețească.

– M-am gândit la planul nostru, zise ea, ridicându-se și începând să se plimbe. O ajutase mereu să gândească mai limpede atunci când se plimba. Este o tavernă chiar peste drum de adăpostul lui Satin. Am putea lua o cameră acolo. Vom fi suficient de aproape de bandă pentru a ști ce se pune la cale. Îl privi pe Dane și realiză că el se ridicase iar. O, scuze! zise ea și se așeză iar.

Cu un zâmbet forțat, el se așeză la loc.

– Și care este numele localului?

– Nu l-aș numi neapărat local. Se numește Crama Unicornul Roșu.

– Interesant.

– Îi cunosc pe soții care îl dețin. Nu îl plac pe Satin, dar nici nu-l vor trage în piept. Va trebui să avem grijă.

– Mereu. Și ce se va întâmpla după ce vom avea camera noastră?

– Acolo plantăm sămânța. Se ridică și se îndreptă spre rafturi, întrebându-se cum cineva ar fi putut citi vreodată toate volumele de acolo. Cum putea cineva să aibă atâta timp? Ea abia de știa câteva cuvinte, și avu nevoie de dureros de mult timp pentru a le

pune unul lângă altul. Satin va veni când va auzi că m-am întors. Apoi îi spunem povestea despre duce. Va trebui să faci să pară lovitura perfectă.

– Voi face tot ce pot.

Ea se întoarse. El se ridicase din nou, dar ea nu avea stare să se așeze.

– Și nu trebuie să arăți vreun interes față de mine.

– Ce vrei să spui?

Se ridică de la birou, iar ea aproape că-și dori ca el să rămână acolo. Părea atât de arătos în pantalonii lui bufanți și în haina de un albastru-închis. Ghetele erau lustruite, iar lavaliera era perfect legată sub bărbie. Contele de Dane, cu părul căzându-i pe frunte și cu ochii lui de un căprui profund era în mod clar arătos.

– Adică, nu trebuie să te comporți ca și cum ți-ar păsa de mine. Nu că ai face-o. Adică, nu că ți-ar păsa de mine.

El păru surprins.

– Crezi că nu-mi pasă de tine?

Ea ridică din umeri.

– Vreau să spun că Satin observă tot felul de slăbiciuni și le exploatează. Deci, fără sărutări.

Ea se întoarse spre rafturile cu cărți, simțind că-i ardeau obrajii. Nu știa de ce discuția trebuia să-i facă stomacul să i se strângă. Poate că fusese cârnatul stricat.

– Fără sărutări. Înțeleg. Acum se afla în spatele ei, foarte aproape în spatele ei, dacă vocea lui era vreun indiciu. Ce altceva nu ar trebui să fac?

– Nu interveni pentru mine. Dacă mă ponegrește sau mă bate, nu trebuie să intervii.

Dane răsuflă din greu, iar ea simți aerul cald pe ceafa ei.

– Nu pot garanta asta.

Ea se întoarse și aproape se împiedică de raft. Dane era foarte aproape.

– Trebuie. Nu mă va răni. Cel puțin, nu încă. Încă are nevoie de mine. Sunt în siguranță cât timp are nevoie de mine.

Dane ridică mâna și îi atinse obrazul.

– Prin câte trebuie să fi trecut, Marlowe! Își trecu degetul peste obrazul ei. Îmi doresc să pot șterge totul.

Ce lucru ciudat spusese! Senzația degetului său îi încălzi și mai rău pielea. Inima ei bătea cu putere acum, și se temea că nu se simțea bine.

– Nu poți face asta, zise ea, cu vocea mai grea decât intenționase.

– Ce să fac?

– Să mă atingi astfel.

– Înțeleg. Ar fi încă un semn că îmi pasă de tine.

– Nu am zis asta. Am spus că nu poți să lași impresia că ții la mine. Nu să nu ții la mine.

– Și dacă aș ține la tine, ce-ar fi? Dacă ți-aș spune că țin mult la tine, ce-ar fi?

Ea dădu din cap dezaprobator. Nu știa ce joc juca el, dar nu voia să înțeleagă. Voia să fugă. Desigur, dacă voia să se îndepărteze, nu exista nici un motiv să nu o facă. El nu-i stătea în cale. Picioarele ei pur și simplu refuzau să se miște.

– Nu m-ai crede, nu? Nimeni nu a ținut la tine vreodată.

Nimeni nu o făcuse, cel puțin nu așa. Gideon era prietenul ei și făcuse tot ce putuse pentru a o proteja, dar el proteja mulți puști.

– De ce ar face-o? zise ea. Sunt un nimeni. Sunt mai rău decât nimeni. Sunt un hoț.

– Nu pot da socoteală pentru nebunia celor care te-au întâlnit, dar îți pot spune de ce țin eu la tine.

Stătea mult prea aproape, degetul lui făcând cercuri delicioase pe obrazul ei, coborând spre maxilar. Ea își dorea ca el să se îndepărteze. Dacă l-ar călca pe picior, nu ar mai fi atât de tandru cu ea. Dintr-un anumit motiv, își dorea ca el să-și păstreze părerea bună despre ea.

– De ce? întrebă ea, știind că nu ar fi trebuit să întrebe, dar incapabilă să se oprească.

– De ce te plac? O, am o slăbiciune pentru femeile inteligente. Nu întâlnesc prea multe.

Degetul lui coborî pe gâtul ei, atingându-i pielea până când ea începu să tremure.

– Crezi că sunt inteligentă?

– Poate șireată este cuvântul mai potrivit.

Ea se încruntă.

– Nici nu știu să citesc.

– Vei învăța imediat. Știi ce altceva îmi mai place la tine? Degetele lui îi mângâiau gâtul, alunecându-i pe umăr. Îmi place că nu ești pretențioasă.

– Asta e de bine?

– În lumea mea, foarte bine. Și, spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le știu, tu ai poftă de mâncare.

– Vrei să spui că sunt flămândă?

– Exact.

Mâna lui alunecă pe brațul ei, cuprinzându-i mâna în mâna lui caldă.

– Dar Crawford a zis că am manierele unui porc.

Dane râse.

– Și nu i-ai tras una?

– S-a mișcat prea repede.

Râse și ea.

Dane inspiră încet.

– Și, desigur, mai este și altceva.

– Altceva?

– Zâmbetul tău. Ești frumoasă când zâmbești.

Îi strânse mâna, iar ea privi în jos la degetele lor împreunate.

– Dacă îl vrei să-l convingi pe Satin că nu-ți pasă de mine, nu ar trebui să faci asta.

– Să te țin de mână? Dar asta?

Îi dădu drumul mâinii și o cuprinse de talie, trăgând-o mai aproape de pieptul lui lat și de căldura trupului său. Mirosea ușor a săpun și a mosc.

– Nu este o idee bună.

– Nu? Se aplecă și o sărută pe frunte, pe pleoape, pe nas și pe obraz. Nici asta nu ar trebui să fac.

– Sub nici o formă.

– Și asta – își trecu buzele peste ale ei – este o idee foarte proastă.

Ea bolborosi ceva greu de înțeles, deoarece nu mai putea gândi. Buzele, ca și trupul lui, erau calde. Aveau gust de cafea, zahăr și frișcă. Palma lui îi cuprinse spatele, iar ea simți mici fiori acolo unde degetele lui apăsau pe piele. Gura lui o revendică pe a ei, limba pătrunzându-i pentru a o gusta și a o face să-și dorească mai mult. Când sfârși sărutul, amândoi rămăseseră fără aer.

– Ne ajută să facem asta acum, zise el. Pentru a avea regulile clare.

– Asta a fost fără îndoială contrar oricăror reguli.

– Fără sărut pe buze. Am înțeles. Dar aici?

Îi atinse gâtul, apoi continuă cu buzele. Ea aproape tresări la senzația provocată.

– Fără...

Dar nu termină, căci buzele lui alunecară spre ceafă, spre lobul urechii. Apoi alunecă înapoi, sărutând cu tandrețe scobitura de la baza gâtului.

– Asta este permis? întrebă el, respirația lui gâdilându-i ușor pielea.

– Nu.

– Să mă opresc?

– Nu.

Era răspunsul greșit. Ar fi trebuit să spună da, dar nu putea gândi. Capul ei era amețit de boala misterioasă și părea să nu poată lua o decizie înțeleaptă. Buzele lui se simțeau atât de plăcut pe pielea ei, atât de calde și delicioase. Chiar nu voia să-l oprească.

El se aplecă, buzele lui răsfățându-i decolteul modest al rochiei ei albastre. Degetele lui pipăiră agrafele mici care strângeau corsetul și o privi. Ochii lui căprui erau mari, plini de dorință, dar și jucăuși. Îi amintea de un puști neastâmpărat.

Apoi îi desfăcu prima agrafă.

Și ea făcu ochii mari.

– Vrei să mă opresc? întrebă el în timp ce îndepărta o altă agrafă.

Privirea lui era asupra ei și nu asupra a ceea ce făcea, dar ea putea vedea linia pielii pe care o expusese, putea simți materialul lărgindu-se acolo unde înainte îi ținea strâns sânii.

– Eu...

O altă agrafă căzu victimă.

– Da?

– C-ce ai de gând să faci?

– Să te sărut. Încă o agrafă se desfăcu, iar corsetul ei se deschise. Nimic mai mult.

El îndepărtă materialul de pe sânii ei. Ea era încă îmbrăcată. Purta corset și cămășuță pe sub rochie, dar era foarte conștientă că, din cauza corsetului, sânii ei erau împinși deasupra liniei cămășuței. Acum o dureau inconfortabil. Îi simțea grei, iar sfârcurile erau tari și sensibile.

Mâinile lui calde alunecară, curbându-se pentru a se opri de-o parte și de alta a pieptului ei, chiar pe coaste și direct sub sâni.

– Pot? întrebă el, ca un gentleman. Da, se gândi ea. Orice întreba el, răspunsul era da. Pot... Ea nu putea să rostească vreun cuvânt. Limba ei părea stângace în propria-i gură. Pot să te sărut? Unul dintre degetele lui se ridică, atingându-i sfârcul. Aici?

– Da, șopti ea.

– Bine, zise el. Cred că aș fi murit dacă ai fi spus nu.

Își coborî buzele și atinse sânii ei. Pielea ei era înfiorată și simți un val de căldură în zona intimă. Cu limba, el trasă o cale spre cealaltă parte și-i oferi sărutări mici, chinuitoare. La un moment dat ea-l apucă de brațe și își înfipse degetele în ele, folosindu-se de forța lui pentru a rămâne în picioare. Își simțea picioarele moi. Judecând după simptome, probabil că avea ciumă.

El își afundă limba în șanțul din decolteu, iar ea gemu discret. Inexplicabil, își arcui spatele, împingându-se spre el.

– Mai mult? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să spună nu, dar voia să vadă ce altceva avea el să facă.

– Dacă Satin suspectează...

– Nu este aici, zise Dane, iar ea îi simți respirația caldă pe piele. Și vreau să te văd. Pot să te văd?

O privi din nou insistent și așteptă la fel de răbdător răspunsul ei. Marlowe știa că, dacă avea să-i spună nu, el se va opri. Niciodată nu ar fi siluit-o, deși era suficient de puternic pentru a o domina. Nu că ar fi avut nevoie de prea multă forță, luând în considerare situația ei din acel moment.

– Da, se auzi ea spunând.

– Mulțumesc, răspunse el. Ea aproape vru să-l lovească cu politețea lui, dar apoi el se ridică și-i trase cămașa în jos, dezgolind-o. Ea se gândi că el avea să-și afunde fața în pieptul ei, așa cum văzuse bărbații făcând cu femeile ușoare de la Crama Unicornul Roșu, dar Dane nu se mișcă deloc. O privea numai, și o privi atât de mult, încât ea începu să creadă că ceva nu era în regulă.

– Știu că sunt mari. Prea mari, zise ea.

Vru să-și tragă înapoi cămașa, dar el îi prinse mâna.

– Sunt perfecți, zise el. Privirile li se întâlniră. Tu ești perfectă.

– Nu, nu sunt. Și nici ei nu sunt perfecți. Sunt o pacoste, mai ales când trebuie să arăt ca un băiat.

– Dar nu vreau să arăți ca un băiat, zise el. Ai trupul unei femei cu toate curbele ei. O mână îi mângâia formele, încălzind-o. Și delicatețea... Îi cuprinse sânii cu palmele și strânse cu blândețe. Și fermitatea... Unul dintre degetele lui mângâie sfârcul, făcând-o să geamă. Mai mult decât orice, îmi plac sfârcurile tale, zise el. Sunt tari și roz și așteaptă să le sărut. Pot să te sărut aici?

Degetele lui îi mângâiau sfârcurile, iar ea se gândi că va muri din cauza plăcerii provocate de atingerea lui.

– O, da!

El zâmbi și îi privi din nou pieptul și sfârcurile.

– Mai întâi te voi săruta aici. Își trecu buzele peste sânii ei, în jurul lor și sub ei. Ea tremura în timp ce el repeta gestul de cealaltă parte. Apoi degetul lui îi mângâie din nou un sfârc, masându-l circular, iar gura lui umedă, caldă, îl revendica pe celălalt. La început limba lui îi răsfăța pielea, rotindu-se și mișcându-se brusc, până când ea rămase fără aer. Apoi, chiar când degetele lui ciupiră sfârcul expus, buzele lui începură să-l sugă delicat pe celălalt.

Un val de plăcere pură o cuprinse, iar ea gemu incontrolabil. El o sprijini de rafturile cu cărți, iar ea putea simți cotoarele volumelor reci și tari pe spatele ei înfierbântat. El linse din nou, apoi degetul lui îi înlocui limba, gura lui punând stăpânire pe celălalt sfârc. Îl simțea chiar mai bine decât pe primul, iar ea nu putea să se abțină să nu-și dea capul pe spate, împingând cărțile mai adânc în raft.

– Ești atât de încântătoare, zise Dane, ridicându-și buzele. Ea deschise ochii și văzu că el o privea. N-ai idee cât de mult te vreau în acest moment.

– Arată-mi, zise ea, cu vocea guturală, în timp ce mâinile lui îi palpau din nou sânii.

– Mi-ar plăcea, dar nu am de gând să te am aici, lipită de un raft de bibliotecă.

Ea închise ochii și apoi îi deschise, încercând să-și limpezească mintea. Ce făcea? Nu era o femeie ușoară. Nu voia o burtă umflată sau un plod de care să aibă grijă.

– Nu putem să facem asta.

El nu o contrazise. Încuviință numai și îi dădu drumul. Cu grijă, îi ridică bluza și încercă să-i ajusteze corsajul. Ea îi îndepărtă mâinile.

– Mă descurc!

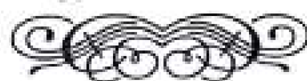
Nu observase că el așezase agrafele pe raft, dar acum le adună și i le înmână fără cuvinte. Apoi îi întoarse spatele, iar ea bănui că-i oferea intimitate în timp ce ea-și aranja rochia. Degetele ei tremurau în timp ce încerca să fixeze hainele, dar în cele din urmă reuși. Între timp, obrajii ei se răciseră și nu se mai simțea atât de sufocată.

– Ar trebui să vorbim despre planurile noastre, zise el, stând în continuare cu spatele la ea. Cu cât vom începe mai repede, cu atât vom termina mai repede asta.

Ea voia să-l întrebe ce voia să spună prin *asta*. Relația lui cu ea sau beleaua cu Satin? Nu-l întrebă. În schimb, spuse:

– Te poți întoarce acum. Dacă ești gata, putem pleca imediat ce-ți împărtășesc planul.

Capitolul 13

Două ore mai târziu, Dane stătea în fața Cramei Unicornul Roșu, convins că era nebun. Se gândea că mai fusese de vreo două ori în Seven Dials cu treabă, dar nu fusese niciodată genul de gentleman care să viziteze bordelurile. Știa că tinerii se bucurau de genul acesta de activități. Le plăcea pericolul sau schimbarea de peisaj sau conștientizarea faptului că sfidau dorințele părinților lor. Lui Dane îi plăceau confortul, coniacul bun și liniștea.

Era prea târziu pentru liniște. Mama lui plecase din Casa Derring îmbufnată, iar Marlowe fusese elementul distructiv din viața lui din momentul în care pusese ochii pe ea. O singură privire aruncată Cramei Unicornul Roșu, și se îndoi că avea să aibă parte de confort sau de coniac bun înăuntru. Niciodată nu fusese însă genul care să fugă de îndatoriri. Nu o putea lăsa pe Marlowe să se descurce cu Satin singură, iar Dane nu putea risca să-i fie casa prădată din nou, mai ales când mama și sora lui ar putea fi acasă. Satin trebuia să fie oprit, iar Marlowe credea că știa cum să facă asta. Dane nu era pe deplin sigur de planul ei, dar își cunoștea rolul. Era fiul cel mic al ducelui de Yorkshire. Din câte știa el, nu exista nici un duce de Yorkshire, dar Marlowe nu părea să își facă griji în această privință. Zisese că titlul părea important și bogat, iar Dane se îndoia că Satin era genul care să-l citească pe Devrett.

Așa că stăteau acolo, în fața unei cârciumi din Seven Dials. Ea se oprise pentru a lua pulsul, zisese ea, iar el privi în jur și își înfrână dorința de a-și duce o batistă la nas. Mirosul era insuportabil. Resturi menajere zăceau în stradă aruncate a întâmplare de locuitori. Maldărele de gunoi și mizerie reprezentau obstacole sau locuri potrivite pentru locuitorii din mahala. Dane avea sentimentul că fiecare rezident era afară. Copiii erau peste tot, roind pe străzi, părând, indiferent de scop, că se odihnesc oriunde s-ar fi așezat. Fusese acostat de prostituate cel puțin de șase ori de când trecuseră

pe lângă coloana mare care marca intrarea în Seven Dials. Marlowe, care era acum îmbrăcată ca un băiat, în pantaloni și cămașă largă, le izgoni pe femei, uneori spunându-le pe nume. Cea mai recentă altercație, cu o femeie căreia Marlowe îi spusese Cal ajunsese aproape la bătaie. Marlowe îi arătase pumnalul, iar femeia se retrăsese, bombănind.

Dane se întreba ce ar fi făcut dacă Marlowe nu ar fi intervenit. Oare ar fi fost obligat să cedeze în fața amenințătoarei Cal? Se înfioră. Mai avea vreo trei dinți în gură, ceva care se mișca prin părul ei murdar și răni deschise pe față. Nu credea că ar fi putut duce la capăt actul nici măcar dacă ea l-ar fi plătit pe el.

Fusese buzunărit de câteva ori, de asemenea, și nu era sigur dacă încă mai avea batista. După ce primul hoț de buzunare îi luase geanta, Marlowe merse după băiat și o recuperă. Nici ea nu i-o dădu înapoi. În celelalte dăți doar îi izgoni pe copii, înainte ca el să realizeze că fusese luat la ochi. Atât de mulți copii cerșeau și furau. Ar fi trebuit să privească în jur și să se simtă răzbunat. Nu asta argumenta în Parlament? Că mahalalele reprezentau teren pentru sporirea infracțiunilor, erau pline de bărbați leneși și de femei care ar prefera să fure decât să muncească onest o zi? Dar, uitându-se în jur, la numărul impresionant al celor care sufereau, simți că-i vine rău. Era copleșitor. Anglia se presupunea a fi cea mai măreață națiune din lume. De ce li se permitea acestor oameni să trăiască astfel în capitala națiunii? Și de ce nu-i păsase înainte?

– Vino, spuse Marlowe în cele din urmă, arătând spre ușa localului. Toți dorm acum, dar Satin de obicei pune un paznic. Dacă am fost văzută, nu vom fi singuri mult timp.

Dane o urmă în taverna întunecoasă, aplecându-se pentru a trece prin arcada joasă. Lumânări ieftine ardeau înăuntru, umplând încăperea cu miros de seu, dar îi venea încă greu să vadă pe unde pășea.

– Nu par să doarmă toți, zise el, referindu-se la vreo șase bărbați din tavernă și la prostituata care căuta să-și etaleze talentele.

Străzile erau pline de viață.

Marlowe dădu din cap.

– Așteaptă numai până la căderea nopții. În câteva ore, mulțimile vor fi atât de mari, încât va trebui să dai din coate ca să poți trece. Lasă-mă să vorbesc cu Barbara și să obțin o cameră. Se îndepărtă, lăsându-l singur în centrul tavernei.

Prostituata veni la el ca musca pe un câine.

– Salut, șefule! Ea se apropie și-i mângâie haina cu mâna. Arăți ca un domn care știe să se distreze. Marge este o distracție bună.

Își linse buzele într-un mod în care el se gândea că se presupunea a fi lasciv, dar fata era dureros de slabă și mai tânără decât sora lui. Arăta mai sănătoasă decât cea pe care Marlowe o numise Cal, dar nu cu mult.

– Ai mâncat astăzi? întrebă el.

Marge păru surprinsă.

– Mă gândeam că dacă-mi dai un penny, mi-aș putea lua ceva de mâncare, șefule!

– Comandă tot ce vrei, zise el. Plătesc eu.

Ea îl privi imediat suspicioasă.

– Și ce trebuie să fac în schimb?

– Nimic. Nu sunt interesat de serviciile tale. Pari numai înfometată.

– Și eu sunt înfometat, șefu', spuse un bărbat de la o masă din apropiere.

– Iar mie mi-e sete, strigă un bărbat masiv cu un strat subțire de mizerie pe haine. Poate ne poți cumpăra tuturor un pahar cu Blue Rain și o farfurie cu carne și cartofi.

Dane văzu că făcuse un pas greșit. Dacă refuza, bărbații sigur nu aveau să accepte cu ușurință.

– Nu cumpără nimic nimănui, zise Marlowe. Cumva, ajunse lângă el din nou și, de data asta, aduse o femeie în vârstă, îmbrăcată într-o rochie curată și cu șorț. Este cu mine și nu are un cent la el. L-am salvat de banda din St. Giles... I-au furat tot, i-au mai lăsat numai hainele de pe el.

Câțiva clienți vociferară, iar Marge îi scuipă pe cizme înainte ca Marlowe să îi arunce o privire care o puse pe fugă.

– Ce faci? îi șopti Marlowe. Încerci să-i provoci să-ți ia gâtul? Suntem aici să-l întâlnim pe Satin, nu să atragem fiecare prostituată și tâlhar din zonă.

– Greșeala mea, zise Dane, gesticulând neputincios. Voiam numai să ajut.

– Nu o face!

Femeia de lângă Marlowe își drese vocea, iar Marlowe se întoarse spre ea.

– Lord Maxwell, ea este Barbara.

Barbara făcu o reverență decentă.

– Excelență! Sunt onorată să vă am în localul meu. Marlowe zice că aveți nevoie de o cameră.

– Da. Ai ceva disponibil?

– Desigur! Vă voi da cea mai bună cameră din casă. Stați numai să-mi trezesc putoarea de bărbat. Odată ce se trezește, este a voastră. Apoi plecă.

Dane tresări.

– A vrut să spună că ne dă camera ei?

Marlowe ridică din umeri.

– Probabil este cea mai bună pe care o are. Nu-ți face griji, zise ea, arătând spre o masă liberă. Nu vom sta suficient de mult ca să-i deranjăm și oricum îi plătești pentru ea. Nu o voi trage pe sfoară pe Barbara. Este o prietenă.

Dane își sprijini mâinile pe masă, apoi le ridică, ștergându-și degetele acum lipicioase.

– Ce facem acum? Așteptăm?

Ea încuviință și se sprijini de spătarul scaunului, arătând ca și cum ar fi fost obișnuită să aștepte. Cu șapca ce-i acoperea părul ei lung, brunet și cu haine de băiat, nu semăna deloc cu femeia cu care dansase la balul familiei Abingdon noaptea trecută. Ochii ei albaștri, ageri, erau umbriți de șapcă, și-și ținea privirea în jos, părând să știe că ar fi putut să o trădeze.

Oare se gândise vreodată că ea ar putea fi o contesă fermecătoare? Poate că nu o spusese cu voce tare, dar ideea îi trecuse prin minte. Era prima femeie pe care o întâlnise și care-i stârnise interesul dincolo de o noapte de plăcere pasageră. O plăcea sincer și, văzând-o în acest mediu, o respecta. Nu avea cum să fie ușor să supraviețuiască în aceste condiții, dar ea o făcuse. Era neînfricată, încrezătoare și vicleană. Niciodată nu întâlnise o femeie ca ea și nici nu credea că o va mai face.

Gândurile lui se sfârșiră brusc când bărbatul acoperit de un strat fin de mizerie și mirosind a ceva putrezit se așeză pe scaunul liber de la masa lor.

Marlowe ridică privirea.

– Dispari, Bentoit!

– De ce? Sunt numai politicos. Nu te-am mai văzut prin zonă de ceva vreme, Marlowe. Ai un plan nou?

– Nu este treaba ta.

– Poate prietenul tău mă poate ajuta cu afacerea mea. Poate are prieteni care au nevoie de serviciile unui bărbat ca mine.

Bentoit arătă spre Dane.

– Nu, nu are.

Dane își drese vocea, care îl zgâria din cauza fumului din încăpere. În sfârșit un bărbat interesat de muncă. Dane simți că ar trebui să se arate interesat.

– Ce fel de muncă prestezi, domnule Bentoit?

Pieptul lui se ridică.

– Jefuitor de morminte, milord. Cel mai bun.

– Jefuitor de morminte?

– Fură din morminte, exclamă Marlowe. Cel mai rău dintre cei răi. Nu știu de ce Barbara îl lasă să intre. De ce nu mergi la Norocul Războiului, cu ceilalți de teapa ta?

Bentoit adulmecă.

– Pute prea rău.

– Tu puți rău, zise Barbara, venind în spatele lui. Dispari!

Bombănind, Bentoit plecă. Barbara făcu iar o reverență.

– Camera dumneavoastră este gata, milord.

– Mulțumesc.

Jefuitori de morminte? Hoți de buzunare? Dane se simțea de parcă ar fi pășit într-o altă lume. Probabil că o făcuse. Se ridică și le urmă pe Marlowe și pe Barbara într-o zonă chiar și mai întunecoasă a clădirii. Barbara ținea o lumânare, altfel s-ar fi înecat în întuneric total. La capătul holului lung, ea deschise o ușă și descoperi o cameră mică, un pat făcut în grabă, un scaun plin cu haine și un șifonier zgâriat.

– Aici este, zise ea, părând mulțumită de sine. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați.

Marlowe intră, dar Dane ezită.

– E vreun felinar?

– Nu, zise Barbara, dar puteți păstra lumânarea mea dacă vreți să plătiți în plus.

– Nu, zise Marlowe în același timp în care Dane zise „da".

El îi aruncă o privire lui Marlowe.

– Ba da, replică el și luă lumânarea de la Barbara. Ea plecă, închizând ușa în urma ei, iar Dane ținu lumânarea ridicată, apoi o coborî

repede. Mai bine să nu vadă camera îndeaproape. Crezi că am putea cere măcar așternuturi curate?

Marlowe dădu din cap.

– Sunt paralele tale.

– Nu-mi place nici mizeria, nici întunericul.

– Obișnuiește-te cu ele, zise ea. Seven Dials are din plin din amândouă, și nimic altceva.

– Cum ai trăit aici?

Ea ridică din umeri, îndepărtă hainele de pe scaun și se așeză.

– Nu e atât de greu, dacă nu cunoști condiții mai bune. Lucrurile pe care le ai tu – mâncarea, patul... Păru să se împotmolească, apoi continuă: Covoarele tale. Nu am știut că oamenii pot trăi așa. Am mai intrat în case când Satin mă trimitea în atacuri de noapte, dar nu erau nici pe departe precum casa ta. Acum mă întreb cum o să mă mai întorc la viața asta.

– Nu te vei întoarce, zise Dane. După ce scăpăm lumea de Satin, nu te vei mai întoarce niciodată aici.

Ea îl privi îndelung.

– Vrei să spui dacă lordul și Lady Lyndon mă vor primi.

Nu, asta nu era deloc ce voia să spună Dane.

– Am spus niciodată și am vorbit serios.

– O, serios? Și unde voi trăi? Cu tine?

Dane realiză că nu se gândise prea departe. Vorbise mânat de emoție, nu de logică, ceea ce nu-i era deloc caracteristic.

– Sunt sigur că-ți voi putea găsi un loc pentru a trăi.

Ea îl privi confuză.

– Ca amantă a ta? Nu sunt curtezană și nu voi fi plătită să mă culc cu tine sau cu un alt bărbat.

– Nu asta am vrut să spun. Trebuie să știi că nu aș sugera niciodată asta.

– Și tu trebuie să știi că nu am de ales decât să mă întorc și să trăiesc ca înainte.

Acum se enervase.

– Preferi să furi decât să muncești cinstit?

– Să muncesc cinstit? Cu cât îți plătești anual cameristele? Cu șase lire? Opt? Pot face atât într-o lună – o noapte, dacă totul merge bine. Aș putea câștiga mai mult de atât cerșind. De ce crezi că atât de mulți preferă să stea pe stradă, cerșind? Deoarece munca cinstită

este departe de a fi cinstită, când singurul care profită este bogatul care dă de lucru.

Avea dreptate. Dane știa și ura să accepte asta. Chiar dacă ea ar fi fost bărbat, nu știa să facă nimic și, în condițiile astea, n-ar fi trebuit să se aștepte să găsească o slujbă decentă. Oponenții lui din Parlament argumentaseră asta, dar le închisese gura sau se făcuse că nu-i aude. Nu mai putea ignora adevărul.

– Nu am de ales, zise ea în cele din urmă.

– Îți vom găsi o altă oportunitate.

O bătaie discretă se auzi în ușă, iar Dane o privi pe Marlowe, care deja avea pumnalul în mână.

– Cine este? întrebă ea.

– Un prieten.

Era vocea unui bărbat, ceea ce-l făcu nervos pe Dane. Barbara trebuia să-i cheme dacă Satin sau unul dintre băieții lui intra în local.

Marlowe nu părea tulburată. Chipul ei se transformă într-un zâmbet fericit, care îl uimi pe Dane, și se grăbi la ușă. O deschise și se aruncă în brațele bărbatului aflat de cealaltă parte. Dane vru imediat să-l omoare pe individ. Poate că bărbatul simți ceva din animozitatea lui Dane, deoarece privirea lui o întâlni pe a lui Dane. Era înalt și slab, cu părul negru și haine jerpelite. Pielea lui era închisă la culoare, fie din cauza mizeriei, fie pentru că stătuse prea mult pe afară și avea o cicatrice urâtă la tâmplă, care îi cresta sprânceana. Părea tânăr, deși nu la fel de tânăr la Marlowe.

– Gideon, presupun, zise Dane.

Bărbatul râse disprețuitor.

– Ce știi despre asta?

Marlowe se dădu în spate, iar el o privi.

– Cine este filfizonul ăsta? Un bogătan?

– Nu. Marlowe îl privi pe Dane, iar el observă că ea nu se îndepărtă din îmbrățișarea bărbatului. Dane vru să o înșface de acolo. Nu-i plăcea să vadă că este atinsă de mâinile murdare ale altui bărbat. Pot să-ți explic, dar mai bine am merge în altă parte să discutăm.

Dane arătă înăuntru.

– Putem vorbi aici.

Marlowe și Gideon dădură din cap, iar Dane simți cum i se aprinde fața.

– Dacă vreți să fiți singuri, zise el, pot ieși la o plimbare.

– Nu! zise Marlowe repede. Jumătate din St. Giles va fi grămadă pe tine. Este o ușă care dă spre aleea din spate. Vom merge acolo. Ea începu să se îndepărteze, dar Dane o prinse de cot și o băgă înapoi în cameră. Gideon înaintă, ca pentru a o proteja, dar ea ridică mâna, oprindu-l pe băiat.

Dane o luă deoparte și șopti:

– Nu-mi place ideea că pleci cu el.

– Este un vechi prieten, zise ea, aruncându-i o privire lui Gideon. Nu este nici un pericol.

– Lucrează pentru Satin.

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Îl place pe Satin la fel de puțin ca noi. Trebuie să ne asigurăm că Sir Brook a primit mesajul nostru. Îi pot cere lui Gideon să facă asta.

– Atât de multă încredere ai în el? întrebă Dane.

– Cu prețul vieții mele.

Se îndepărtă iar, dar Dane tot nu-i dădu drumul brațului. Bruscând-o, o trase spre el.

– Ai grijă!

Își apropie buzele și, fără să aștepte permisiunea ei, îi acoperi gura cu a lui. Sărutul era lung, profund și posesiv. Se comporta ca un idiot. Știa asta, dar părea să nu se poată abține. Trebuia să arate că era a lui.

Ea nu-i răspunse la sărut, dar nici nu i se opuse, și când el se îndepărtă, obrajii ei erau roșii, iar respirația greoaie.

– De ce... ai făcut asta? întrebă ea.

– Ca să nu mă uiți. Voi fi aici, așteptându-te.

Încet, îi dădu drumul brațului. Ea rămase lipită de el îndelung, apoi se îndepărtă și ieși prin ușa deschisă. Gideon stătea în ușă, iar privirile celor doi bărbați se întâlniră.

În cele din urmă, o urmă pe Marlowe, iar Dane se așeză pe scaun și se înjură pentru cât de prostesc se comportase.

– Ce dracului a fost asta? întrebă Gideon când ajunseră pe aleea întunecoasă. Mirosea mai rău decât își amintea Marlowe și era aproape la fel de întuneric ca în camera fără ferestre, deși se aflau afară și ar fi trebuit să fie lumină. Ea fu atentă pe unde calcă în timp ce se îndepărta de ușă, întorcându-se cu fața spre Gideon.

– Nimic, zise ea. Unde este Satin? Spune-mi toate veștile!

– Satin? Toate bune.

Ea se relaxă puțin. Gura lui Gideon se subție.

– Cu filfizonul ăla, mie nu mi s-a părut că nu era nimic.

Marlowe răsuflă din greu. Nici ei nu i se păruse. Inima ei încă bătea cu putere. Poate că Dane o îmbolnăvise. Se simțise bine până când o sărutase el.

– Nu trebuie să-ți dau explicații. Și tu ai sărutat multe fete.

– Fete, da, dar nu am sărutat niciodată pe una dintre ai lor.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– O, nu vrei să vorbești despre asta, zise Gideon, luând-o peste picior cu un accent de nobil. Ești prea mare și tare acum pentru mine.

– Nu! Nu văd însă ce legătură are faptul că l-am sărutat pe Dane.

– Atunci lasă-mă să-ți explic, zise Gideon, apropiindu-se. Este unul dintre ei. Te va folosi și se va descotorosi de tine. Am văzut-o de sute de ori.

– Și eu. Crezi că sunt atât de proastă? Nu aș cădea niciodată în acea capcană. Nu sunt amanta lui.

– Atunci, de ce te-a sărutat?

Ea ridică din umeri. Era o întrebare pe care și-o tot punea.

– Nu știu.

– Poate n-oi vrea tu să fii amanta lui, dar el are alte gânduri.

– Atunci va fi foarte dezamăgit.

Gideon încuviință, analizându-i chipul.

– Ești drăguță, spuse el în cele din urmă.

Marlowe simți cum căldura îi explodă în obraji și își lăsă capul în jos.

– Ai băut? întrebă ea.

Gideon îi ridică obrazul.

– Nu. Adică, mereu am știut, dar acum te văd fără toată mizeria, văd cât de frumoasă ești. Înțeleg de ce te vrea.

Ea pufni.

– Tu niciodată nu m-ai vrut.

Oftând, își acoperi gura. Nu voise să o spună cu voce tare, dar nu mai putea să retragă cele spuse. Acum el știa că ea ținuse la el mai mult decât ca la un prieten. Oare mai simțea astfel? În ultima vreme, nu putea decât să se gândească la Dane.

Gideon dădu din cap dezaprobator.

– Deoarece nu am fost niciodată suficient de bun pentru tine.

– O, iar el este prea bun.
– Crezi că se va însura cu tine?
– Sigur că nu! Este un conte! Locuiește în Mayfair.
Gideon miji ochii.
– Deci el este. Am zis eu.
– Ce înseamnă asta?
– Satin e jos.
– Știu. M-a găsit în grădină la balul ducesei.
Gideon o privi neîncrezător, iar Marlowe râse.
– Știu. Îți vine să crezi? Eu, la bal!
– Nu este atât de greu, dacă mi te imaginez în rochie.
– Satin m-a găsit și m-a amenințat. Vrea să spargă casa contelui și vrea ajutorul meu.
– Dar tu ești îndrăgostită de conte și nu vrei să-l ajuți.
– Nu fi nebun! Nu sunt îndrăgostită de el! Dar nici nu vreau să-i fac rău. Este... diferit. Și sora lui este blândă și dulce. Nu vreau să le fac rău. Privi în spatele ei. Am obosit să fiu tâlharul lui Satin. Vreau o cale să scap de el.
Gideon inspiră adânc.
– Te vei trezi într-un sicriu.
– Sunt deja moartă, zise ea. Satin nu mă va lăsa niciodată să plec. Mă va omorî înainte să mă lase liberă și, dacă stau cu el, cât crezi că va mai dura până va avea o criză de furie și mă va omorî, așa cum a făcut cu Sammy sau cu Zachariah?
Gideon lăsă privirea în pământ. Niciodată nu rosteau numele morților cu voce tare. Niciodată nu vorbeau despre ce se întâmpla când cineva se opunea lui Satin, dar toți îi văzuseră pe băieții bătuți măr, apoi aruncați în râu ca niște gunoaie.
– Nu trebuie să mă mărit cu Dane, zise Marlowe. Am altă șansă. Îți amintești de jandarm? Cel care a crezut că sunt Elizabeth? Este fratele lui Dane. Crede că sunt fiica pierdută a marchizului de Lyndon.
– Ești?
– Nu știu, dar e o șansă de a afla. Se opri și înghiți în sec. Sari în barca mea?
Gideon inspiră, apoi expiră. Își băgă mâinile în buzunare și se începu să se frământe țărâna cu degetele de la picioare.
– Spune-mi planul și voi face tot ce pot.

Ea îl îmbrățișă, dar el nu-i răspunse. Repede, rezumă planul, iar Gideon încuviință.

– S-ar putea să meargă. Va accepta jandarmul?

– Este fratele lui Dane. I-am trimis un bilet să ne întâlnim mâine-seară. Vrei să vezi dacă l-a primit?

Gideon arătă de parcă s-ar fi înecat.

– Vrei să caut un jandarm?

– Nu te poate pedepsi pentru asocierea cu Satin. Jandarmii făceau tot felul de lucruri lipsite de scrupule, iar Gideon o știa la fel de bine ca ea. Ea nu avea decât să spere că instinctele ei în privința lui Brook nu erau greșite.

– Voi merge. Vei mai fi aici când mă voi întoarce?

Ea încuviință.

– Am închiriat o cameră la Barbara.

Gideon păru contrariat.

– Un pat și tot tacâmul. Avansezi pe scara socială. Se apropie și o sărută delicat pe obraz. Pielea se înfioră, dar nu o făcu să se simtă bolnavă. De asemenea, nu simți scânteile.

– Ține ochii deschiși, Marlowe!

– Așa fac mereu.

– Nu numai cu Satin, ci și cu filfizonul!

Ea dădu din mână cu indiferență la sfatul lui.

– Îi pot face față.

Ea o porni spre ușa din spate, să intre în local, dar Gideon păși în fața ei.

– Încă un lucru. Nu cred că este prea bun pentru tine. Dacă nu te pune pe tine pe primul loc, atunci nu este suficient de bun.

Cu asta, dispăru în umbră, pe alee.

Gideon se plimba pe străzile familiare din Londra cu mâinile în buzunar și privirea în pământ. Voia ca toți să vadă un om plimbându-se, nu căutând atenție sau belele. Nu știa unde-l putea găsi pe acest Brook, dar se gândi că la sediul Jandarmilor, peste drum de adăpostul Ursului Maroniu, era un punct bun de plecare.

Nu căuta să fure, dar era greu să nu observe oportunitățile pe lângă care trecea. Văzu un bărbat care ar fi fost o țintă ușoară. Mai era și o femeie pe care ar fi putut să o lase fără bani într-o clipită. Gideon ignoră impulsul de a profita de o țintă așa ușoară. În

adâncul inimii, nu era un nemernic. Voise să supraviețuiască și devenise un tâlhar, dar o făcuse de nevoie și nu pentru că îi plăcea să fure. De cele mai multe ori se gândea la fapta lui mai târziu și spera că oamenii să nu fi avut nevoie de monedele pe care le furase sau de obiectele pe care le șterpelise. Mereu se simțea vinovat pentru ceea ce furase. Nu că ar fi recunoscut vreodată. Nu ar fi recunoscut nici picat cu ceară.

Deci, nu-i veni greu să ignore ocaziile de a lua ceea ce nu era al lui. Nu putea evita să le observe, dar nu trebuia să acționeze. Oricum, avea o misiune. Îi promisese lui Marlowe că-l va găsi pe acest Sir Brook. Trebuie să fi fost un prost să accepte să meargă la sediul Jandarmilor, dar nu ar fi fost prima dată când s-ar fi comportat prostește pentru Marlowe.

Se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse. Cum să nu fie? Avea acei ochi imenși, albaștri și, când se uita la el, inima i se strângea în piept. O învățase tot ce știuse despre furt și restul tâlhăriilor. Ei nu trebuia să i se explice de două ori și, după ce învăța tot ce avusese el de împărtășit, îl învăța și ea câteva lucruri.

Iubea să o vadă la muncă. Iubea să o vadă râzând. Iubea să o vadă dormind – de aici îi izvora prostia. Petrecuse prea multe ore privind-o dormind, în loc să doarmă. Când în cele din urmă ea-i ceruse să o sărute, el fusese la fel de emoționat ca un virgin penibil. Își imaginase sărutul lor – adesea – și chiar mai mult. Nu se putea satura de ea, deși se mișcase pe îndelete.

Nu avusese nevoie de mai mult de două sau trei săruturi pentru a realiza că ea nu era la fel de afectată ca el. Probabil că-i găsea săruturile plăcute, dar obrajii nu i se aprinseseră, inima nu-i bătuse cu putere și nici nu rămăsese fără aer. De fiecare dată când se afla lângă ea agoniza de dorință, dar ea nu era deloc afectată. Așa că-i spusese că între ei nu exista scânteia și pusese punct lucrurilor înainte de a începe. Mai existau și alte femei, iar el se pierduse în câteva, încercând să o uite pe Marlowe.

Aproape crezuse că reușise, asta până când deschisese ușa Barbarei și îl văzuse pe *el* stând acolo. Atunci toate sentimentele reveniseră, iar Gideon voise să-l omoare pe filfizon, deoarece putea vedea cum îl privea Marlowe pe nobil. Era îndrăgostită de el. Toate lucrurile pe care el își dorise ca ea să le simtă pentru el, ea le simțea

pentru filfizon, care probabil nu o merita. Care probabil credea că ea nu era decât o cârpă pe care s-o arunce după ce o va folosi.

Ceva îl reținu pe Gideon să-i spună toate acestea lui Marlowe. Oricum ea nu ar fi ascultat, era adevărat, dar mai era și altceva. Se opri acum, la câteva străzi de Jandarmerie și se holbă la o căruță cu mere în timp ce încerca să-și dea seama ce să facă.

Nu-i spusese, deoarece o simțea în regulă văzând-o cu filfizonul, curată și îmbrăcată în haine noi. Mereu crezuse că, dacă va scăpa de Satin, ea va urca pe scara socială. Locul ei era lângă un nobil ca acela și nu în mahala, printre gunoaie și funingine.

– Mere! Mere proaspete! Un șiling mărul, striga vânzătorul, iar Gideon tresări. Băgă mâna în pantalonii lui uzați și găsi un șiling. Aruncându-l spre vânzătorul de mere, alese un măr roșu și mușcă din el. Era vechi și puțin trecut, dar Gideon mâncase mai rău decât atât. Aruncă pe stradă cotorul atunci când termină și se întoarse spre Jandarmerie. Indiferent ce avea să se întâmple cu filfizonul lui Marlowe, ea decisese să scape lumea de Satin, iar Gideon nu se putea împotrivi acestei idei. Se gândise și el să o facă de mii de ori, dar Satin ar fi mirosit imediat. Nu avea încredere în Gideon, așa că-l punea pe șobolanul ăla de Beezle să stea cu ochii pe Gideon mereu.

Satin nu s-ar aștepta niciodată să vină din partea lui Marlowe. Era fată, iar Satin nu credea că fetele erau bune pentru mai mult decât o tăvăleală. Numai insistența lui Gideon că Marlowe era cea mai isteață din bandă îl împiedicase pe Satin să o vândă vreunui bordel ieftin pentru o mână de șilingi. Ea era suficient de deșteaptă pentru a-și ascunde farmecele feminine cât de mult putea. Nu voia să-i amintească lui Satin că era fată mai mult decât era nevoie, dar, pe măsură ce creștea, devenise din ce în ce mai greu să nu se observe, indiferent de cât încerca ea să ascundă.

Ochii ei erau prea drăguți, buzele prea pline, obrajii prea delicați. Și trupul ei! Chiar și atunci când își lega sânii, în privința curbelor coapselor nu putea face nimic, așa cum nu o putea face în privința rotunjimii feselor. Astfel, Gideon îndepărtă reticența naturală de a intra în sediul Jandarmilor și deschise ușa. Dacă Marlowe nu va scăpa acum de Satin, nu o va mai face niciodată.

Un angajat ridică privirea atunci când Gideon intră, făcând o grimasă dezgustată. Gideon încercă să-l ignore. Știa că avea cicatrici, că era murdar și că arăta ca ceea ce era – un amărât – dar în mintea

lui, jandarmii erau de sute de ori mai răi decât el. El era un hoț sincer. Nu pretindea să fie altceva. Jandarmii se comportau ca și când aveau mâinile curate, când erau la fel de murdare ca ale oricărui puști din Seven Dials.

– Ce vrei? zise angajatul.

În spatele lui, jandarmii intrau și ieșeau. Podeaua de lemn trosnea sub bocancii lor, în timp ce tropăiau. Câțiva bărbați ridicară privirea curioși, apoi reveniră la hârtiile sau la conversațiile lor. Locul era aglomerat și mirosea a mâncare stricată.

Gideon îi oferi bărbatului cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Vreau să-l văd pe Sir Brook Derring.

Funcționarul, care era un băiețandru, râse.

– Stai la coadă. Fiecare femeie din Londra vrea să-l vadă pe Sir Brook.

Gideon continuă să zâmbească, deși pumnul îl mânca să-l lovească pe băiat în nasul pistruiat. Semnul lăsat avea să dea puțină culoare feței lui de cățelandru.

– Nu sunt o fată. Am treabă cu Sir Brook.

– Cum te cheamă?

– Gideon.

Funcționarul dădu din cap.

– Nu a zis nimic de nici un Gideon. Mai bine-ți vezi de drum.

– Este aici? întrebă Gideon, rămânând nemișcat.

– Ce problemă ai?

Gideon se mișcă repede, atât de repede că funcționarul nu realiză ce se întâmplase. Cu o clipă în urmă stătuse acolo, simțindu-se protejat și pretențios, iar în minutul următor cuțitul lui Gideon apăsa gâtul băiatului.

– Întrebarea este ce problemă ai tu.

Gideon era conștient că tăcerea se lăsă în încăpere și că vreo șase jandarmi îl țintuiau cu privirea. Dacă avea să zgârie numai gâtul funcționarului, atunci gâtul lui avea să atârne în ștreang înainte de lăsarea nopții. Lui Gideon îi plăcea gâtul lui așa cum era! Acum, că avea atenția funcționarului, ca să nu mai vorbească de atenția tuturor celor din sediul Jandarmeriei, puteau trece la afaceri.

– Vreau să-l văd pe Sir Brook Derring, spuse Gideon rar și suficient de tare pentru ca ceilalți jandarmi să poată auzi. Dacă nu este aici, spune-mi unde-l pot găsi.

– Este aici, bolborosi funcționarul, privindu-l pe Gideon cu teroare în privire. Nu vrea să fie deranjat.

– Pentru ceea ce am să-i spun, va vrea să fie deranjat, zise Gideon.

– Și ce anume vrei să-mi spui? se auzi o voce în spatele lui Gideon.

Gideon nu se putu abține și zâmbi. În sfârșit! Bărbatul în carne și oase. Nu îndepărtă însă cuțitul de la gâtul funcționarului. Voia să vorbească înainte să fie dat afară. Era singura lui șansă.

Gideon ridică privirea și-l căută pe bărbatul care vorbise. Îl găsi, un individ înalt, cu părul blond-închis și cu ochi căprui, vicleni. Îl privi în ochi pe bărbatul din fața lui și știu că nu avea să treacă de el, așa că se uită sugestiv la ceilalți bărbați.

– Este o chestiune privată, zise Gideon. Locul ăsta are prea multe urechi.

– Te voi spânzura de urechi dacă nu începi să vorbești, zise Sir Brook.

Nu se mișcă, nu ridică vocea, dar pe gâtul lui Gideon se ridică părul. Ar prefera să moară înainte să spună numele lui Satin sau să trădeze planul lui Marlowe. Știa de mult că Satin probabil plătise câțiva jandarmi pentru a închide ochii la activitățile lui din Seven Dials. Din câte știa Gideon, amicii lui Satin ascultau chiar atunci.

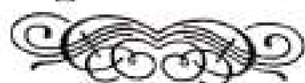
– Două cuvinte, zise Gideon, îndepărtând cuțitul de la gâtul funcționarului. Lady Elizabeth.

Imediat ce cuțitul se îndepărtă, câțiva jandarmi alergară spre Gideon. Îl luară de mâini și le simți pumnii în burtă. S-ar fi îndoit dacă aceștia nu l-ar fi ținut, dar apoi îi dădură brusc drumul, iar el aproape căzu lat în nas. Căzu însă în genunchi, tușind și încercând să-și recapete suflul. O pereche de bocanci negri, lustruiți bine, stăteau în fața lui.

– Ridică-te și vino cu mine!

Gideon se ridică în picioare și, ignorând privirile aspre ale jandarmilor care păreau de parcă nu le-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i ia gâtul, îl urmă pe Sir Brook în clădire.

Capitolul 14

Dane se plimbase prin cameră suficient pentru a ști că dimensiunea acesteia era de patru pe patru. Buzele lui erau încă fierbinți, după ce le atinsese pe ale lui Marlowe, și nu putea să nu se întrebe dacă acum ea îl săruta pe Gideon. Fusese plecată mai mult decât îi plăcea.

Ura sentimentul de neajutorare. Voia să meargă după ea, dar nu avea nici o idee cum să o găsească. Aceasta era lumea ei, el era numai un vizitator – și nu unul bine-venit. Auzi un trosnet pe hol și se întoarse, observând ușa deschizându-se silențios. O luă pe Marlowe în brațe, înainte ca ea să poată spune ceva.

– Unde dracului ai fost?

Ea îl privi confuză.

– Ți-am spus.

– El unde este?

– A plecat să vadă dacă fratele tău a primit biletul nostru. Ți-am spus că ne va ajuta. Nu îl place pe Satin.

Se îndepărtă din brațele lui și aranjă după ureche o șuviță rebelă care îi ieșise din șapcă.

Dane rezistă dorinței de a o lua din nou în brațe.

– Ce facem acum?

Marlowe ridică din umeri și trecu pe lângă el. Încăperea era atât de mică, încât ea nu putu să evite să-l atingă.

– Așteptăm. Barbara va veni după noi când Satin va apărea.

– Și ești sigură că va vrea să te vadă? Oare să-l căutăm noi?

Ea îl privi de parcă i-ar fi spus că părerea lui i se părea nebunească.

– Așteptăm ca el să vină la noi.

Se așeză pe pat, apoi se ridică iar, ca și cum patul ar fi ars-o. Dane o privi curios. Făcea tot ce putea pentru a evita atingerea lui, iar asta îl făcea să-și dorească să o atingă și mai mult. Se apropie de ea.

– Ești îngrijorată? Pari cam nervoasă.

– Ba sunt foarte sigură pe mine!

El se apropie de ea, iar ea se îndepărtă.

– Te emoționez?

Ea făcu ochii mari.

– Nu!

El se apropie iar. Acum putea simți parfumul dulce al săpunului de caisă pe pielea ei.

– Atunci de ce te tot îndepărtezi?

– Pentru că mă simt rău când ești aproape. Ea închise ochii, ca și cum ar fi fost șocată de propriile-i cuvinte. Și el era șocat. Îmi pare rău, dar așa este, zise ea cu franchețea caracteristică.

Obrajii i se aprinseră acum, și cu cât el se apropia mai tare, cu atât respirația i se accelera.

– Înțeleg. Poți să-mi descrii simptomele?

– Ce...? Poți să te dai înapoi? Nu pot să gândesc când ești atât de aproape.

– Interesant. Ce altceva e în neregulă?

Ea se încruntă la el.

– Îmi este cald. Peste tot. Și pielea mă furnică.

Ridică o sprânceană, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o provoace.

– Da, pielea ta pare îmbujorată. Pot? Ridică o mână și și-o trecu peste obrazul ei. Nu ești caldă la atingere, dar ochii tăi...

Se apropie, iar ea rămase fără aer.

– Ce este în neregulă cu ochii mei? întrebă ea.

– Sunt uriași. Nu-și îndepărtă mâna de obrazul ei, iar de data aceasta nici ea nu se dădu înapoi. Ce alte simptome mai ai?

– Burta mea. Și-o atinse cu mâna. Pare gata să verse în orice moment. Este totul... Dădu din mână, căutând cuvântul... agitat.

Dane se abținea cu greu să râdă, dar încerca să păstreze o expresie sobră.

– Stomac agitat, piele înfierbântată, ochi mari. Și dacă fac așa? Își trecu buzele peste ale ei ușor o dată, de două ori, de trei ori.

Se dădu înapoi, iar ea se holbă la el. Deși era cu greu posibil, dar ochii ei erau chiar și mai mari și atât de albaștri, că deveniseră aproape violet.

– Nu pot să respir, zise ea. Își atinse pieptul. Mi se oprește aerul aici.

– Știi ce cred eu, Marlowe?

– Nu, dar nu cred că îmi pasă. Nu ești doctor.

– Nu sunt, răspunse Dane, deși se îndoia că ea ar fi avut încredere în doctor. Probabil că nu fusese niciodată la unul. Dar nu trebuie să fiu doctor pentru a ști când o femeie este excitată.

Ea tresări.

– Mă vrei, Marlowe. Și eu te vreau.

Nu așteptă ca ea să nege sau să-l contrazică. În schimb, o sărută iar, de data aceasta cu mai multă presiune, în timp ce buzele lui le mângâiau pe ale ei. Ea se îndepărtă, dar el o prinse de talie cu mâna liberă. Cu cealaltă îi mângâia fața și părul. Dintr-o mișcare a încheieturii, îi îndepărtă șapca de pe cap. Își trecu mâna prin părul ei des, care-i căzuseră și el pe umeri.

Dane se dădu în spate, privind-o. Cu acei ochi violet, cu obrajii ei drăguți, rozalii, și cu nuanța roșie a buzelor dată de gura lui, era irezistibilă.

– Te doresc, Marlowe, probabil mai mult decât mă dorești tu, dar nu voi face nimic cu care tu nu ești de acord. Dădu să o sărute iar, dar se opri chiar înainte de a-i atinge buzele. Respirațiile li se contopiră, iar mâna lui îi mângâia obrajii de catifea. Degetul mare apăsă pe colțul gurii. Pot?

– E-eu nu înțeleg ce faci.

– Vreau să te sărut. Îi mângâia buzele cu degetul. Aici.

– Oh!

– Spune da!

Ea se opri, iar el se temu o clipă că ea ar putea spune nu. Se temea că va trebui să-i dea drumul, iar gândul îi provocă angoasă. Nu credea că i-ar mai putea da vreodată drumul. În cele din urmă, ea spuse pe nerăsuflate cuvântul pe care-l aștepta el.

– Da.

El o sărută, gustându-i buzele și excitând-o până când ea se deschise pentru el. Alunecă înăuntru, explorând-o, mângâind-o, arătându-i cu limba ce voia să-i facă cu trupul. Ea îi acceptă sărutul îndelung – apoi îi răspunse. El aproape că-și pierdu atunci controlul. Atingerea timidă a limbii ei, urmată de atingeri mai lungi, mai erotice, îl dădură peste cap. El gemu discret, iar ea se retrase.

– Nu-ți place?

– Îmi place la nebunie!

El o trase mai aproape, apoi se opri chiar când voi să o sărute. Capul ei era înclinat, ochii închiși, buzele deschise. O putea avea. Știa asta, chiar dacă ea nu știa. Dar nu avea să o facă.

– Vrei mai mult, Marlowe?

– Da.

Fără ezitare. Când o sărută, de data aceasta ea-l sărută mai pasional. Dane începu să-i sărute gâtul, coborând pe pielea ei delicată, de pe bărbie până pe claviculă. Voia să o dezbrace de hainele de băiat, dar știa că trebuia să se miște încet.

– Vreau să te ating, zise el, simțind pulsul rapid cu buzele, chiar lângă urechea ei mică. Lasă-mă să te ating!

– Da, șopti ea, iar mâinile lui alunecară pe șoldurile ei, cuprinzându-i talia, apoi alunecând pe sub cămașă.

Pielea ei era caldă și moale, abdomenul plat și ferm și îi putea simți coastele. Le mângâie, apoi reveni pe spate, găsindu-i șanțul delicat al spatelui ei, urmărind curba până la fese, pe sub pantalonii aspri pe care-i purta.

– Ce simți acum? întrebă el.

– Ca și cum o să iau foc. Iar inima îmi bate cu atâta putere, încât mă tem că o să-mi sară din piept.

Privirea de pe chipul ei era una de îngrijorare sinceră, iar Dane își lăsă capul în jos pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Nu vei arde, iar inima ta este în siguranță în piept. Te excit. Îți fac trupul să reacționeze. El îi ridică mâna și i-o așeză pe pieptul lui. Îmi simți inima? Și eu simt la fel pentru tine.

Ea își coborî privirea, iar el știu că ea-i observă bărbăția din pantaloni. Asta avea să înțeleagă ea din excitarea bărbătească. El nu încercă să o ascundă.

– Te vreau, zise el. Dar decizia este a ta.

Ea-l privi în ochi.

– Vreau să te culci cu mine.

– Vreau să te am, o corectă el. Vreau să te ating peste tot. Să te sărut peste tot. Vreau să te fac să simți plăcere, să te fac să strigi în mijlocul orgasmului.

Ea dădu din cap.

– Tu și cuvintele tale!

Dane zâmbi.

– Se va ajunge la asta, fata mea dulce și directă. Mă vrei?

Ea îl analiză îndelung, iar el îi știu decizia înainte ca ea să o rostească. Privirea de pe fața ei atunci când se uită la el îl ucise. În acel moment ar fi făcut orice pentru ea – s-ar fi luptat cu dragonii, ar fi jefuit, s-ar fi luptat cu mii de indivizi ca Satin. Era o așa adorare în privirea ei, încât el știu că nu era ceva ce ea oferea cu ușurință, dacă oferea.

– Da, spuse ea simplu. Te vreau mai mult decât orice.

Marlowe știa ce acceptase. Dacă avea să fie o greșeală, fie. Totul avea să se încheie în câteva zile. Aveau să o ia pe drumuri separate. S-ar putea să regrete mereu consecințele a ceea ce erau pe cale să facă, dar știa cu siguranță că, dacă nu se va culca cu el, va regreta mereu.

Dane își lăsă mâna să alunece pe sub cămașa ei, iar ea tremură. Nu pentru că îi era frig. Mâinile lui erau calde, delicate și catifelate. Erau puternice și late și când o atinse, ea-și dori ca el să nu se mai oprească niciodată. Apucă marginea cămășii și o ridică.

– Pot? întrebă el cu o politețe care ar fi enervat-o dacă nu ar fi făcut-o să vrea să-l arunce pe podea și să-l sărute.

Ea încuviință, iar el îi scoase cămașa. Acum i-ar fi putut fi frig dacă nu ar fi fost privirea lui fierbinte asupra ei. În șemineul din cameră nu ardea focul, și tot ce mai purta era materialul pe care-l folosea pentru a-și lega sânii. Mâinile lui Dane alunecară pe spatele ei și se opriră asupra materialului. Încet, mâinile lui urmară pânza. Când mâna lui îi atinse sfârcul, ea suspină, deși abia o simțise. Își aminti senzația foarte bine. Degetele lui se luptau cu nodul pe care-l făcuse în centrul pieptului.

– Îmi permiți? întrebă el.

Ea încuviință, iar modul în care el îi zâmbi o făcu să se simtă frumoasă. Tot ce făcea el o făcea să se simtă frumoasă – modul în care o atingea, ca și cum ar fi fost de porțelan, modul în care o privea, ca și cum ar fi fost o prăjitură delicioasă, modul în care îi cerea permisiunea... o făcea să se simtă ca o prințesă. Măcar o dată, ea își dorea să fie prințesa lui.

Ea simți nodul slăbindu-se, iar Dane rulă materialul în jurul mâinii, eliberând-o încet, dar sigur, privirii lui. Ochii lui îi fixau pe ai ei, și când ea se eliberă, el aruncă pânza, iar mâinile lui îi găsiră din nou spatele. Degetele lui atinseră urmele pe care le făcuse

materialul strâmt, mângâindu-i pielea iritată. Îi masă delicat pielea până când sânii ei se aflau în mâna lui. Erau sensibili, iar el îi masă de asemenea. Sfârcurile ei se întăriră, iar ea simți umezeală între picioare, precum și golul din stomac, care cobora și pe care-l resimțea mai greu.

– Pot să te sărut aici? întrebă el, înconjurându-i sfârcul cu degetul.

Ea încuviință, iar el mângâie punctul sensibil cu buzele. Ea-i privi părul brunet, pielea ei pală în mâinile lui, modul în care o săruta. Era atât de politicos și, totuși, atât de priceput. Fiori de plăcere o străbăteau prin totul trupul de fiecare dată când el o săruta. El se mută la celălalt sfârc, sărutându-l și pe acesta, iar ea nu se putu abține să nu se arcuiască, oferindu-i-se pe deplin. El o susținea, sărutându-i pielea circular, apoi coborî spre abdomen. Când nu-i mai simți gura, ea coborî privirea și îl găsi urmărind-o și înghițind în sec.

– Ești perfectă. Atât de frumoasă. O mângâie iar. Nu ar trebui să fii obligată vreodată să-i legi.

Mâinile lui alunecară iar în jos, oprindu-se pe talia pantalonilor.

– Cum te simți acum? întrebă el.

– Fiorii s-au mutat mai jos.

El o privi sugestiv.

– Aici? Îi apăsă pe buric.

– Mai jos.

– Aici? Alunecă vreo doi centimetri, iar ea cu greu se abținu să nu se foiască.

– Mai jos, șopti ea, în timp ce mâna lui coborî mai jos, până când o cuprinse.

– Aici?

– Da, șopti ea. Dar cred că este ceva în neregulă. Simt...

Nu putea spune.

– Spune-mi!

Mai devreme spusese că ochii ei erau mari, dar acum erau imposibil de mari.

– Se scurge ceva. Jos.

Gura lui făcu o grimasă, ca și cum era pe cale să râdă.

Cumva, ea se aștepta ca el să-și îndepărteze mâna, dar el nu o mișcă.

– Nu ești dezgustat?

– Marlowe, dacă manierele tale la masă nu m-au îndepărtat, nici asta nu o va face.

– Răule!

Ea îl împinse, dar el o trase înapoi în brațele sale.

– Sunt rău, recunoscu el. Ochii lui erau atât de întunecați, încât ea aproape crezu. Dacă mi-ai cunoaște gândurile care îmi trec acum prin minte, ai lua-o la fugă.

– Atunci este de așteptat acea scurgere.

– Este de dorit, și asta înseamnă că ești gata.

– Pentru?

El îi desfăcu pantalonii.

– Pentru ca eu să-ți dau ăștia jos. El îi coborî pe șoldurile ei. Ce porți pe sub ăștia?

– Nimic.

El gemu.

– Te rog, permite-mi să continui.

Vocea lui suna de parcă ar fi fost în suferință. Ea încuviință, iar pantalonii căzură pe podea. El îi cuprinse mâinile, iar ea se îndepărtă de ei. Acum era complet expusă lui. Nu-și arătase nimănui trupul astfel. Abia de se privise singură, fiind mereu atentă să fie acoperită când erau puștii prin preajmă. Iar puștii erau mereu prin preajmă.

Ar fi trebuit să se simtă rușinată, dar modul în care Dane o privea o făcea să se simtă uluitor, încrezătoare în sine. El înghițea în sec vizibil, iar respirația îi era neregulată.

– Te-aș putea privi toată noaptea. Toată noaptea.

Ea râse.

– Să mă întorc?

– Dumnezeule, da!

Dar când ea începu să se întoarcă, el o cuprinse de cot.

– Vom păstra tentația pentru altă dată. Mâinile lui alunecară de pe cot pe șold, mângâind-o atât de delicat, că aproape se înfioră. Mi-aș dori să am mai multă lumină. Ești perfectă și mi-aș dori să te văd.

– Ar putea fi plictisitor.

La urma urmelor, ea luase decizia și acum voia să vadă despre ce era vorba. Știa că implica mult mai mult decât privitul. Văzuse suficient de mult pe aleile întunecoase și printre ușile întredeschise

pentru a avea o idee destul de bună despre ce făceau împreună femeile și bărbații.

– Plictisitor? Dane păru confuz. Îți promit că nu vei găsi nimic plictisitor în asta.

Își ridică haina de pe marginea patului și o întinse peste așternuturi. Se întoarse, iar ea crezu că el o va invita să se așeze. În schimb, o luă în brațe. Ea scânci surprinsă, apoi gemu de plăcere când el o așeză pe haina din lână. Mirosea ca el, numai a piele și lână curată. El se lăsă cu greutatea peste ea, deși se sprijinea pe coate. Era cald și solid deasupra ei, iar ea își trecu mâinile în jurul gâtului său, ca o invitație.

Așa cum sperase, el o sărută. Dacă el nu și-ar fi menținut săruturile ușoare și excitante, ea s-ar fi simțit vulnerabilă și ușor înspăimântată. El nu se grăbea deloc. Se comporta ca și cum avea tot timpul din lume. Cumva, chiar se părea că timpul se oprise. Ar fi putut trece ore sau zile, iar ei nu-i păsa, deoarece se afla în brațele lui. Buzele lui îi atingeau gâtul, apoi mărul, iar ea simțea valuri de căldură prin tot corpul.

– Dane!

Ea îi spuse numele oftând, iar el ridică privirea.

– Numele meu este Maxwell.

Ea îl privi curioasă, prea amețită însă pentru a conștientiza cuvintele lui imediat.

– Nu-ți pot spune Maxwell.

Îi rostise numele cu accentul pe care l-ar fi folosit o regină.

– Mă îndoiesc că vei spune prea multe în următoarele clipe, dar dacă va trebui să-mi strigi numele, îmi poți spune Max. Așa îmi spun prietenii buni.

– Ai prieteni?

– Gata cu vorba! Îi sărută brațul, interiorul cotului, iar ea nu păru să aibă probleme în a-i da ascultare. Când îi sărută însă sfârcul tare și apoi îl supse, ea nu se putu abține și strigă. Își arcui șoldurile și, pentru prima dată, îi simți bărbăția. Nu era o senzație neplăcută să-l simtă lipit de ea atât de intim, iar ea îi cuprinse șoldurile și-l ținu pe loc. Mă omori, zise el lipit de ea, respirația lui făcându-i pielea să se înfioare. Dar sunt hotărât.

– Hotărât? întrebă ea. Vocea ei părea de parcă venea dintr-un vis, aproape ca și cum aparținea altcuiva.

– Să-ți ofer plăcere.

Mâna lui alunecă de pe sâni pe abdomen, apoi chiar mai jos. Își ridică trupul, erecția lui fiind înlocuită de căldura mâinii lui. O cuprinse, o mângâie, iar ea se zvârcolea. Degetele lui se mișcau cu măiestrie peste pielea înfierbântată, iar ea uită să se stânjenească pentru locul în care o atingea.

– Pot? întrebă el.

Ea nu avea nici o idee pentru ce-i cerea permisiunea de data asta, dar încuviință puternic. Degetele lui alunecară înăuntrul ei, iar ea se arcui simțindu-le. Nu știuse că aceasta era senzația pe care o căutase, dar încetă să se mai foiască și așteptă pentru ceea ce avea să facă el mai departe. Trupul ei părea să anticipeze, să se înfășoare. El scoase degetele și-și lipi degetul de cel mai sensibil punct. Ea nici nu știuse de existența lui, dar când el îl încercui, ea strigă.

– Max!

– Să mă opresc?

– Te omor dacă o faci!

O penetră iar, de data aceasta cu două degete, iar degetul mare îi atingea clitorisul. Ea ar fi trebuit să se simtă rușinată că șoldurile ei nu puteau sta liniștite pe pat, dar nu-i păsa. Își dorea ceva mai mult. Ceva foarte, foarte bun, la sfârșit. El făcea mișcări înainte și înapoi, degetul mare neîncetând să o atingă până când, în sfârșit, simți o fierbințeală intensă din burtă în picioare și explodă.

Trupul ei era asaltat de scântei mici, care îi produceau o senzație delicioasă. Își lăsă capul pe spate și își permise să se bucure de ea, strângând materialul hainei pentru a se putea sprijini și susține de ceva. Încet, foarte încet, scânteile dispărură, lăsând-o moleșită și obosită de plăcere.

Dane îi zâmbea.

– Ai cel mai larg zâmbet pe față.

– Știai despre asta? zise ea.

– Despre orgasm? Da. Tu nu?

Ea dădu din cap.

– Acum înțeleg de ce toți sunt dornici să se tăvălească, dacă aceasta este senzația.

El zâmbi.

– Ți-aș zice că nu e mereu așa, dar ar fi din pur egoism. Sper că nu sunt atât de înfumurat.

–Trebuie să răspund la asta?

–Te rog, nu! Chipul lui deveni serios. Nu vreau să mă opresc, dar...

Ea îi atinse buzele cu un deget.

–Atunci nu o face. Tu n-ai de gând să-ți dai hainele jos?

El se ridică, iar ea îl privi înlăturându-și lavaliera, haina și, în cele din urmă, cămașa. Acum înțelegea de ce el își dorise mai multă lumină. Îi mai văzuse pieptul înainte, îi mai văzuse formele, dar voia să le revadă. Mai mult, voia să vadă ce se afla în pantaloni. El se ridică, își scoase cizmele, iar ea se strădui să se ridice de asemenea. Își trecu mâna peste spatele lui, plăcându-i senzația pe care i-o dădea atingerea pielii lui catifelate. Emana atâta forță, încât ea se aplecă și-i sărută umerii lați. Se întoarse repede, surprinzând-o cu un sărut. Săruturile lui nu mai erau jucăușe și excitante, și dacă nu ar fi avut mai devreme cel mai minunat – cum îl numise el? – orgasm, ar fi fost înspăimântată. Acum știa la ce să se aștepte. Știa ce urma și-l sărută cu toată pasiunea. El gemu și, în loc să se retragă, o sărută cu și mai multă forță, lăsând-o fără aer și cu dorință, atunci când întrerupse sărutul.

El se ridică, își desfăcu pantalonii și-i dădu jos. Ea nu se putu abține să nu se uite la acea parte a lui care o fascina. Nu văzuse niciodată una excitată și părea foarte mare și tare.

–Pot... Întinse mâna timid, apoi se uită în ochii lui. Pot să o ating?

–Te rog. Vocea lui era joasă și aspră.

Ea întinse un deget și-l lăsă să alunece peste vârf. Era mai catifelat decât își imaginase și mai moale. Își lipi două degete de el și le trecu în sus și-n jos, de-a lungul său. Era cald și treaz, mișcându-se în mâna ei.

–Așa, zise el, punându-i mâna împrejur și arătându-i cum să îl atingă. Ea făcu așa cum i se arătase, iar respirația lui se accelera. Ea-i privi chipul, intrigată de efectul pe care-l avea asupra lui atingerea ei. Brusc, el îi cuprinse mâna. Întinde-te!

El îi ceruse până atunci permisiunea pentru orice, iar ordinul lui brusc o luă prin surprindere. Ea făcu însă ceea ce îi ceru. Acum avea să fie momentul în care el avea să sară asupra ei. El rămase încă privind-o, cum mâinile încleștate. Apoi, cu o lentoare intenționată, își lăsă trupul să alunece deasupra ei. Senzația pielii lui lipită de a ei îi trezi fiecare celulă. Fiecare parte din ea scânteia și striga pentru atingerea lui.

– Da, șopti ea, trecându-și mâna pe spatele lui gol, adorând senzația atingerii pielii lui.

Putea simți bărbăția lui tare între picioare, dar el nu o pătrunse. În schimb, o sărută iar, gura lui fiind surprinzător de puternică. Ea îi răspunse la sărut, cu dorință și nerăbdare, iar el îi răspunse pasiunii ei. Mâinile lui erau peste tot, mângâind-o, excitând-o, hrănindu-i dorința. Apoi, degetele lui ajunseră iar la punctul sensibil, iar ea se arcui, dorindu-și mai multă presiune, mai mult din el.

– Vreau să fiu înăuntrul tău, șopti ei lângă umărul ei. Degetele lui încă se jucau cu ea, iar acum trupul ei știa ritmul. Picioarele ei se deschiseră, iar șoldurile se arcuiră. Vreau să te fac a mea, zise el, cu vocea joasă și răgușită, respirația lui încălzindu-i pielea.

– Da. Sunt a ta, spuse ea, în timp ce primele valuri de plăcere erupseră acolo unde degetele lui o atingeau.

– Ești sigură?

– Da!

Plăcerea erupse, chiar mai puternică decât înainte. Se lăsă purtată de val și, chiar când părea să ajungă la apogeu, îl simți fierbinte și tare la intrarea ei. Nu se putu abține și se împinse spre el, iar el alunecă înăuntru, umplând-o. Și mai multă plăcere o învălui, iar ea se lăsă pe spate, neputincioasă în fața asaltului.

– Îmi pare rău, zise el, apoi împinse.

Ea simți durerea printre valuri de plăcere, și când era gata să strige de durere, degetul lui o găsi și, în schimb, strigă de extaz. El se mișca delicat, împingând și retrăgându-se și, deși era și dureros, ea se simțea amorțită datorită valului de plăcere.

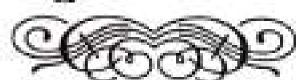
Deschise ochii și-l găsi privind-o, iar ceea ce văzu pe chipul lui o făcu să răsufle ușurată. Era atât de delicat cu ea. Avea maxilarul încleștat, chipul îi era încordat, în timp ce încerca să se controleze. Nu voia să o rănească. Îi păsa de ea suficient de mult încât să vrea să-i ofere numai plăcere.

Ea încercă să îndepărteze sentimentul care începuse să încolțească. Încerca să se concentreze la modul în care el o umplea sau la ultimele rămășițe ale durerii, atunci când el se mișca. În ciuda eforturilor ei, nu putea să oprească valul de iubire care o inunda. Iar atunci când el găsi extazul, șoptindu-i numele cu o voce atât de dulce și de vulnerabilă, ea închise ochii, pentru a ascunde lacrimile neașteptate. El se retrase, împrăștiindu-și sămânța pe așternut,

într-un efort de a evita să o lase însărcinată. Și asta o făcu să-l iubească. Cum să nu o facă?

Apoi, când o luă în brațe, șoptindu-i scuze pentru că o văzuse că plânge, ultima bucată de gheață din inima ei se topi. Îi oferise inima complet, știind că el avea să i-o frângă inevitabil.

Capitolul 15

Dane o ținea pe Marlowe în brațe și se simțea un nemernic. Ea plângea. O rănise și se ura pe sine pentru asta. Nu putea regreta ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Se bucurase de moment prea mult, se bucurase de răspunsul ei prea mult. El nu era virgin, dar nu experimentase niciodată nimic asemănător cu ceea ce împărtășiseră ei. Nu era vreun desfrânat, așa că poate experiența lui era prea limitată. Totuși, nu-și imaginase vreodată că s-ar fi putut simți așa cum o făcuse – așa cum încă o făcea – în brațele lui Marlowe. Nu voia să-i mai dea drumul, și Dumnezeu știa că probabil patul era murdar, iar camera întunecoasă și mucegăită și că ar trebui să fie fericit să scape din ea. Dar ar fi rămas aici pentru restul vieții, dacă asta însemna să fie cu ea.

Gândul era înspăimântător. Forța a ceea ce simțea era înspăimântătoare.

Se ridică pe coate și o privi. În lumina slabă a încăperii, era dificil să-i vadă expresia. Putea simți umezeala pe deget atunci când îl trecu peste obrazul ei.

– Am fost prea dur. Iartă-mă!

– Să te iert? Vocea ei era fermă, indicând că probabil se oprise din plâns. Nu am ce să îți iert.

– Dar te-a durut.

– Numai puțin. Și a meritat.

El se încruntă.

– Atunci de ce plângi?

Ea se ridică. El continuă să o țină, dar nu strâns, ridicându-se odată cu ea.

– O, asta! Ridicol, știu! Ridică din umeri. Dane se îndoia că avea să afle mai mult de la ea. Oricare ar fi fost motivul, nu voia să-l spună. Nu voi mai plânge data viitoare.

Dane simți că rămâne fără aer.

– Data viitoare?

– Asta dacă vei mai vrea.

– O, te vreau. Te-aș vrea chiar acum dacă nu aș crede că te-am rănit.

Era adevărat. Ar fi trebuit să se fi săturat de ea, dar pofta lui de ea crescuse numai.

Ea căscă.

– Mi-ar prinde bine un pui de somn. Nu am crezut că sexul putea fi așa. Este cel mai bun lucru din lume.

Dane nu se considera un bărbat arogant – nu mai arogant decât restul bărbaților –, dar pieptul i se umflă la auzul cuvintelor ei.

– După prăjituri, zise ea.

– Prăjituri?

Se încruntă.

– Și smântână. O, și șuncă. Ador șunca. Dar în afară de acelea... o, și înghețata! Mi-a plăcut înghețata pe care mi-ai cumpărat-o la Gunther.

Înainte să-și poată continua lista, despre care el începuse să creadă că era foarte lungă, el se ridică.

– Nu a trebuit să concurez cu mâncare până acum. Presupun că, atât timp cât te țin hrănită, nu va trebui să-mi fac griji.

– Apropo de mâncare...

O bătaie în ușă o întrerupse, iar ei se pregătiră amândoi pentru o surpriză...

– Da? zise Dane, căutându-și hainele și trăgându-și pantalonii.

– Este aici. Cuvintele șoptite ale Barbarei trecură prin ușă. Și a întrebat de voi.

– Ține-l aici, Barbara. Vom coborî într-o clipă. Marlowe sări și ea și se grăbi să se îmbrace. Dane nu era obișnuit să se îmbrace singur, iar ea termină înaintea lui. Îl ajută să-și pună haina strâmtă și îi dădu pe spate părul de pe frunte.

– Arăt ca fiul unui duce?

– Nu arăți ca unul dintre noi, zise ea, trecându-și mâna peste materialul scump al hainei lui. Să mergem!

Ea conduse de-a lungul culoarului întunecos, până ajunseră în local. Când ajunseră, Dane știu imediat cine era Satin. Nu-l văzuse niciodată pe bărbat, dar nu era nici un dubiu în privința a cine avea puterea și cine comanda în acel loc. Un bărbat cu părul negru stătea în centrul încăperii. Era evident că se simțea suficient de sigur

de puterea lui, încât să nu aibă nevoie să se apropie de perete. Nu avea de ce să se teamă.

Părul lui era unsuros și murdar, și era greu de spus dacă smocul de pe cap era negru sau pur și simplu acoperit de mizerie. Hainele lui erau de mai bună calitate decât ale celorlalți din Crama Unicornul Roșu, dar erau șifonate și pline de mizerie. Rânjea la prostituata din poala lui, dar când Dane intră, ridică privirea și o bătu pe fată peste fund. Palma fusese suficient de puternică încât să se audă în toată încăperea. Dane simți un fior ciudat pe șira spinării în timp ce șeful tâlharilor îl analiza cu ochii aceia mici. Nu era de mirare că Marlowe se temea de el. Și Dane ar fi stat departe de el, dacă ar fi avut ocazia.

Marlowe înaintă, iar Dane o urmă. Satin probabil că o văzuse venind, dar nu-și luă privirea de la Dane.

La masa tâlharului suprem, Marlowe se opri.

– Satin.

El își aruncă privirea asupra ei, apoi asupra lui Dane.

– Nu credeam că te voi vedea aici. Nu după ultima noastră conversație, se auzi amenințarea lui stridentă.

Dane voia să o tragă în spatele lui, să o protejeze, dar observă că avusese dreptate când îl avertizase să nu-i arate nici un fel de afecțiune. Acest Satin era un bărbat care s-ar fi folosit de orice slăbiciune.

– Putem vorbi despre asta, dacă vrei.

Nările lui se umflară.

– O, vom vorbi despre multe.

Marlowe părea nezdruncinată de furia evidentă pe care Satin și-o reținea.

– Dar știu că vei fi interesat de ceea ce lordul Maxwell are de spus.

Satin păru intrigat de mențiunea titlului său inventat. Nu avea să fie atât de ușor să obțină cooperarea bărbatului. Tâlharul-șef miji ochii, suspicios. Dane decise că venise vremea să-și joace rolul.

– Va trebui să stau aici toată ziua ca un valet? întrebă el, făcând tot posibilul să imite un filfizon. Jur că nu am mai stat atât de mult în picioare de la cursele din Ascot.

Marlowe își dădu ochii peste cap, iar Dane speră că făcea parte din rol. Fie asta, fie căzuse de prost.

– Ne putem așeza? îl întrebă ea pe Satin.

Tâlharul arătă spre scaunul liber din fața lui. Dane se așeză, obligând-o pe Marlowe să ia altul și să-l care de la cea mai apropiată masă. Ea îl întoarse, stând cu brațele proptite pe spătar.

– Ascultă, bătrâne, zise Dane când Marlowe se așeză. Fata asta zice că ești omul potrivit pentru afacerea pe care o am în minte.

– Serios?

Satin nu tresări.

– Nu știu dacă să am încredere în vreunul din voi, așa că risc teribil venind aici. Privi prin încăpere cu dispreț. Cine știe ce fel de boli aș putea căpăta!

Își scoase batista și își acoperi nasul.

– Trebuie să fie o afacere importantă pentru tine, dacă ți-ai asumat acest risc.

– Este, zise Marlowe. Dar sunt prea multe urechi aici. Poate ar fi mai bine să-l ducem pe lordul Maxwell în camera ta?

– Nu. Satin privi împrejur. Ce trebuie să facem ca să avem puțină intimitate? Afară cu voi toți, și mă voi gândi dacă să vă tai gâtul sau să vă cruț.

Puținii clienți care încă mai beau bombăniră, dar Barbara îi dădu afară, apoi dispăru și ea. Dane surprinse privirea lui Marlowe, iar ea încuviință. Aparent, considerase faptul că se aflau acum singuri cu Satin un element în favoarea lor. Dane crezu că l-ar fi putut omorî mai ușor. Mai puțini martori.

Satin îi privi.

– Ai zis că ai de discutat afaceri.

Dane încuviință.

– De unde să știu că pot avea încredere în tine?

– Ți-am zis, spuse Marlowe. Dacă vrei treaba rezolvată, nu există altul mai bun.

– Și de unde să știu că nu va păstra toți banii pentru el?

Dane observă modul în care Satin făcu ochii mari auzind cuvântul bani.

– Este un fel de atac de noapte? întrebă Satin. Nimeni nu poate conduce un atac de noapte mai bine ca mine.

Dane încuviință. Acum Satin era interesat, probabil mult mai interesat decât dădea de înțeles. Dane privi exagerat împrejur, căutând spioni, apoi vorbi în șoaptă.

– Sunt fiul cel mic al ducelui de Yorkshire. Îl cunoști?

– Desigur, zise Satin, ceea ce era o minciună sfruntată.

– Atunci știi că este unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia. Se știe că a împrumutat și regelui câteva mii de lire când Majestatea Sa a ajuns la sapă de lemn, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Un tip avut, zise Satin încuviințând. De ce îmi spui mie asta?

– Sunt fiul cel mic. Am opt frați mai mari, precum și surori. Partea mea de avere va fi foarte, foarte mică.

– O avere mică este mai bună decât deloc.

– Adevărat, dar nu m-am priceput niciodată la economii și îmi plac nopțile la mesele de cărți.

Un zâmbet infatuat apăru pe chipul lui Satin. Dane trebui să se abțină să nu râdă, deoarece acum știa că atrăsese atenția tâlharului-șef.

– Deci ți-ai pierdut averea.

– Și nu am bani să o recuperez, zise Dane.

– Nu este demn de un gentleman, zise Satin, uitându-se la Marlowe. Dar nici nu-mi pari vreun cap-pătrat.

Privirea lui Satin rămase asupra lui Marlowe, iar Dane privi peste ea. Își strânse pumnii pe genunchi, sub masă, deoarece în ochii lui – și probabil și în ai lui Satin – Marlowe arăta ca o depravată. Buzele îi erau umflate și roșii, obrajii rozalii, iar gâtul ei era pătat și roșu de la barba lui. Nu erau prea multe dubii despre ceea ce făcuseră înainte de sosirea lui Satin. Dacă Dane nu își jurase înainte să o ia din locul ăsta, acum trebuia să o facă. Erau clare ideile lui Satin în timp ce o privea.

– Tata refuză să mă ajute și mereu am crezut că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Satin își întoarse înapoi privirea asupra lui.

– Desigur. Dar ce are asta de-a face cu mine?

Dane o privi pe Marlowe, comportându-se de parcă nu ar fi vrut să vorbească despre o chestiune atât de sordidă. Marlowe se apropie.

– Lordul Maxwell a aflat că ducele are niște obiecte valoroase care așteaptă într-un depozit de lângă râu.

– Ce fel de obiecte?

– Antichități inestimabile, adăugă Dane. Monede, bijuterii, obiecte de artă de pe continent. Au ajuns cu o navă comercială acum câteva zile.

– De ce stau într-un depozit, aproape de debarcader?

Era o întrebare bună, una pe care el și Marlowe nu o discutaseră. El îi aruncă o privire, iar ea zise:

– Deoarece ducele nu este în Londra să le revendice.

Satin se încruntă.

– De ce nu? Nu este momentul anului în care toți nobilii se gătesc și defilează în fața regelui și a reginei?

Marlowe deschise gura să răspundă, dar Dane o întrerupse înainte ca ea să-i afunde și mai tare.

– Este vârful Sezonului, dar nici una dintre surorile mele nu este debutantă în acest an, așa că tata a plecat la... Își aminti de lordul și de Lady Lyndon. La vânătoare în Scoția. Se va întoarce peste câteva zile.

– Și eu ce ar trebui să fac cu bijuteriile și obiectele de artă? Să le vând unor magazine de vechituri?

– Știu unde să le vinzi, dacă poți să pui mâna pe obiecte.

– Depozitul este păzit?

Dane ridică din umeri.

– Nimic din ce nu ai putea să rezolvi, dacă ceea ce spune domnișoara Marlowe este adevărat.

Satin își încrucișă brațele.

– Care este plata mea?

Dane pretinse că medita la asta.

– Sunt pregătit să îți dau treizeci la sută.

– Cincizeci. Eu îmi asum riscul. Ar trebui să primesc jumătate.

– Patruzeci și este oferta mea finală. Patruzeci la sută este o avere, te asigur.

Satin întinse mâna, iar Dane o privi curios. Era neagră de mizerie și funingine, unghiile erau lungi, galbene și rupte. Cu mănușa pe mână, Dane dădu mâna cu infractorul.

– Acționăm la noapte, zise el, ridicându-se.

– De ce atâta grabă? zise Satin.

– Am datorii pe care trebuie să le plătesc. Dacă nu crezi că poți fi gata, pot găsi...

– Va fi gata, exclamă Marlowe.

– Bine.

Dane o privi, așteptând ca ea să se ridice, realizând tardiv că ea nu avea să se mute. Satin avea o mână pe încheietura ei palidă,

ținând-o pe loc. Dane se holbă la mână îndelung, vrând să i-o smulgă, dar apoi scrâșni din dinți și-și ridică privirea.

– Ne vedem acolo. Îi oferi adresa. La miezul nopții?

Satin încuviință.

– Voi fi acolo!

Marlowe îl privi pe Dane plecând și-și dori ca și ea să poată scăpa. În schimb, toleră atingerea lui Satin până când Dane ieși pe ușă, întorcându-se în camera Barbarei. Apoi și-o trase.

– Ești țâfnoasă. Nu sunt destul de bun pentru a-i atinge pe cei ca tine?

– Ți-am adus un plan. Ce mai vrei?

Satin încuviință.

– Mereu am știut că mă vei îmbogăți. De aceea ți-am tolerat toate toanele când erai o țâncă. Aș fi putut lua sute de țânci. Străzile erau pline, dar mereu am avut o presimțire în ceea ce te privește.

Marlowe se întreba dacă trebuia să-i mulțumească pentru că o răpise. Desigur, el nu știa că ea descoperise adevărul despre cine era. Și nici nu avea să știe până nu avea să-l vadă spânzurat în fața închisorii Newgate.

– Ar fi trebuit să te îmbrac în rochii mai des. Mai întâi îmi aduci un conte, acum fiul unui duce.

– După atacurile astea, am terminat-o. Mă retrag.

– Te vei retrage când îți voi spune eu, zise Satin, apropiindu-se și prinzând-o de ceafă, astfel încât ea să se întoarcă. Ai înțeles?

– Da.

Îi dădu drumul, lovind-o cu capul de masă. În timp ce-și freca fruntea care o durea, el se ridică. Ea observă o lumină aurie când haina lui se deschise, arătându-i vesta uzată. Înăuntru, atârna din buzunar un lănțișor de aur. Colierul Susannei. Încă nu-l vânduse. Marlowe se ridică, dar Satin dădu din cap dezaprobator.

– Unde crezi că mergi?

– Să-i văd pe băieți. M-am gândit că vei vrea ca Gideon, Beezle și Gap să se ocupe de asta.

– O, nu! Nu pleci nicăieri. Și dacă se află vreo vorbă, chiar eu îți voi tăia gâtul. Se apropie, iar ea încercă să nu inspire mirosul de cepe putrezite. Asta este între mine și tine. Atât. Dacă îi aduci pe Gideon sau pe Gap, mă voi asigura ca atacul ăsta să fie ultimul.

Marlowe se holba la el, afișându-și ura fără rețineri. De câte ori oare nu-i lăsase Satin pe dinafară, pe ea sau pe băieți? De câte ori nu rămăsese flămândă, în timp ce el avea burta plină? Dacă ar fi crezut că ar fi putut să-l învingă, să-l omoare cu propriile mâini, ar fi făcut-o atunci și acolo. Dar nu ar fi câștigat niciodată astfel. Dane și Brook erau singura ei șansă.

– Ne vedem la miezul nopții.

Marlowe încuviință și dădu să plece.

– Încă ceva.

Ea se opri, dar nu privi în urmă.

– Dacă simt că ceva pute, îți tai gâtul și te las acolo.

Ea îi auzi pașii în timp ce ieșea din încăpere și rămase pe loc îndelung, încercând să-și domolească furia care o învăluise. Trebuia să și-o controleze câteva ore în plus, apoi el avea să dispară.

Gideon privi prin încăperea mică, calculând profitul pe care-l putea obține dacă ar fura sfeșnicele, călimara cu cerneală și penița. Și covorul valora ceva, dar nu știa cum să scoată un covor de sub nasul jandarmilor.

– Ai terminat inventarul?

Sir Brook se afla în spatele biroului, unde stătea cu picioarele pe suprafața lustruită. Și biroul valora ceva, dar ar fi fost nevoie de vreo trei puști să-l ridice, și chiar dacă ar fi reușit să-l manevreze pe scări, ce aveau să facă cu el? Nimeni nu avea vreo remorcă prin apropiere.

– Momentan, zise Gideon.

– Numele!

– Gideon!

– Ai și nume de familie?

Gideon privi în pământ. Trecuse atât de mult timp de când îl folosise ultima oară. Era ultimul vestigiu al părinților lui pe care-l purta.

– Harrow, spuse el, apoi ridică privirea. Gideon Harrow.

– Domnule Harrow, jos ai menționat un nume interesant. Poți să-l repeți acum, când nu sunt zeci de urechi să audă?

– Am spus Lady Elizabeth.

Derring își împreună mâinile.

– De ce?

– Ea m-a trimis. Desigur că eu o cunosc sub un alt nume, Marlowe. Gideon îl privi pe Derring pe sub sprâncene. Poate și tu o cunoști după numele acesta.

– Și ce știi tu despre Lady Elizabeth?

Gideon ridică din umeri.

– Nimic. Dar știu mult mai multe despre Marlowe. Știu multe despre filfizonul de frate-tău și că amândoi se află într-un local din Seven Dials.

Derring își coborî picioarele pe podea.

– Despre ce vorbești?

– Mi-a zis să mă asigur că ai primit scrisoarea. Nu ai primit-o?

– Ce scri...

Dădu din mână, se ridică, se îndreptă spre ușa care ducea afară, unde stătea un angajat slăbuț, asemănător aceluia pe care-l amenințase Gideon cu cuțitul.

– Domnule Bowker, ai primit o scrisoare de la fratele meu? Contele de Dane?

– Da, milord!

Gideon își imagină că bărbatul probabil o ținea în mână, deoarece Derring ieși în grabă. Putea auzi vocile lor înăbușite, ceva despre corespondență neesențială. O clipă mai târziu, Derring intră iar în încăpere, merse la biroul și scoase un deschizător de scrisori, desfăcând sigiliul. Gideon își întoarse capul. Probabil că deschizătorul de scrisori valora vreo cinci penny, cel puțin.

– La dracu'! înjură Derring. Ce dracului e în mintea lui? Îl privi pe Gideon. Știi ce scrie?

– Ceva despre un plan de a-i veni de hac lui Satin.

Derring puse deschizătorul de scrisori la loc în sertar și-l închise cu o privire amenințătoare spre Gideon.

– Știi unde este Satin?

– Poate.

– Și care este mai exact asocierea ta cu Lady... cu Marlowe?

– Nu aș putea spune prea bine.

– Trebuie să fii un prieten pentru a risca să vii aici să mă cauți.

Gideon ridică din umeri.

– Nu am nimic de ascuns.

Derring râse.

– O, mă îndoiesc foarte tare. Ar trebui să știi, domnule Harrow, că nu lucrez cu infractorii.

– Iar eu nu lucrez cu jandarmii. Sublinie cu aceeași emfază funcția lui, precum făcuse și Derring cu cuvântul infractor. Văd că ai scrisoarea. Îi voi spune lui Marlowe că ai primit-o. Dădu să plece, apoi se gândi mai bine. O vei ajuta?

– Am de ales? Dumnezeu știe că, dacă nu-mi salvez fratele, va trebui să primesc titlul de conte și nici nu vreau să mă gândesc la o soartă mai rea.

– Bine.

Gideon ajunse la ușă înainte ca Derring să i se adreseze iar.

– Și tu? Vei ajuta?

– Mi-am făcut treaba.

– Dar vei face mai mult. Dacă vom bântui amândoi pe acolo, poate am putea să... ne coordonăm.

Gideon își puse mâinile în piept.

– Nu este același lucru ca și cum am lucra împreună?

– Deloc. Departe de asta. Stai jos, bea ceva și-ți voi explica.

Capitolul 16

Marlowe ura această perioadă. Ura liniștea dinaintea furtunii. Ura să știe că ploaia va începe, că străzile vor deveni noroioase și de netrecut și că și cele mai bune planuri trebuiau amânate. Cerul o fi el senin, dar va ploua diseară, iar ea nu avea luxul de a-și amâna planul. Pusese capcana și trebuia să acționeze.

Marlowe stătea în fața ușii pe care ea și Dane o împărțeau, nehotărâtă dacă să intre. Nu era pentru că nu voia să-l vadă. Știa că el o putea distrage în moduri noi și delicioase. Dar momentan nu se putea imagina ținută prizonieră în acea încăpere întunecoasă și mică. Era tensionată și nervoasă și simțea nevoia să se miște. Dane probabil că o auzise afară sau începuse să se îngrijoreze din cauza absenței ei, deoarece, în timp ce ea era pe cale să pună mâna pe clanță, el deschise ușa și se holbă la ea.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el. Satin...

–A plecat, îl asigură ea. Eu... merg la o plimbare.

El păru surprins.

–Tu, la plimbare?

Ea zâmbi.

–M-ai corupt.

–Vin cu tine.

Închise ușa în urma lui. Ea făcu surprinsă un pas în spate.

–Nu, nu vii. Dădu din cap cu vehemență. Trebuie să rămâi aici.

–Nici o șansă. Unde mergi tu, merg și eu.

–Vei merge direct în iad când vei sfârși cu un cuțit în spate, cu fața lipită de o alee împuțită.

–Încântătoare imagine, dar mă descurc.

Ea își dădu ochii peste cap și oftă.

–Bine. Dacă vrei să mori, atunci vino!

Ea întoarse spatele, bombănind pentru ea la adresa filfizonilor idioți.

– După tine, strigă el, urmând-o.

Ea trecu prin local, care se umpluse din nou destul de repede, având în vedere că Satin și cu ea stătuseră acolo de vorbă cu numai un sfert de oră înainte. Acum saluta oameni pe care îi cunoștea, în timp ce pe alții îi privea cu prudență, conștientă că Dane se afla pe urmele ei și că fiecare bărbat, femeie și copil din acest loc îl ţintea cu privirea și spera să aibă șansa să vadă cât de adânci sunt buzunarele lui.

În cele din urmă, ieși în stradă, deranjată de lumină. Nu era o zi însorită neapărat, ci mai degrabă mohorâtă și cenușie, dar Crama Unicornul Roșu era prea întunecoasă înăuntru și avu nevoie de un moment pentru a se acomoda cu lumina. Dane, aparent deloc prostit, stătea în spatele ei.

– Mi-ar plăcea să iau o gură de aer proaspăt, dar nu cred că este mult mai bine aici.

– Respiră, dar pe riscul tău, îl sfătui ea, îndreptându-se spre un morman de gunoi chiar în fața localului.

Privirea îi fu atrasă de o clădire prăpădită de cealaltă parte a străzii unde era casa Puștilor din Covent Garden. Nu arăta decât ca o dărăpănătură, dar oricine încerca să pună piciorul înăuntru avea să descopere că era bine păzită. Privirea i se îndreptă spre ușă și văzu o pereche de ochi îndreptată spre ea. Beezle, fără îndoială. Mereu era jos. Se întreba dacă Gap dormea înăuntru sau dacă Joe era prin zonă.

– Ai o locuință? întrebă Dane. O familie pe care să vrei să o vizitezi?

– Nu. Ea arătă spre adăpostul prăpădit. Banda trăiește aici, dar nu pot spune că sunt ca o familie.

Dane analiză clădirea o clipă. Ea încerca să o vadă prin ochii lui și simți cum i se înroșesc obrajii de rușine. Casa lui era atât de frumoasă și de curată, dar adăpostul era o întristare pentru ochi. Era lăsat într-o parte, era întunecat și înconjurat de gunoaie. Ceea ce cândva fuseseră niște ferestre erau acum acoperite cu plăci bătute în cuie la întâmplare. Marlowe se simțea mică și urâtă și nerafinată arătându-i-o.

– Te admir, zise el.

Ea tresări la răspunsul lui neașteptat.

– De ce?

– Deoarece ai supraviețuit aici. Nu cred că a fost ușor. Eu nu aș fi reușit. O privi. Nu cred că sunt făcut pentru asta.

– Nu știi de ce ești capabil până nu ești pus în fața faptului împlinit, zise ea.

Începu să meargă, vrând să se îndepărteze de adăpost și de ochii amenințători care o priveau. Care îi priveau. Dane veni în urma ei, picioarele lui scurtând cu ușurință distanța dintre ei.

– Atât de mulți copii, zise el în timp ce trecea pe lângă cu copilaș cu mâna întinsă.

După câtiva pași, o fată, probabil în vârstă de șapte ani, legăna un bebeluș. Mama nu era prin preajmă. Mai mulți băieți de vârsta lui Gap stăteau cu mâinile în buzunare privind-o trecând. Ea se uită urât la ei, iar ei tăcură când ea trecu.

– Unde sunt părinții? întrebă el, părând să nu-i fi observat pe băieții pe lângă care trecuse.

Poate nu-i văzuse ca pe o amenințare.

– Părinți? Nu avem guvernante și dădace aici. Țâncii învață să supraviețuiască de unii singuri sau nu o vor face deloc.

– Dar cu siguranță mama acelui bebeluș de acolo...

– Probabil o prostituată.

– Oh! Tonul lui trăda dezgustul.

– Poți să strâmbi din nas și să-mi spui alte cuvinte despre cum clasa inferioară își merită soarta, dar nu-mi poți spune că un bebeluș nevinovat merită să trăiască astfel. Ea se opri și îl privi. El o privea cu interes, iar ea fu surprinsă că el o asculta. Îi judecase prea aspru prejudecățile. Nu o cunosc pe mama acelui bebeluș, dar îi pot ghici povestea. A fost orfană sau familia ei a trecut prin probleme și ea a sfârșit aici. A întâlnit un bărbat care i-a cumpărat o porție de mâncare, poate o fundă, poate un pahar cu gin. Poate s-au căsătorit. Poate nu. El a îngrijit-o o vreme, până când într-o noapte nu s-a mai întors acasă. Sau poate a bătut-o și ea a fugit. Acum o fi având doi sau trei țânci de hrănit. Singurul mod în care poate face bani este cu cracii în sus.

– Nu poate fi singura cale.

Marlowe îl privi curioasă.

– Va putea duce acel copil la muncă?

Dane dădu din cap dezaprobator.

– Ai angaja-o să-ți curețe casa elegantă? Să aibă grijă de copiii tăi? Nu știe să vorbească franceză, nici să cânte la pian. Nu știe nici să citească. Ce-o să-i învețe? Poate știe să coasă puțin, dar cu trecutul ei, ce proprietar de magazin respectabil o va angaja?

– A făcut o greșeală, zise Dane. Iar acum plătește prețul.

– Acum noi toți plătim prețul. Marlowe arătă spre copiii care păreau să fie peste tot. Toți acești copii plătesc prețul și apoi tu plătești prețul și tot orașul plătește, deoarece nu se va alege de ei decât hoția și prostituția. În timp ce tu stai în – își schimbă vocea pentru a-i imita accentul – Parlament și discutați problema claselor inferioare, oamenii din clasele de jos încearcă să supraviețuiască.

El privi copiii, iar ea se rugă să vadă abisul din ochii lor, fețele lor murdare, oasele subțiri.

– Nu oamenii aceștia sunt problema. Și ei sunt oameni. Doar pentru că nu s-au născut în Mayfair nu înseamnă că sunt mai puțin oameni.

Se întoarse cu spatele la el. Ea nu voia să-i audă discursul în acel moment.

– Ai dreptate, zise el pur și simplu.

Ea se întoarse, cu ochii mari.

– Ce ai zis?

– Ai dreptate. Sunt oameni. Merită să trăiască cu demnitate și respect. Și copiii... El dădu din cap. Păcat că trebuie să trăiască astfel copiii. Aș putea ajuta să-i hrănesc.

Ea păru surprinsă.

– Te simți bine?

– Nu, nu neapărat. Mirosul este groaznic, mi-ar prinde bine un coniac bun și sunt furios. Ceva trebuie făcut pentru a rezolva asta.

Ea se holba la el, fără să poată vorbi îndelung.

– Și dacă supraviețuiesc până mâine, voi redacta un proiect de lege în acest sens. Privirile li se întâlniră. M-ai schimbat, Marlowe. Mă uit la tine și mi te imaginez mică pe aceste străzi și vreau să te protejez. Vreau să te ajut. Privi în jur. Vreau să-i ajut pe toți.

L-ar fi putut săruta în acel moment. Dacă nu s-ar fi aflat în centrul zonei Seven Dials și dacă nu ar fi fost îmbrăcată ca un băiat, poate ar fi făcut-o. Îl iubea atât de mult în acel moment – nu pentru cum o făcea să se simtă atunci când o privea sau când o atingea sau când o săruta, dar pentru cine era. Îi văzuse bunătatea, blândețea

din el. O văzuse în alții și mereu o considerase o slăbiciune. Dar acum vedea că putea fi și un punct forte. Poate el – ei – chiar ar putea aduce schimbarea.

Apoi dădu din cap. Ce treabă avea ea cu asta? Nici nu știa cum să citească mai mult decât cuvintele de bază. El nu ar fi vrut ajutorul ei. Poate că se bucurase de trupul ei, poate fusese intrigat de diferențele dintre ei, dar nu era ca și cum el voia o parteneră, o... soție. Și totuși, nu putea să nu se simtă entuziasmată de faptul că el fusese schimbat de vorbele ei. Că o respecta suficient pentru a asculta ceea ce zicea ea, pentru a ține cont de vorbele ei.

O mișcare în spatele lor îi surprinse privirea, iar ea îl luă de cot.

– Ar trebui să mergem mai departe.

El încuviință, bastonul lui lovind pământul pe care călca.

– Cred că mai întâi trebuie discutată problema muncii cinstite. Și a salariilor. Nu putem uita de asta.

Ea asculta numai pe jumătate. Îi văzuse pe băieții pe lângă care trecuseră mai devreme apropiindu-se, iar acum, că îl conducea pe Dane în altă direcție, băieții începuseră să îi urmărească. Nu era un semn bun. Singură, i-ar fi putut pierde. S-ar fi putut îndrepta spre adăpost, unde toată banda o putea apăra. Dar cum să-i piardă, când trebuia să aibă grijă și de Dane? Banda nu ar lupta pentru un nobil. L-ar lăsa câinilor.

– Și orfelinate. Avem nevoie de mai multe.

– Nu, trebuie să le reformezi pe cele pe care le ai. Vorbește cu Gideon despre asta.

– Cu prietenul tău? zise el, încetinind. Știe ceva despre asta?

– Dane...

– Cred că aș putea porni o anchetă.

– Dane.

Inima îi bătea rapid în piept. Nu îndrăznea să se uite în spatele ei, deoarece știa că în momentul în care o va face, băieții vor ataca. Dane încă vorbea, ignorând pericolul evident.

– Dar să fie o anchetă oficială?

– Maxwell!

– Ce dracului se întâmplă?

Ea îl luă de mână.

– Fugi!

•

Ea îl trase cu atâta putere, că el aproape protestă, dar asta înainte să audă strigătele din spatele lui. Încercă să se întoarcă și să vadă de unde provenea sunetul, dar ea strigă:

– Nu te întoarce! Fugi!

Și fugi. Nu-și amintea ultima oară când alergase. Probabil cu ani în urmă, iar picioarele lui nu erau obișnuite cu mișcarea. Nu era străin însă de exerciții fizice – fie că vorbea de călărie sau de scrimă – și nu îi fu greu să țină pasul cu ea. Cu siguranță nu era la fel de grațios ca ea. Alergă cu îndrăzneală pe lângă câinii vagabonzi, sări peste mobila distrusă aruncată pe străzi, trecu cu abilitate pe lângă grupul mic de cerșetori și de copii. Totuși, cei din spatele lor tot nu încetineau. Nimeni nu se oferise să ajute. Într-adevăr, mare parte din Seven Dials nu părea să observe sau să îi pese de două persoane care erau urmărite de trei băieței.

Dădură colțul, ajungând pe o altă stradă, iar Marlowe își pierdu șapca. Se întinse după ea, dar degetele ei amorțite ratară, așa că nu făcu decât să se rostogolească într-o baltă infectă cu un lichid putuAros. Ea îi dădu drumul, și în timp ce Dane alerga pe acolo, un copil o înșfăcă agil. Strada aceasta era puțin mai aglomerată cu șarete și căruțe, iar ea trebui să încetinească. Privi peste umăr și, cum evident nu-i plăcu ce văzu, o tăie pe o alee îngustă. Dane o urmă prin pasajul întunecos și privi în sus, la clădirile aflate de-o parte și de alta. Structurile erau atât de înclinate, încât blocau puțina lumină care reușea să penetreze norii gri.

– Repede! zise ea, oprindu-se cu mâinile pe genunchi, pentru a-și trage sufletul. Putem să ne strecurăm de cealaltă parte și-i putem pierde.

Dane respira prea greu pentru a putea vorbi, dar miji ochii pe aleea întunecoasă. O pereche de ochi galbeni de pisică îl priveau. Nu vedea nici o ieșire prin întuneric, dar ea cunoștea zona mai bine decât el. Ea îl luă de mână, iar degetele lor se împreunară. Dane vru să privească la degetele lor împreunate. Ale ei erau mici și murdare. Ale lui erau mari, mai închise la culoare și aveau câteva semne, de asemenea. Pentru prima dată însă se simțea parte din ceva. Era un sentiment ciudat, unul pe care realiză că-l căutase mereu, dar pe care nu-l găsise niciodată. Nici la școală, nici acasă, nici în Parlament, nici în cluburile elegante ale gentlemenilor. Ce bizar să-l simtă aici, cu ea, în mijlocul mahalalelor.

Se simțea ciudat de bine. Amândoi împotriva lumii – cel puțin împotriva urmăritorilor lor. Ea îl trase, împingându-l înainte, apoi privirile li se întâlniră. Cu părul ei șaten răsfirat pe umeri și cu obrajii roșii din cauza alergatului, era răvășitoare. Ar fi urmat-o oriunde. O luară pe alee, speriind o altă pisică ce mieuna la ei, apoi se băgă sub un morman. În spatele lor auzi voci și știu că urmăritorii îi găsiseră.

– Aproape am ajuns, zise Marlowe. Străzile astea sunt ca un bârlog de iepure. Sunt întortocheate. Îi putem pierde. Ea alergă înainte, apoi se opri.

– Ce dra...

Dar Dane nu trebui să întrebe. Văzu bărbatul ieșind din umbre. Își întoarse capul să privească în urmă și cei trei băieți – de unde ieșise ăsta? – stăteau acolo, blocând ieșirea. Erau captivi.

– Beezle? spuse Marlowe, contrariată. Ce faci?

El înaintă, iar Dane avu impresia unui tânăr de o înălțime medie. Spre deosebire de băieții din spatele lui, acesta era brunet. Părul lui era la fel de închis la culoare precum ochii, iar lui Dane nu-i plăcea rânjetul infatuat de pe buzele-i subțiri.

– Ceea ce Satin ar fi trebuit să facă acum mult timp.

Dane se uită în spatele lor. Cei trei băieți încetiniră, dar încă avansau constant. Marlowe continuă să privească spre cel numit Beezle.

– Dacă nu te-a trimis Satin, atunci ai face bine să ne lași să trecem.

– De ce? Să-l poți atrage în capcana ta? Poate o fi înghițit el povestea ta cusută cu ață albă, dar eu nu.

– Ești gelos că te-a lăsat pe dinafară?

Marlowe își puse mâinile în piept. Nu părea deloc îngrijorată. Femeia era evident nebună de legat.

– Marlowe...

– Dacă mă atingi, îi zise ea lui Beezle, o să audă despre asta și te vor pescui din râu.

– Risc. Beezle înaintă. Merită dacă scap de tine.

Ea ridică din umeri.

– N-ai decât să încerci.

– Sau... Dane se așeză între ei. Sau am putea ajunge la o înțelegere. Poate Marlowe și cu mine am putea să ne cumpărăm libertatea.

Beezle dădu din cap.

– Cred că te voi omorî mai întâi pe tine.

– Va trebui să treci de mine.

Ea se mișcă repede, spre dreapta, călcându-l cu cizma pe picior. El se dezechilibră, dar nu căzu. Acum se afla în spatele lui, iar Dane avea trei în spate și pe Beezle în față.

– Fugi! îi strigă el. Era șansa ei să scape. Mă pot ocupa de ei.

Ea dădu ochii peste cap – un alt obicei insuportabil – și sări pe spatele lui Beezle.

– Prinde-i, le ordonă Beezle tâlharilor, iar cei trei băieți îl ascultară. Dane își ridică bastonul, iar băieții se opriră. Dane îl scutură amenințător, ținându-i pe băieți la distanță. Privi peste umăr și îl văzu pe Beezle lângă un zid, încercând să scape de Marlowe, care era încă agățată de spatele lui. În ce o privește, ea avea brațele prinse atât de strâns în jurul gâtului bărbatului, încât fața lui devenise stacojie.

– Sigur nu vrei să iei banii? îi spuse Dane lui Beezle.

– Și să am încredere în cei ca tine? zise el, lovind-o iar pe Marlowe. Dane tresări. Găsește-ți alt prost!

Dane simți cum cineva trăgea de bastonul lui și se întoarse, văzând pe unul dintre băieți. Dane dădu din cap.

– Nu am vrut să fac asta.

Apăsă pe un mic buton al mânerului și teaca se detașă. Băiatul se dezechilibră, iar Dane își scoase floreta ascuțită. Unul dintre băieți sări pe el, dar, cu o mișcare abilă, Dane îi tăie materialul cămășii. Un alt băiat veni spre el, iar Dane îi tăie o șuviță din părul lui lung, șaten. Băieții analizară paguba, apoi îl priviră pe Beezle. Dane nu-și luă ochii de la băieți, dar putea auzi că zgomotele luptei din spatele lui se opriră.

– Ce mai aștepți? strigă răgușit Beezle.

– Are o armă, strigă băiatul cu șuvița tăiată.

– Și să nu te îndoiești că știu să o folosesc, zise calm Dane. Am ani de scrimă. V-aș putea tăia ca pe miei. Sau puteți fugi acum și puteți trăi. Alegerea este a voastră pe deplin.

Băieții se uitară la spadă, apoi la Beezle și, la unison, se întoarseră și o luară la fugă. Dane se întoarse și îndreptă floreta spre Beezle. Încă o ținea pe Marlowe țintuită de perete, iar ea încă avea mâinile înconjurate de gâtul lui.

– Dă-i drumul, zise Dane.

– Ea mă ține pe mine, horcăi el.

Dane făcu un pas în față, îndreptă vârful spadei în locul în care mâinile lui Marlowe se uneau pe gâtul lui Beezle.

– Dă-i drumul, Marlowe.

Încet, mâinile ei coborâră. Dane făcu un pas în spate.

– Acum, domnule Beezle, înaintează. Un pas. Așa. Încă unul.

Marlowe alunecă prin spatele lui, iar Beezle încercă să o apuce, dar Dane apăsă vârful spadei de gâtul lui, iar bărbatul ajunse cu spatele la perete și cu gâtul sus. Dane își îndreptă privirea spre Marlowe.

– Ce vrei să fac cu el?

Ea se uita la el, cu o expresie greu de citit.

– Mi-ar plăcea să spun să-l înțepi.

– Foarte bine.

El apăsă lama mai adânc, până când o picătură de sânge se prelinse pe gâtul murdar al lui Beezle.

– Dar, exclamă Marlowe, nu sunt o asasină, așa că poate ar fi bine să-l legăm și să-l lăsăm aici până când ne terminăm treaba în seara asta.

– Foarte bine, zise Dane. Ce să folosim să-l legăm?

Ea se îndreptă spre el, iar el îi simți mâinile în jurul gâtului. Lavaliera lui se desfăcu și alunecă pe cămașă, iar ea o trase de acolo.

– Realizezi că nu am alta cu mine, zise el.

– Va trebui să te descurci fără. El oftă. Știu, zise ea, fluturând materialul fin. Oroarea de a nu fi îmbrăcat corespunzător. Arătă spre Beezle. Întoarce-te și pune mâinile la spate.

Dane mișcă floreta un milimetru și, cu o privire care ar fi topit și gheața, Beezle se întoarse, lipindu-și fața de peretele clădirii. Marlowe îi luă mâinile și i le ținu strâns.

– Vei plăti pentru asta, zise el cu vocea înăbușită. Într-un fel sau altul, te voi face să plătești.

– Ești norocos că nu i-am cerut să te rănească mai tare. Îmi trec prin minte multe anexe pe care le-ar putea sfâșia.

În mod înțelept, după părerea lui Dane, Beezle nu răspunse. Marlowe îi dădu un șut în genunchi și se așeză lângă Dane. Dane încuviință.

– Anexe. Drăguță alegere de cuvinte.

Ea îi zâmbi.

– Învăț. Privi spre cer, aparent pentru a afla ora. Dane nu știa cum de putea ea să fie sigură de ceva, având în vedere că cerul era gri și înnorat, ca mai devreme, dar ea spuse. Mai bine plecăm, altfel vom întârzia la întâlnirea cu Satin.

Dane se duse să-și ia teaca bastonului, o așeză înapoi peste lamă și își îndreptă haina.

– După tine.

Ea îl conduse pe alee fără să privească în spate către Beezle. Când mergeau pe stradă, trecând pe lângă localurile care se umpleau repede cu clienți, el zise:

– Sunt mulțumit că nu mi-ai cerut să-l tai. M-am înfiorat gândindu-mă cum va scoate Tibbs sângele de pe această haină.

– Ești îngrijorat din cauza hainei tale?

El nu trebui să o privească pentru a ști că-și dăduse ochii peste cap.

– Asta și faptul că mi se face rău la vederea sângelui. Nu este un lucru pe care un bărbat să-l admită cu ușurință, dar asta este.

Ea îl privi.

– De ce nu mi-ai zis că ai o armă?

– O floretă? Nu m-ai întrebat.

– Mai ascunzi și altceva?

Ea arătă spre est, spre râu și docuri.

– Un gentleman nu umblă cu vorba niciodată.

Capitolul 17

Marlowe putea simți căldura trupului lui Dane în timp ce se ghemui lângă ea, în spatele unui zid mic ascuns în umbre, aproape de depozitul de lângă debarcader, unde aveau să-l întâlnească în curând pe Satin. Era suficient de aproape de râu și, dacă ridica privirea, observa că cerul nu se vedea de pădurile de pe malurile Tamisei. Oriunde altundeva, ar fi putut auzi zgomotul trăsurilor de noapte și clinchetul clopotului vreunei nave. Poliția Fluvială putea să patruleze în apropiere, iar ea își ținu privirea în pământ și-și coborî vocea. Se aflau acolo de o oră, iar clopotele de la St. George din East Side anunțau ora 11. Încă o oră, și Satin avea să dispară. Bărbatul care îi dominase viața, care o dominase pe ea, avea să se afle în închisoare.

Asta dacă Sir Brook își va face apariția. Oare Gideon putuse să-l găsească pe inspector sau ea și Dane tremurau în frig degeaba? Ei bine, Dane nu tremura. Lui nu îi era deloc frig. Ea simți impulsul de a se sprijini pe el și de a-i fura din căldură, dar rezistă. Avea nevoie de toată agilitatea acum, că privea în întuneric, sperând să-l vadă pe Sir Brook. Totul avea să fie pierdut dacă va apărea în momentul nepotrivit. Și dacă Satin avea să ajungă mai devreme, așa cum ar putea face pentru a arunca o privire asupra locului, ea nu voia să fie luată prin surprindere. Marlowe știa că, odată ce avea să se lasă pradă căldurii lui Dane, va putea uita de planul ei.

Nu era numai pentru că se bucura să fie sărutată de el, să stea lipită de trupul lui încântător sau să fie ținută în brațe. Era mai mult. De când îl văzuse mânuind acea floretă pe alee, simți un gol în stomac. Dane spusese că era excitare. Dacă era adevărat, atunci era încă excitată. Ea nu știa că un bărbat putea arăta așa mânuind o floretă. Nu știa că Dane putea părea atât de puternic. Pentru prima dată lăsase garda jos. Nu fusese niciodată capabilă să aibă încredere într-o altă persoană să o apere, să o protejeze. Desigur, Gideon o salvase de multe ori, dar o lăsase să aibă grijă de ea de multe ori.

Mereu luase asta ca pe un compliment. El știa că ea se putea apăra singură. Dar nu era un compliment și faptul că Dane o apăra? Și de ce să nu-și dorească ea ca un bărbat să danseze cu ea la un bal elegant sau să o apere pe o alee periculoasă?

Fără îndoială îl dorea. Îl dorea mai mult decât trebuia. Era îndrăgostită de ea. Crezuse că de vină fusese orgasmul, care o făcuse să încurce dorința cu iubirea, dar pe acea alee nu se afla în focurile pasiunii. Atunci de ce inima ei trebuia să palpite din cauza unui sentiment pe care îl putea identifica numai ca pe unul pe care-l simțise foarte rar? Iubire. Chiar și acum inima ei se strânse când îl zări pe Dane cu coada ochiului. El era aici, cu ea, iar ea nu voia să se despartă de el niciodată.

Gânduri periculoase, având în vedere că cei doi proveneau din două lumi diferite. Nu aveau nici un viitor, chiar dacă ea era Lady Elizabeth. Dane se va însura cu o femeie pe care să o poată face o contesă respectabilă, nu o femeie care fusese – care ar putea încă să fie – nimic mai mult decât o aventură de-o noapte.

– Ceva se mișcă acolo, șopti Dane la urechea ei.

Respirația lui îi încălzi pielea, iar ea încercă să ignore tremurul care radia dincolo de punctul de contact.

– Unde?

Probabil că era vreun animal, dar nu-și putea permite să nu fie precaută.

Aruncă o privire în spatele ei, la armele pe care Dane reușise să le procure.

– Nu. În direcția asta. La ora două.

Ea îl privi confuză.

– Nu poate fi mai mult de 11 și jumătate. Tocmai am auzit clopotele.

El o privi lung.

– Nu, mișcarea era la... știi cum să spui ora?

Obrajii ei se aprinseră, deoarece chiar dacă nu-l înțelesese clar, înțelesese că era un domeniu în care ea avea lacune, iar el o descoperise.

– Pot auzi clopotele din turnurile bisericii. Pot număra.

– Dar nu știi să citești ceasul, șopti el. Va trebui să rectific asta. Privește în dreapta. Cu mâna încă jos, îi indică. Cam acolo.

Ea urmări unghiul degetelor lui și se foi. Nu era nimic acolo, nici măcar o pisică. Apoi, una dintre umbre se mișcă. Dacă nu ar

fi privit, i-ar fi scăpat. Părul de pe ceafă i se ridică, iar ea inspiră adânc, silențios.

Putea fi oricine – Satin, Sir Brook, un polițist, un trecător. Oricine ar fi fost, nu voia să fie văzut, iar acesta era un semn rău.

– Vezi? îi șopti Dane lipit de ceafa ei.

O, cât de mult își dorea ca el să înceteze să mai facă asta. Trebuia să se concentreze! Încuviință și se întoarse să-și lipească buzele de urechea lui. El mirosea încântător, curat, în ciuda locului unde se aflau și unde fuseseră.

Încercând să nu inspire prea adânc, ea șopti:

– Stai aici! Voi arunca o privire.

Ea dădu să se întoarcă, dar Dane o prinse de gleznă și o ținu pe loc. Îi aruncă o privire furioasă, dar se aplecă deasupra ei, apropiindu-se. Cum să nu se gândească la poziția în care se aflau? Era aplecat deasupra ei, sprijinit pe coate, trupul lui la câțiva milimetri acoperindu-l pe al ei. Ea inspiră tremurând. Amestecul de pericol și excitare era tulburător.

– Nu te voi pune în pericol. Voi merge eu!

Ea dădu din cap cu încăpățânare. S-o fi pricepând el la floretă, dar era prea mare pentru a se mișca fără să fie observat.

– O să fim prinși amândoi.

– Atunci așteaptă ca individul să se arate singur.

Ea înțelese mesajul lui și ar fi protestat dacă un fluierat discret, pe care îl cunoștea bine, nu s-ar fi auzit în acel moment. Fluieră și ea, iar Dane șopti.

– Ce faci?

– Este Gideon, zise ea, împingându-l pe Dane și ridicându-se.

Aruncă o privire prudentă spre zid și văzu o siluetă familiară apărând din întunericul depozitului. Apăru repede, iar ea îi făcu un semn cu mâna, pentru ca el să știe unde era ascunsă. O clipă mai târziu, se așeză lângă ea, lipindu-și spatele de zidul de care era și ea sprijinită.

– De unde ai știut că sunt eu? întrebă el, oferindu-i acel zâmbet familiar.

– Ce faci aici? șopti ea.

Dane era ghemuit în fața lor, cu brațele încrucișate într-o poziție dezaprobatoare.

– O seară bună și ție, zise Gideon. Sunt aici să vă salvez fundul.

– Ai grijă cum vorbești, zise Dane șoptit, dar cu o notă de avertisment.

Marlowe își îndreptă privirea spre el.

– De când ai început să te preocupi de urechile mele virgine?

– Nu pentru urechile tale își face griji, ci pentru fundul tău. Nu vrea ca vreun alt bărbat, în afară de el, să ți-l observe. Corect, tipule?

– Mă bucur că ne înțelegem!

– O, ne înțelegem, zise Gideon. Și, dacă aș fi știut ce nemernic ești, nu mi-aș fi bătut capul. El o privi pe Marlowe. Am făcut-o pentru ea, nu pentru cei ca tine.

– Atunci l-ai găsit pe Sir Brook.

– L-am găsit. A trebuit să intru în sediul Jandarmeriei, dar l-am găsit.

– Și vine? întrebă Dane.

Gideon nici măcar nu se uită în direcția bărbatului.

– Va fi aici. Sper.

– Nu ești sigur?

Gideon ridică din umeri.

– Tu ești sigur că Satin va veni?

Marlowe păru confuză.

– Mă pot descurca la fel de bine ca orice bărbat.

– De asta sunt sigur. Merse pe instinct. În acest caz, o las pe voi. Când se va afla că Satin a fost prins, vreau să fiu acolo pentru puști. Poate voi reuși să evit ca măcar unii dintre ei să fie racolați de alte bande. Nu că Beezle le-ar da drumul.

– Beezle s-ar putea să nu fie o problemă atât de mare pe cât crezi, zise Marlowe aruncând o privire peste zid, în direcția depozitului.

– O, serios? Ce ați făcut?

– L-am tras pe tușă puțin. Dacă este ceva ce poți face pentru băieți, fă-o! Mai ales pentru Gap și Tiny.

– Și dacă pot ajuta și eu, o voi face cu plăcere, zise Dane, surprinzând-o.

Gideon îi aruncă o privire încruntată.

– Cum i-ai putea ajuta? I-ai băga într-un orfelinat? Mulți dintre noi am fost norocoși că am putut scăpa.

– Dacă i-aș lua ca grăjdari la casa mea de la țară? Vor fi departe de Londra, vor învăța să facă comerț și le-aș putea oferi chiar și educație.

– De ce? întrebă Marlowe înainte ca Gideon să o poată face.

El rămăsese cu gura căscată, iar ea se gândi că va mai trece o clipă până când o va închide și va putea vorbi din nou.

Dane păru gânditor.

– Nu este mult. Știu că este o picătură într-un ocean, dar este un început. Ți-am spus. Voi da un proiect de lege în Parlament.

Gideon pufni.

– N-ai decât! Știi unde să ne găsești dacă ideile tale mărețe nu vor dispărea odată cu dorința.

Marlowe se simți de parcă ar fi plesnit-o. Asta credea toată lumea? Că Dane o dorea numai? Oare toate schimbările pe care le văzuse în el fuseseră numai o prefăcătorie, pentru a o ademeni în patul lui?

– Te-aș provoca la duel pentru asta, zise Dane, cu vocea șoptită și amenințătoare, dar la ce să mă aștept? Nu ești un gentleman.

– Și nu voi fi niciodată, zise Gideon. Am prea multă onoare pentru a-mi spune astfel.

Dane se întinse spre el, iar Gideon ar fi făcut la fel dacă Marlowe nu s-ar fi mișcat repede. Mai potolise sute de bătăi înainte și se pregătise încă de când simțise că era rost de scandal. Se interpuse între cei doi bărbați, împingându-i pe amândoi cu putere pentru a le atrage atenția. Nu îi era de folos dacă ei aveau să se ia la bătaie, iar ea să fie prinsă la mijloc.

– Tu – arătă ea spre Dane – acolo. Și tu – arătă cu degetul spre Gideon – este timpul să pleci.

– Cu plăcere, zise Gideon, scuturându-și pantalonii. Dar nu s-a încheiat.

– Nu, fu Dane de acord.

Marlowe îi aruncă o ultimă privire amenințătoare lui Gideon și dădu din cap dezaprobator înainte să arunce iar o privire peste zis.

– Acum ai reușit să ți-l faci dușman pe bărbatul care era singurul nostru aliat.

– Poate că nu a fost cea mai bună mișcare.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Atunci de ce ai făcut-o?

El se întoarse ca să o privească, iar inima ei bătea cu putere. Era ceva în ochii lui care-i făcea gâtul să i se usuce. Încercă să înghită, dar, în schimb, scoase un scâncet.

– Pentru că ești a mea, zise el. Chiar în timp ce ea dădea din cap dezaprobator, el îi ridică ușor bărbia cu două degete. Ești. Nu este numai dorință, Marlowe. Eu nu... nu știu ce dracului este, dar nu-ți voi păta reputația.

El îi aruncă o privire.

– Deci ai fost gelos?

El își umezi buzele, apoi lăsă capul în jos și o sărută repede.

– Aș fi un prost să nu fiu!

Gideon înjura printre dinți în timp ce se pierdea iar în umbră, întorcându-se spre St. Giles. Nu știa de ce venise la debarcader. Mirosea mai rău decât cea mai murdară mahala din Seven Dials și trebuise să-și facă drum printre prostituate și marinarii care mergeau pe trei cărări. Așa-i că le-ar plăcea să pună mâna pe el și să-l bată doar așa, de amuzament? Probabil că era nebun venind aici. La fel de nebun ca Marlowe, care pusese la cale planul acesta. Cel puțin nobilul care-i era alături nu era la fel de laș ca majoritatea filfizonilor pe care-i știa el. Pe Gideon nu l-ar fi deranjat să-i spargă nasul. Atunci poate nu ar mai fi arătat atât de frumos.

Nu că ar mai fi contat acum. Marlowe alesese și era evident că nu-l alesese pe Gideon. Ar trebui să fie fericit. Putea sărbători acum că ea avea șansa de a pleca din mahala și de a începe o viață nouă, o viață mai bună. Atunci, de ce se simțea atât de deprimat pentru pierderea ei? De ce picioarele lui se simțeau ca și cum erau împietrite în timp ce se îndrepta spre adăpost? Știuse mereu că Marlowe va găsi o cale de scăpare. La fel cum știuse că el va trăi și va muri în Seven Dials. Dar poate că înainte să-și întâlnească Creatorul va putea să ajute câțiva puști.

Lui Gideon îi căzură umerii când zări un alt grup de marinari în lumina slabă a tavernei. Cea mai directă cale era chiar pe lângă ei, dar nu voia să riște, așa că o tăie prin spatele clădirii, rămânând în umbră. Capul lui era încă în jos atunci când ceva din întuneric se întinse spre el și-l prinse de braț. Gideon ar fi strigat, dar era prea ocupat să îndepărteze mâna de la gâtul lui, care-i tăia respirația.

– Stai pe loc, îi șopti o voce familiară în ureche.

Gideon era rigid. Încet, presiunea de la gât se relaxă. Când reuși să respire iar, Gideon înaintă, apoi îl lovi cu cotul pe celălalt bărbat cu atâta forță, încât îl făcu să suspine.

Gideon se aplecă pentru a privi ochii bărbatului.

– Să nu mă mai iei niciodată prin surprindere.

– Data viitoare te voi striga, bolborosi Sir Brook, îndreptându-se. Sunt convins că asta nu va atrage atenția.

– Ai întârziat, zise Gideon.

– De unde știi? Nu ai avut niciodată vreun ceas pe care să nu-l fi furat.

– Știu să citesc ceasul și știu că ai întârziat.

Sir Brook ridică din umeri.

– Acum sunt aici.

– Ți-am zis să te întâlnești cu mine la depozit.

– Te-am zărit venind pe aici și am vrut să verific. Marlowe și Dane încă îl așteaptă pe Satin sau s-a terminat?

– Încă așteaptă, răspunse Gideon.

– Atunci de ce ești aici?

– Fratele tău nu mi-a vrut ajutorul.

– Atunci este un idiot. Am crezut că ne-am înțeles asupra planului mai devreme.

Gideon se încruntă.

– Și eu am crezut că am fost clar când ți-am zis că nu lucrez cu jandarmi.

Sir Brook nu vorbi, iar Gideon îi putu simți privirea pătrunzătoare. Inspectorul nu trebuise să-l amenințe pe Gideon mai devreme și nu trebuia să o facă nici acum. Gideon știa că bărbatul putea să-i facă viața un calvar, dacă voia. Răsuflă din greu.

– Fie! Îți arăt unde sunt.

– De data asta, încet.

Atunci auziră țipătul.

Marlowe îl auzi pe Satin apropiindu-se chiar după ce clopotele sunară ora 12 fără un sfert. Avea un mers aparte, unul pe care ea învățase să-l recunoască. Când Satin veni spre ea, ea se dădu din calea lui. Primise loviturile lui de suficient de multe ori, încât evitarea lor devenise a doua ei natură. Acum se forță să rămână pe poziții. El se aștepta să o întâlnească, se aștepta să facă suficient de mulți bani pentru a putea pleca din adăpost și să pună capăt vechii lui vieți. Ea privi spre Dane, care se sprijinea neglijent de bastonul lui. Nu putea decide dacă își juca rolul sau chiar nu era îngrijorat.

– Este aici, bolborosi ea.

Dane se îndreptă atunci când Satin apăru. Îl salută cu o reverență pe tâlharul suprem. Satin nu păru impresionat.

– Hai să terminăm cu asta!

– Nu prea ești vorbăreț, zise Dane.

Marlowe și-ar fi dat ochii peste cap, dar era reticentă în a-și lua privirea de la Satin. Ceva nu era în regulă. Simțea fiori pe șira spinării și se așeză încet în fața lui Dane.

– Ăsta este? întrebă Satin, arătând spre depozitul aflat la câțiva metri distanță.

– Cred că da, spuse Dane încuviințând. Avem un cal și o căruță acolo. Intri, treci de oamenii tatălui meu și patruzeci la sută este al tău.

Satin miji ochii.

– Cincizeci la sută sau plec chiar acum.

Dane oftă.

– Fie. Cincizeci la sută.

Privirea lui Satin se îndreptă spre depozit.

– Nu văd nici un gardian.

– Asta nu înseamnă că nu sunt acolo, zise Marlowe, vorbind pentru prima dată. Ar putea fi înăuntru.

– Atunci noi doi va trebui să ne ocupăm de ei, nu?

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

– Este treaba ta, Satin. Eu stau cu lordul Maxwell.

– Tu vii cu mine.

Băgă mâna în haină și scoase un pistol cu o mână, în timp ce cu cealaltă o trase pe Marlowe de încheietura mâinii. Ea strigă surprinsă, dar, cu o mișcare bruscă, Satin o trase la pieptul lui urât mirositor și îi puse pistolul rece la cap. Trupul lui Marlowe tremura din cauza șocului. Satin nu mai avusese niciodată un pistol. De unde-l avea? De ce nu anticipase ea asta?

Satin o trăgea înapoi cu el, spre depozit. Marlowe își târa picioarele, încercând să-l încetinească, privindu-l pe Dane. El își ținea bastonul pregătit, iar Marlowe voia să dea din cap. Dacă scotea acum floreta, Satin ar putea să o omoare și să scape. Desigur, dacă Sir Brook aștepta să-l prindă pe Satin de cealaltă parte a depozitului, probabil că oricum avea să își găsească sfârșitul. Mâna lui Satin tremura. O mișcare greșită și avea să fie moartă.

– Dă-i drumul, Satin, îi ordonă Dane, înaintând, dar ținându-și floreta în teacă.

– De ce? Doi se mișcă mai repede decât unul, iar noi doi am muncit mult împreună, nu, Marlowe?

– Da, spuse ea, vocea ei părând mult mai puternică decât se simțea. Lasă pistolul deoparte. Dacă voiai atât de mult ajutorul meu, puteai să-l ceri. Marlowe nu se mai rugase de ani de zile – probabil niciodată – dar acum se ruga în sinea ei. Nu îi cerea lui Dumnezeu să o cruțe. Nu credea că era prea importantă pentru El. Îi cerea lui Dumnezeu să se asigure că Satin nu avea se răzgândească în privința prădării depozitului. Voia ca Sir Brook să-l prindă pe Satin în timpul infracțiunii. Dacă nu, Satin avea să scape și credea că lui Dumnezeu îi păsa prea puțin de tot răul și nefericirea cauzate de Satin.

Privirea ei nu îl părăsi niciodată pe Dane, iar ea putea simți intensitatea privirii lui. Noaptea era întunecoasă, iar umbrele lungi, dar norii care planaseră toată ziua dispăruseră și luna strălucea pe cer. Dane, nepăsător că se afla într-o poziție vulnerabilă, rămase cu privirea fixată în a ei. Ar fi putut fi în imaginația ei, dar ar fi jurat că văzuse mai mult decât afecțiune, mai mult decât simplă grijă în ochii lui. Da, voia să vadă dovada că sentimentele lui le oglindeau pe ale ei, dar dacă avea să moară, oare era atât de rău să moară pentru ceea ce-și dorea?

– Dacă te simți atât de utilă, zise Satin aproape de urechea ei, puțind a ceapă, atunci mergi tu prima!

Privirea lui Marlowe se îndepărtă de a lui Dane și-și întoarse capul pentru a vedea depozitul. Era mai aproape decât realizase ea. Eforturile ei mici de a-l încetini pe Satin nu funcționaseră la fel de bine precum sperase. Brusc, el o întoarse și o împinse de ușa depozitului. Nu era nimeni în depozit. Marlowe știa asta sigur, deoarece Dane închiriase chiar el depozitul gol. Satin avea să observe imediat ce va deschide ușa că era o înscenare. Era însă altă problemă să deschidă ușa. Dane îi oferise o cheie a ușii, dar nu i-o putea cere pur și simplu. La urma urmei, dacă avea cheia, de ce ar mai avea nevoie de un hoț pentru a intra?

– Deschide, zise Satin.

Marlowe dădu din cap.

– Știi că sunt un spărgător nepriceput. În plus, nu am nici o unealtă cu mine.

– Ai un șperaclu. Mereu ai. Și ai face bine să umbli fără zgomot. Nu vreau să atragi le atenția celor care sunt înăuntru.

Marlowe își îndepărtă șapca și căută prin păr ustensila specială, șperaclul, folosit pentru a descuia uși. Îi ajungeau degetele de la o mână pentru a număra dățile în care îl folosise, dar asta nu însemna că nu îl ținea la îndemână. Degetele ei tremurau în timp ce îl lua din părul des pe care îl prinsese strâns, și aproape că-l scăpă pe jos.

– Ușor, șopti Satin. Ce te-a făcut atât de tensionată? Doar nu ai devenit turnătoare, nu?

– Nu sunt o turnătoare, minți ea. Nu sunt obișnuită să muncesc cu pistolul la cap.

Strânse șperaclul cu putere și-l potrivi în încuietoare. Îl văzuse pe Gideon de zeci de ori făcând asta. Mereu făcea să pară simplu. Era departe de a fi simplu, dar o putea face dacă se concentra. Închise ochii și încercă să ignore metalul pistolului care-i încălzea acum pielea. Blocă bătăile inimii și sunetul sângelui pulsându-i în urechi. Întoarse șperaclul, mișcându-l în toate direcțiile, până când auzi un clic. Acum trebuia să reușească să le descuie pe celelalte fără să îl miște înapoi pe celălalt.

Pe gâtul ei se prelinse o picătură de transpirație. Nu așa își dorea să își petreacă ultimele momente, iar acestea erau ultimele ei clipe dacă deschidea ușa depozitului, iar Sir Brook nu intervenea pentru a-l prinde pe Satin. Ce mai aștepta inspectorul? Dacă era prin apropiere și privea, cu siguranță îl putea vedea pe Satin – ei bine, pe ea – spărgând încuietoarea. De ce nu-l prindea Sir Brook pe Satin acum – înainte să decidă să-i tragă un glonț în cap?

Încă un clic, iar Marlowe se rugă să mai fie unul. Cu abilitate, băgă iar șperaclul și făcu o mișcare din încheietură. Acum simțea încuietoarea. Își putea imagina mecanismul interior în minte. Își mișcă din nou încheietura, apoi eliberă ușor șperaclul, și se auzi sunetul. Încuietoarea se deschise, iar Marlowe se holbă la ușă. Puse mâna pe clanță cu mâna tremurândă.

– Haide, șopti Satin! Deschide-o!

Gideon îl împinse pe Sir Brook înapoi în umbra unei clădiri abandonate și se ascunse și el.

-Unde dracului este Marlowe? bombăni el.

-Stai să văd, zise Sir Brook, întinzându-se spre latura clădirii.

-Mă uit eu, zise Gideon, împingându-l înapoi pe Brook.

-Dă-te din calea mea!

Brook îl împinse pe Gideon și aruncă o privire. Gideon se întinse și el și miji în întuneric. Îl vedea pe lordul Dane, care părea tensionat și concentrat în timp ce se uita spre depozitul pe care el și Marlowe îl țintiseră. Dar unde era Marlowe?

-O are el, zise Sir Brook, arătând spre depozit.

-Cine?

-Bărbatul de lângă ușă.

Gideon miji ochii la umbră și înjură printre dinți.

-El este? Satin?

-Ăla e, nenorocitul. A pus-o să descuie ușa. Trebuie să intrăm. Odată ce va deschide ușa, Satin va ști că a fost păcălit.

Brook arătă spre o fereastră înaltă a depozitului.

-Dacă te ridic, vei putea să o spargi și să te strecori prin ea?

Gideon o analiză.

-Pot să sparg un geam și în somn. Tu cum vei intra? Sau ai de gând să faci pe tu hoțul și eu să ți-o aduc pe Marlowe?

-Nu spargem o casă, domnule Harrow.

-Dacă aș fi făcut-o, cel puțin m-aș fi putut baza pe amicii mei. De unde știu eu că nu te vei întoarce și vei fugi odată ce voi fi înăuntru?

Brook ridică din umeri.

-Nu ai cum. Și să nu crezi că nu sunt tentat să vă las pe toți să vă omorâți între voi.

-Atunci de ce ești aici?

Brook arătă spre lordul Dane.

-Pentru că este și el. Hai să mergem!

Ușa se deschise, iar Dane vru să strige. Avusese zeci de ocazii să îl tragă prin floretă pe Satin, dar de fiecare dată când mâna lui ardea să elibereze lama, se gândea la pistolul care se afla la tâmpla lui Marlowe, așa că se abținuse.

Brook nu venea. Asta era evident. Dane era pe cont propriu și, imediat ce Satin va păși înăuntrul clădirii, Marlowe era ca și moartă. Dane putea să ajungă la tâlhar înainte să poată încărca din nou

pistolul, dar avea să fie prea târziu pentru Marlowe. Totuși, nu putea sta deoparte, fără să facă ceva. Nu o putea pierde.

Marlowe se ridică și deschise ușa. Satin o împinse în întunericul depozitului și apoi păși și el. Dane alergă și-și scoase floreta.

Marlowe se împiedică înăuntrul depozitului și o tăie imediat spre dreapta. Era mai întuneric acolo, iar Satin nu o putea omori dacă nu o putea vedea.

– Ce dracului? întrebă Satin în timp ce se holba la depozitul gol. Ești moartă, fată!

Marlowe inspiră adânc atunci când Satin îndreptă pistolul spre ea. Aparent nu era atât de bine ascunsă precum crezuse, deoarece el țintea direct spre ea. Își feri capul, așteptând împușcătura, dar atunci auzi un strigăt.

– Nu! strigă Gideon, înaintând.

Căzu pe podeaua depozitului chiar când ușa se deschise. Ridică privirea, observă modul în care gura lui Satin se schimonosi, strălucirea pistolului, apoi fugi.

Dane îl văzu pe Satin ridicând pistolul și își pregăti floreta. Se afla aproape de ușă atunci când ceva mare și greu intră în el, făcându-l să se prăbușească. Bărbatul apăru deodată deasupra lui. Dane reuși să-și păstreze floreta, deși celălalt bărbat încercă să i-o îndepărteze. Își mișcă mâna stângă, lovind cu putere pieptul bărbatului, chiar sub gât.

– La dracu', Dane!

Dane își opri următoarea lovitură și se holbă la bărbatul de deasupra lui – fratele său.

– Ce naiba faci?

– Te salvez, idiotul dracului!

Atunci auziră împușcătura.

– Gideon! strigă Marlowe. Când văzu focul, ridică mâna, dar o coborî la timp pentru a-l vedea pe Gideon căzând. Nu!

Căzu în genunchi, dar fu lovită din spate de patul pistolului lui Satin.

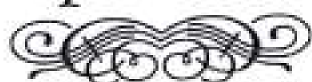
– Credeai c-o să mă sapi? strigă Satin. Pe mine? Te omor, apoi te fac bucăți, trădătoare mică!

Ridică din nou pistolul, dar Marlowe ridică piciorul, lovindu-l în testicule. Fusese o lovitură razantă, dar suficientă încât să-l facă pe Satin să cadă. Suficient pentru a câștiga timp și a se ascunde din calea lui. Brusc, se află însă din nou deasupra ei. Coborî pistolul, iar ea se rostogoli pe o parte, tresărind atunci când pistolul căzu pe podea. Cel puțin scăpase de armă.

Satin nu terminase însă. Se întinse spre ea, lovind-o cu putere. Era o luptă pe care ea nu o putea câștiga. Satin avea toate avantajele. Ea știa însă cum să lupte murdar și îi provocă cât de multă durere putu înainte să dea ochii cu Doamna cu Coasa. Țipă, apoi se descătușă, zgâriind, sfâșiind și lovind în toate direcțiile. Satin îi dădu o lovitură puternică în față, iar ea văzu stele, dar nu se opri din luptat.

Cineva țipă, iar ea speră că era Satin. Speră că-l omorâse. Simți însă greutatea lui căzând peste ea, apoi o altă voce din depărtare. Îi trebui o clipă pentru a-și convinge trupul să înceteze să se mai lupte, apoi deschise ochii și-l văzu pe Dane.

Capitolul 18

Marlowe se holba la el, cu ochii pierduți și absenți. Apoi clipi, rămase nemișcată și reveni în momentul prezent. Dane se îndreptă spre ea, luând-o în brațe. Dar ea nu era genul care să fie ținută în brațe și consolată. De dădu în spate.

– Unde este Satin?

Dane indică spre fratele lui, care îi pusese cătușe lui Satin.

– L-am prins, o liniști Dane. Tu ai făcut-o.

Dar Marlowe dădu din cap și se ridică în picioare.

– Fața ta încă sângerează, draga mea. Mai bine te-ai odihni.

– Nu! Gideon, spuse ea suspinând și înaintă.

Dane își întoarse capul și apoi observă silueta unui bărbat pe podeaua depozitului, lângă fereastră. Marlowe se împiedică în drum spre el, căzu în genunchi și-l luă în brațe.

În acel moment, Dane realiză cu durere că ea îl iubea pe bărbatul acela. Gelozia lui nu fusese degeaba. O privea, incapabil să se miște, în timp ce ea se apleca peste trupul bărbatului și plângea. Pe el l-ar fi plâns cineva cu atât de multă pasiune? Oare moartea sa ar fi ceva mai mult decât un anunț în ziarul *Times?*

Dane se ridică și se forță să se îndrepte spre cealaltă latură a încăperii, pentru a o consola pe Marlowe. Dacă Dane era a doua alegere, atunci avea să accepte. Fusese născut să fie conte. Mereu avusese ce era mai bun. Nimic nu avea să conteze dacă nu o avea pe Marlowe. Nimic nu conta fără ea.

Bărbatul de pe podea se mișcă, iar Dane rămase fără aer.

– Marlowe! Ea nu-l auzi. Chipul ei era ascuns în palme în timp ce suspina. Marlowe, trăiește!

– Ce?

Ea ridică privirea, cu chipul plin de lacrimi și surprins. Încet, Gideon se întoarse, gemând zgomotos.

– Slavă Domnului, bolborosi Brook în spatele lui. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să dau socoteală pentru un cadavru.

– Sunt impresionat de grija ta, bombăni Gideon, ridicându-se și lovindu-se cu pumnul în dreptul inimii. Mi-a ajuns la inimă!

– Ești rănit? întrebă Marlowe, în timp ce Dane se așeză în spatele ei.

– Numai mândria mea. M-am lovit cu capul de podea când am căzut. Nu cred că am vreun glonț în mine.

Își privi pieptul, părând să verifice că totul era la locul lui. Marlowe nu mai așteptă ca el să-și încheie inspecția și-i căzu în brațe. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse, dar Dane își strânse pumnii și nu interveni. Își privi fratele, care îl ridica pe Satin. Privirea empatică pe care i-o oferi fratele lui era departe de a fi bine-venită. Dane nu mai fusese vreodată obiectul milei.

Marlowe îl ajutase pe Gideon să se ridice în picioare, iar Dane îi însoți afară din depozit.

– Presupun că nimeni nu vrea să-mi dea o mână de ajutor cu hoțul acesta, zise Brook. L-am prins prăduind depozitul.

– Te omor! strigă Satin. Vă omor pe toți!

– Te voi ajuta eu, zise Marlowe.

Ea înaintă, își luă avânt și-l lovi pe Satin peste față. O fi fost ea mică, dar avea o lovitură zdravănă. Capul lui Satin se dădu pe spate. Nu-și pierdu cunoștința, dar îl făcu să tacă. Se apropie de el.

– Asta este pentru toate ocaziile în care ai bătut oameni mai mici decât tine. Sper că te vei gândi la mine când vei atârna pe eșafod la Newgate. Abia aștept să te văd spânzurat.

– De ce...

Brook se așeză în fața lui Satin.

– Mă ocup eu de aici.

– Va fi spânzurat? întrebă Dane.

– Având în vedere tot ceea ce știm despre el? L-am spânzura de două ori dacă am putea.

Dane o auzi pe Marlowe oftând și îi văzu umerii căzându-i. Pentru ea se terminase acum. În sfârșit, era liberă.

– Voi merge cu tine, zise Gideon. Aș vrea să mă asigur că nu va evada.

Brook arătă surprins.

– Vrei să intri voluntar la închisoare?

– Nu am zis că intru, doar că vă însoțesc până acolo.

– Atunci să mergem!

Cei doi porniră, iar Dane îşi drese vocea.

– Brook?

Fratele lui se întoarse.

– Mulţumesc! Nu am fi reuşit fără tine!

Brook zâmbi.

– Ştiu că probabil te-a durut. Uneori nu este atât de rău să ai un frate erou.

Salutând, Brook plecă.

Marlowe îl privi pe Dane.

– Înţeleg de ce nu-l placi.

– Are calităţile lui.

– Aşa este.

Dane privi spre mâna ei. În ea se afla un lănţişor de aur.

– Ce este asta?

Ea zâmbi.

– Ultimul meu furt.

Toată vorbăria ei îl ameţea.

– Am un cal şi o căruţă de returnat. Şi apoi, domnişoară Marlowe, cum ţi-ar plăcea să-ţi petreci prima noapte eliberată de Satin?

Ea dădu din cap, iar Dane rezistă tentaţiei de a-i cuprinde chipul în mâini şi de a-i privi îndeaproape semnul de pe obraz. Mâine va avea o vânătaie şi probabil că acum o durea capul.

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că-mi doresc o baie?

– Nu.

– Ei bine, să crezi! Chiar m-ai corupt, Lord Dane.

Dane o luă de mână.

– Este numai începutul.

Când ajunseră înapoi acasă, ordonă să se pregătească baia pentru el şi pentru ea. Avea treabă de făcut, detalii de analizat, dar puteau aştepta până când era curat. După ce îşi făcu baie şi se bărbieri, se îmbrăcă în pantaloni şi în cămaşa din pânză şi merse în bibliotecă, unde îl aştepta Crawford. Dane îşi petrecu următoarea oră dând ordine şi scriind misive avocatului său. Avea ochii înceţoşaţi şi era gata de somn când Brook deschise uşa bibliotecii.

– M-am gândit că te voi găsi aici.

– Satin este la închisoare?

– Încuiat bine, zise Brook.

Se îndreptă spre o tavă mică, unde Dane ținea câteva sticle cu alcool. Turnă un coniac și-l bău pe nerăsuflate.

– Bine. Și Gideon?

– S-a întors la..., Brook gesticulă vag, unde s-o fi dus.

Dane dădu din cap.

– Este o șandrama. Ar trebui să vezi cum trăiesc. Mâine mă voi duce la Seven Dials și îi voi angaja pe prietenii lui Marlowe. Pot începe ca grăjdari sau paji.

Brook păru surprins.

– Vom fi jefuiți de trei ori.

Dane ridică din umeri.

– Trebuie să le dau o șansă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Brook. Niciodată nu ai fost atras de caritate sau de grija pentru alții. Ce ai zis cândva? Pentru că pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi?

Dane își privi urât fratele.

– Iisus a zis asta. Eu am spus – ei bine, nu contează ce am spus. Am greșit.

Brook tresări.

– Poftim? Poți repeta asta? Nu te-am auzit.

– M-ai auzit. Am fost un idiot înainte...

– Continuă. Ascult, zise el zâmbind.

– ...dar m-am schimbat.

– Presupun că nu trebuie să întreb de ce. Ea este aici?

Dane privi spre tavan.

– Este sus. Îmi închipui că doarme.

Brook sorbi din coniac.

– Și îi vei cere să se mărite cu tine?

Acum era rândul lui Dane să se arate șocat.

– Ești nebun? Nu mă pot însura cu ea.

– Chiar dacă este Lady Elizabeth?

– Chiar dacă. Viața ei de dinainte... scandalul... vechii conți de Dane s-ar ridica din morminte.

– Nu am crezut niciodată că ești genul de bărbat căruia îi pasă ce crede cineva despre el. Dar, dacă mă gândesc bine, niciodată nu ai făcut ceva care să dea de bârfit. Ai fost moștenitorul perfect al titlului de conte. Până la Marlowe. Cred că este bună pentru tine.

Dane făcu o grimasă.

– Nu este bună pentru mine.

– Ai dreptate, nu este bună pentru tine, și de asta ai nevoie. În ultimii ani, de fiecare dată când ai ținut un discurs în Parlament, m-am temut că vei declanșa o epidemie de căscat.

– Sper că te distrezi.

– Mereu. Ridică un deget. Dar am sentimentul că indiferent ce se va întâmpla în următoarele câteva zile, nimeni nu va căsca.

Dane trecu pe lângă fratele lui.

– Mă duc să dorm.

– Încă ceva, frate, zise Brook, făcându-l pe Dane să se oprească în ușă. Am primit vorbă în seara aceasta că lordul și Lady Lyndon s-au întors în oraș.

Dane se întoarse.

– Ce repede!

– Se pare că erau deja în drum spre Londra, dar s-au grăbit să se întoarcă în cel mai scurt timp posibil. Îmi imaginez că vor veni în vizită mâine-dimineață.

– Îi voi spune lui Marlowe.

– Ai face bine să faci mai mult de atât, strigă Brook în urma lui. Altfel o vei pierde.

Ce dracului voia să însemne asta? Dane se gândea la asta urcând scările, cu o lumânare ținută sus pentru a-i lumina drumul. Aproape că o pierduse pe Marlowe în seara asta și nu avea să riște acest lucru din nou. Dane deschise ușa dormitorului său, momentan surprins când Tibbs nu-l salută. Dar, desigur, îi spusese bărbatului să meargă la culcare. Tibbs se asigurase că focul ardea în șemineu și lăsase un pahar – nu, două pahare de vin – pentru el. Două pahare?

Privirea lui Dane se îndreptă spre cuvertura stacojiu cu auriu al patului și rămase fără aer. Întinsă în patul lui, sprijinită în cot, era Marlowe. Părul ei era căzut pe umeri, cârlionți bogați revărsându-se pe cămașa ei din pânză albă. Cămașa ei subțire din pânză transparentă, prin care i se vedea pielea.

– Credeam că nu mai vii la culcare, zise ea, zâmbindu-i.

– Cum ai intrat aici?

Ea îl privi surprinsă.

– Am deschis ușa.

– Desigur. Nu prea putea gândi cu ea atât de aproape și părând incredibil de ademenitoare. Și de ce ai venit?

– Nu este evident?

– Ba da, și slavă Domnului!

Se îndreptă spre pat și, înainte ca el să ajungă, ea se ridică și deschise brațele spre el. El o trase spre el, căldura trupului ei înfierbântându-l, făcându-l să realizeze cât de rece era el. Ea mirosea a caisă, iar părul ei era ușor umed după baia pe care o făcuse. Buzele lui le găsiră pe ale ei, iar ea îi răspunse la sărut cu poftă. De fapt, el se trezi luptându-se să-și înfrâneze dorința de a o împinge pe spate și de a o poseda atunci și acolo.

Ea rupse sărutul și privi spre el, mâinile ei îndepărtându-i părul de pe frunte.

– Știi cât de mult am vrut să te sărut?

– Nu aveam idee, altfel aș fi venit să mă culc mult, mult mai devreme. El se aplecă spre gura ei din nou, dar ea își așeză un deget peste buze.

– A fost atunci când ai scos arma aia – spada – din baston și ai îndreptat-o spre băieții ăia trei. Ea chicoti. Privirile de pe chipurile lor! Și tu, cu o mână în șold, cu un picior în fața celuilalt, ca și cum erai gata de duel.

Dane încuviință.

– Privind în urmă, aș zice că probabil nu trebuia să iau poziția de scrimă.

– Nu, nu trebuia, dar mă bucur că ai făcut-o.

Vocea ei coborî o secundă, iar Dane rămase fără aer.

– De ce?

– Deoarece când te privesc simt că sunt incredibil de bolnavă.

Dane mijii ochii.

– Nu acesta este răspunsul pe care îl așteptam.

Ea râse.

– Dar, așa cum spui tu, ceea ce cred eu că e boală este de fapt excitare. Când te privesc mă simt incredibil de excitată.

– Da?

Ochii ei se întunecară, luând culoarea safirului.

– Chiar și acum.

– Ce să facem în privința... bolii tale?

– Există un singur lucru de făcut.

– Care?

Ea se ridică, se apropie de urechea lui și-i șopti în niște termeni vulgari, dar descriptivi, exact ceea ce își dorea. Dane nu mai auzise niciodată o lady vorbind astfel și, în momentul acela, era foarte încântat că Marlowe nu era o lady. Când termină, gâtul lui era atât de uscat, încât părea să nu mai poată vorbi. În schimb, el încuviință, apoi își înfipse mâinile în părul ei, îi apropie gura de a lui. Mâinile ei îi apucară strâns cămașa și-l sărută pasional, limba alunecându-i în gura lui pentru ca el să o poată gusta. Avea gust de vin și de Marlowe.

Mâinile lui găsiră tivul cămășii și își trecu degetele de-a lungul pielii calde, alunecoase a coapselor ei, în timp ce trăgea țesătura spre talie, apoi până la umeri. Ea își ridică brațele, iar el îndepărtă cămașa, lăsând-o să cadă pe podea și inspirând adânc.

Încăperea din local fusese întunecoasă, prea întunecoasă pentru ca el să aprecieze ceea ce vedea acum. Era încântătoare. Picioarele ei erau lungi și svelte, șoldurile subțiri, dar frumos curbate. Talia ei era mică. Își trecu mâinile pe fiecare latură a ei și le lăsă să alunece spre sâni, cuprinzându-i în mâini. Erau plini și grei, iar sfârcurile erau ca niște trandafiri negri și foarte excitate. El își trecu un deget peste unul, iar ea își dădu capul pe spate. El repetă mișcarea, iar ea gemu.

Îi ceruse să o aibă repede, dar el nu obișnuia să permită să i se dea ordine – chiar dacă acele ordine erau dintre cele mai agreabile. În schimb, își coborî buzele peste vârful întărit și trasă săruturi ușoare peste pielea sensibilă, făcând-o să ardă. O excita cu limba, ușor la început, apoi mai rapid, făcând-o să-și arcuiască spatele. Își lăsă o mână să alunece în spatele ei, ținând-o acolo unde o voia, lipită de el, în timp ce cu cealaltă explora curbele șoldurilor și fundul, mângâindu-i pielea până când ajunse la sexul ei. Era caldă și îi acoperi sfârcul cu gura. Supse cu blândețe și simți cum ea se udă.

Degetul lui alunecă ușor în fierbințeala ei și începu să îl miște înainte și înapoi, excitând micul punct din centrul ei. Trupul ei se mișca pentru a ține ritmul impus de el, iar respirația i se accelera, întreruptă de mici strigăte de plăcere. Propria lui bărbăție se întărea. Cu cât o excita mai tare, cu atât mai excitat devenea. Și totuși, ar fi putut să o excite toată noaptea fără să primească ceva în schimb. O făcea pentru ea. Voia să-i dea tot ce dorea ea și chiar mai mult.

Dane își mai lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, iar ea strigă din nou.

– Da! O, da!

Își aduse din nou degetele în centrul ei, iar ea începu să tremure. Era aproape, atât de aproape încât el putea simți primii fiori ai orgasmului ei. Dar voia să-i ofere mai mult. Voia ca plăcerea să o străpungă până când avea să fie atât de șocată, încât să nu mai aibă puterea nici măcar să gândească. Voia ca ea să se simtă așa cum o făcea el de fiecare dată când o privea. Astfel, în ultimul moment, o trase pe marginea patului, îi desfăcu larg picioarele și își lipi gura de sexul ei. Ea se aplecă, strigând în timp ce el o excita sugând și atingând-o, până când ea începu să tremure și să strige că nu mai putea suporta.

El se așeză în genunchi, își desfăcu șlițul, iar ea deschise ochii. Erau jumătate închiși de plăcere, dar ea se întinse și-i atinse bărbăția excitată.

– Asta am așteptat. Cu putere și repede.

– Dacă asta vrei.

Dintr-o mișcare, o întoarse pe burtă, apoi se așeză deasupra ei. Ea își întoarse capul într-o parte pentru a-l privi, iar el îi șopti la ureche.

– Vrei asta?

Limba lui atinse pielea delicată din spatele urechii, iar ea se frământă lângă el. El se ruga ca ea să fie de acord, deoarece niciodată nu dorise o femeie – niciodată nu dorise ceva – cum o dorea pe ea.

– Da.

O apucă de coapse, ridicându-i-le. Îi desfăcu picioarele, deschizând-o pentru el. Pe coate, ea se întoarse pentru a-l putea vedea, zâmbind. El avea să o pătrundă cum își dorea ea, dar nu era o brută. Nu avea să riște să o rănească. În schimb, o pătrunse încet, împingând până o avu pe deplin. Ea gemea și el se mișca, mângâind-o. Apucându-i coapsele, împingea înainte și înapoi, reținându-și orgasmul cât de mult putu. Când simți că se apropia, se întinse spre punctul sensibil din centru și-l mângâie.

– Dane, strigă ea în timp ce se încorda în jurul lui.

– Numele meu, Marlowe!

– Maxwell, șopti ea în timp ce el o purta pe culmile plăcerii.

Odată cu orgasmul lui veni și al ei și amândoi se pierdură în întuneric.

Câteva ore mai târziu, Marlowe stătea slăbită, dar satisfăcută în patul lui Dane. Draperiile fuseseră trase, dar putea vedea lumina soarelui începând să pătrundă în fâșii subțiri aurii. Lângă ea, Maxwell dormea. O avusese – ea îl avusese – de mai multe ori în acea noapte, iar ea se simțea încordată și amorțită și pe deplin satisfăcută.

El era un bărbat complex. Putea fi tandru și dulce, dar și dur și autoritar. Indiferent ce latură îi arăta, mereu îi făcea inima să bată cu putere. Dacă ea nu ar fi crezut că avea să-i omoare pe amândoi, l-ar fi luat din nou chiar acolo. Poate data viitoare și-ar fi putut scoate floreta și ar fi putut face câteva mișcări – dezbrăcat. Ea chicoti gândindu-se, apoi își reveni când auzi pași în fața ușii.

Servitorii se treziseră, ceea ce însemna că valetul avea să intre în curând și să vadă așternuturile. Valetul lui avea să vină să-l îmbrace. Bucătăreasa avea să le pregătească micul dejun. Cât de ușor i-ar fi să se obișnuiască cu această viață. Fiecare nevoie a ei avea să fie satisfăcută. Fiecare dorință a ei îndeplinită. Cât de ușor să uite de unde venea și de mizeria pe care o lăsase în urmă. Dacă avea să fie contesa lui Dane, ar fi putut face atât de multe pentru a-i ajuta pe cei captivi în mahalale precum Seven Dials. Dar era un sentiment de falsă încredere. Era în patul lui și presupunea că și în inima lui. Dar pentru un bărbat ca Dane era o cale lungă de la amantă la soție, mai ales când amanta nu era altceva decât o infractoare. Nu avea să o ia niciodată de soție și nici ea nu se aștepta la asta.

Numai că ea se îndrăgostise de el. Era îndrăgostită cu disperare, nebunește, pe deplin de el. În urmă cu câteva zile ar fi râs de ideea că s-ar fi putut căsători vreodată cu Contele de Dane. Acum nu mai râdea. Îl voia să fie al ei, în același mod în care ea deja era a lui. Acum câteva zile ar fi putut fi convinsă să accepte rolul de amantă, dar asta era înainte să se îndrăgostească de el. Era înainte ca ideea ca el să se uite la o altă femeie, să atingă o altă femeie, să se culce cu o altă femeie să o înfurie atât de mult, încât să vrea să lovească pe cineva sau ceva.

Marlowe îl înghionti puternic pe Dane. El bombăni, apoi deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat?

–Nimic. Încă.

El se încruntă, apoi se întinse spre ea și o luă în brațe.

–Culcă-te la loc, șopti el lângă gâtul ei.

Ea aproape că se supuse. Ar fi încântător să se ghemuiască lângă el, să-și lipească obrazul de pieptul lui cald, ferm, și să doarmă. El mirosea a bărbat somnoros și a lenjerie curată și era o urmă a propriului ei parfum pe el. Îi plăcea asta, îi plăcea să știe că el era al ei, chiar dacă numai pentru câteva ore. Dar el nu era al ei și ea nu se putea întoarce la somn.

Se îndepărtă și se ridică, trăgându-și cearșaful la gât.

–Personalul s-a trezit. Cameristele și valetul tău vor fi aici în curând.

–Nu-mi pasă.

–Mie da. Nu vreau ca ei să mă vadă aici.

El deschise un ochi.

–Pentru că nu se cuvine?

Ea încuviință.

–Nu vreau ca toți să șușotească despre mine mai mult decât o fac deja. Nu sunt o femeie ușoară.

El se ridică și se întoarse cu fața spre ea.

–Nimeni nu ar crede asta vreodată despre tine. Nu crezi că asta este părerea mea despre tine, nu?

Ea voia să întrebe care era cu adevărat părerea lui, dar era prea mândră. Se dădu jos din pat și-și căută cămașa. După ce o trase pe ea, zise:

–Ar trebui să plec.

–Înapoi în camera ta?

Ea dădu din cap.

–Nu. Înapoi... Seven Dials cu greu putea fi numit casa ei. Înapoi de unde am venit.

Acum, Dane se ridică și o luă de braț. Aparent, nu părea deloc îngrijorat de nuditatea lui, dar Marlowe era foarte conștientă de asta.

–Nu. Ți-am spus. Nu te vei întoarce acolo.

–Nu am unde să merg. Și știi unde să mă găsești dacă lordul și Lady Lyndon sunt încă interesați să mă întâlnească atunci când se vor întoarce din Scoția.

–Te pot găsi aici.

Ea dădu din cap.

– Aceasta este casa ta, nu a mea. Prezența mea aici le-a forțat pe mama și pe sora ta să plece și te-a făcut să-ți riști viața. Îți mulțumesc pentru ajutor. Serios. Nu pot spune cât de mult înseamnă pentru mine, dar nu aparțin acestui loc.

– Nu știi asta. Dacă ești Lady Elizabeth, exact aici e locul tău.

Ea îl privi și observă expresia lui în timp ce realiza ceea ce spusese. Deschise gura, dar nu-și corectă afirmația. Marlowe se gândi că nu avea de ales decât să-și înlăture mândria.

– Vrei să spui că dacă sunt Lady Elizabeth vrei să te însori cu mine? Aceasta este singura modalitate în care aș putea aparține acestui loc.

El întoarse privirea. Ea nici nu avu nevoie să aștepte cuvintele, deoarece știa ce avea să spună el acum. El nu voia să se însoare cu ea. Sigur că nu voia. Ce bărbat cu statut și caracter ar vrea să se însoare cu ea? Ea era o proastă numai că sugerase! Știuse că el nu avea să se însoare cu ea vreodată, știuse că o noapte sau două aveau să fie tot ce puteau împărți și voise să fie suficient. Dar inima ei avea alte idei. Inima ei voia totul.

– Marlowe, țin la tine, dar căsătoria este...

Ea dădu din cap.

– Nu vreau să aud explicațiile tale despre ce este mariajul. Nu este ceva ce vrei de la mine, știam asta. Nici nu știu de ce am vorbit, deoarece știu că nu te vei lega niciodată de cineva ca mine. Numai că probabil că sunt o proastă pentru că m-am îndrăgostit de tine.

El îi dădu drumul și se îndepărtă, cu adevărat șocat.

– Ce ai spus?

– Nimic! Întoarce-te la viața ta, Dane, iar eu mă voi întoarce la a mea. Pot să ies și singură.

Își găsi halatul și și-l trase pe ea, strângându-l la talie. El rămase complet încremenit, în timp ce încă digera mărturisirea ei. Ea fugi practic spre ușă și, când o deschise, el reuși în cele din urmă să vorbească.

– Nu poți pleca încă!

– Nu mă poți opri.

– Nu asta am vrut să zic.

Ea își întoarse privirea și o întâlni pe a lui.

– Lordul și Lady Lyndon sunt în oraș. Vor să te vadă în această dimineață. Aici.

Capitolul 19

Auzind cuvintele lui, picioarele lui Marlowe se înmuiară. Credea că nu-l auzise bine. Lordul și Lady Lyndon erau în Scoția.

– Mi-a zis Brook noaptea trecută, spuse Dane, stând gol ca un bebeluș în mijlocul dormitorului. Erau în drum spre Londra și s-au grăbit când au primit scrisoarea lui.

– Și nu mi-ai zis noaptea trecută?

El avu decența să pară rușinat.

– Când te-am văzut... mi-a ieșit din minte. Îți cer scuze. Vei rămâne pentru a-i întâlni?

Ea încuviință.

– Da, și apoi... Nu știa ce avea să se întâmple mai departe. Și apoi voi pleca. Dacă nu te deranjează, voi folosi rochia pe care mi-a împrumutat-o Susanna. I-o voi restitui când voi putea.

Dane dădu din cap dezaprobator.

– Păstreaz-o!

– Nu. Nu mai sunt o hoață.

Închise ușa și plecă repede înapoi în camera ei, ignorând servitorii pe lângă care trecea. Nu voia să le vadă chipurile curioase și nu voia ca ei să-i vadă lacrimile care-i umplură ochii. El o terminase de-a dreptul cu ea. Nu îi ceruse să rămână. Nici măcar nu încercase să o facă să se răzgândească. Îi oferea rochia și o gonea. El nu voise să o facă să se simtă ca o femeie ușoară, dar ea așa se simțea acum.

Când ajunse în camera ei, avu suficient timp să se spele și începu să se dezbrace înainte ca Jane să-i bată la ușă. Pentru prima dată, Marlowe acceptă grațioasă ajutorul ei la îmbrăcat, dar nu-i permise cameristei să facă mai mult decât să-i prindă părul într-o coadă.

– Nu vreau să arăt de viță nobilă, zise ea. Asta sunt.

În cele din urmă, fu gata și mai aruncă o ultimă privire încăperii pe care o ocupase o scurtă perioadă de timp. Aceasta fusese prima cameră pe care o numise a ei. Primul pat în care dormise – ei

bine, al doilea. Fusese o persoană diferită când intrase pentru prima dată în această încăpere. Acum se eliberase de Satin. Acum inima ei era zdrobită.

Coborî și auzi un sunetul tacâmurilor de argint pe farfurie. Aruncă o privire în salonul de mese și-l găsi pe Brook stând acolo, sorbind din ceașcă. În spatele lui stătea Crawford, lipit de perete și cu privirea fixată înainte. Când Brook o văzu, se ridică.

– Aici erai, spuse el zâmbind. Ai dormit bine?

Ea îl privi urât.

– Ar trebui să fie amuzant?

Oare chiar toată lumea știa că ea își petrecuse noaptea cu Dane?

El o privi confuz.

– Ar fi trebuit să fie un salut politicos de dimineață.

Poate că nu știa.

– O! Atunci, da!

– Unde este Dane?

– De unde să știu eu?

Brook ridică mâinile în sus.

– Se pare că spun numai lucruri greșite în dimineața asta. Hai să începem iar. Bună dimineața, Marlowe! Vrei niște ceai?

Arătă apoi spre Crawford.

– Nu. Ea înghiți în sec. Mulțumesc!

Brook se îndreptă spre un scaun și-l trase.

– Pot să-ți ofer un loc?

Ea oftă.

– Bine! Ea acceptă scaunul, iar el se așeză pe al lui și se priviră reciproc îndelung. Marlowe își mută apoi privirea în altă parte. Când vor ajunge aici lordul și Lady Lyndon?

Voia să plece cât mai departe.

– Ai vrea să-ți aduc o farfurie? întrebă Brook. La micul dejun, în general ne servim de la bufet.

– Știu ce este de făcut. Nu îmi este foame.

– Este ceva ce nu așteptam să aud vreodată din partea ta, zise Dane din pragul ușii.

Ea nu-l auzise coborând scările. Era înalt și frumos, îmbrăcat în pantaloni gri-cărbune și în haină. Cizmele lui de călărie erau lustruite, sclipitoare, iar lavaliera era albă ca zăpada, ieșind în evidență pe vesta stacojie. Ea trebuia să se convingă să-și ia privirea de la el.

– I-ai spus? întrebă Brook.

Dane intră și se așeză pe scaunul din fața ei.

– Despre părinții ei? Da.

Brook încuviință și îi zâmbi.

– Atunci poate de vină sunt emoțiile.

– Când vor ajunge aici? întrebă brusc Marlowe. Nu am toată ziua la dispoziție.

– A, da, ai treburi urgente în Seven Dials, zise Dane. Dacă nu te deranjează, aș veni cu tine.

– Ce?

– Am zis...

– De ce?

Nu voia ca Dane să plece cu ea. Ea încerca să se îndepărteze de el.

– M-am gândit că poate cineva din banda ta și-ar dori o slujbă decentă. Mi-ar fi de folos un grăjdar nou, iar Lloyd ar putea pregăti un valet nou.

Crawford scoase un sunet care părea suspect, asemănător unui animal rănit, dar când ea îl privi, el păru inexpresiv.

– De ce ai face asta? întrebă Marlowe.

– Deoarece vreau să îi ajut pe cei mai puțin norocoși decât mine. Pare un început bun.

– Ei bine, nu vor accepta. Cine ar vrea să fie servitor când poate câștiga mai mult furând? Ea privi spre Crawford. Fără supărare!

– Vă asigur, domnișoară, că nu e nici o supărare.

– Pentru că nu există șanse să te trezești în ștreang din cauza slujbei, sublinie Brook.

– Sau cu fața spartă, adăugă Dane. Nu îi pot obliga să-mi accepte oferta, dar o pot lansa, nu?

Avea dreptate, și cine era ea pentru a sta în calea lui Gap sau Tiny sau Stub pentru a găsi o slujbă decentă? Nu voia să-i vadă pe puști în ștreang. Dacă Dane îi angaja, era un viitor mai bun decât ar fi avut ea. Nu știa ce avea să facă la noapte, mâine sau peste o săptămână. Știa numai că nu mai putea sta aici.

Dane ceru ceai, iar cei trei rămaseră în tăcere în timp ce bărbații sorbeau din ceștile lor. Marlowe se întreba cât timp va trebui să mai rămână acolo. Cât timp va mai trebui să aștepte până va afla cine era cu adevărat? Și totuși, când se auzi bătaia în ușă, fu luată pe nepregătite.

– Cine să sune la ora aceasta? bolborosi Crawford, părăsindu-și postul, dar nu înainte ca Lloyd, valetul-șef, să-l înlocuiască.

– Dacă sunt lordul și Lady Lyndon, invită-i în salon, zise Dane relaxat, dar cu privirea asupra lui Marlowe.

Îl putea simți privind-o. Ea spera că el să nu poată să vadă cum tremura. Nu știa cum avea să se simtă când momentul avea să sosească, dar sperase să fie capabilă să pretindă că nu-i păsa. Ca și cum nu ar fi însemnat nimic pentru ea dacă oamenii aceștia aveau să o accepte sau nu. Nu avea nevoie de ei. Nu-i păsa dacă o voiau sau nu.

Acum se temea că nu va fi capabilă să se prefacă. Era prea emoționată, prea speriată că familia Lyndon nu o va recunoaște. Și îi era la fel de frică de faptul că ei ar fi putut totuși să o recunoască. Ce ar face dacă se va dovedi că este Lady Elizabeth? Oare putea accepta că întreaga ei viață era pe cale să se schimbe?

Ca într-un vis, Crawford se întoarse. Probabil că spusese că oaspeții erau lordul și Lady Lyndon, deoarece Brook și Dane se ridicară și îi făcură și ei semn să facă la fel. Trupul ei îi dădu ascultare, dar părea să nu mai aibă control asupra acțiunilor proprii. Îl urmă pe Brook sus, dorindu-și acum să-i fi permis lui Jane să-i aranjeze părul mai artistic. Se simțea atât de fadă și deloc așa cum ar fi trebuit să se simtă o lady.

Dane se afla în spatele ei și spunea ceva. Din tonul vocii lui, părea să încerce să o mai relaxeze, dar ea nu-l putea auzi. Era un vuiet în urechile ei care bloca orice altceva. Înainte să realizeze, stătea în fața salonului, Crawford deschidea ușa, iar ea se afla față în față cu un bărbat în vârstă, distins. Ea se holba la el, forțându-se să-l recunoască, dar nu-i era deloc familiar. Arăta ca oricare alt nobil pe care-l cunoștea. Era îmbrăcat în haine elegante, deși cam șifonate din cauza călătoriei. Părul îi era brunet, cu fire albe. Era scund și îndesat și o privea cu ochii mijiți.

Dane se salută cu bărbatul, la fel și Brook. Toți cei trei bărbați vorbeau, dar Lyndon nu-și luă privirea de la ea. Nici ea de la el. În cele din urmă, închise ochii, înghiți în sec, apoi îi deschise iar, auzindu-l spunând:

– Atunci, ea este?

– Da, răspunse Dane. Ea este Marlowe. Sir Brook poate explica unde și cum a ajuns la concluzia că ea ar putea fi... persoana pe care o căutați.

– Unde ai găsit-o? întrebă Lyndon.

Brook se comportase ca și cum bărbatul era disperat să o vadă, dar era evident că nu era încântat de ceea ce vedea. Părea aspru și rece, iar Marlowe începu să-și dorească să poată găsi o cale de scăpare. Era greșit. La urma urmelor, ea nu era lady Elizabeth.

– Locuia în Seven Dials, parte dintr-o bandă de infractori, zise Brook. Cred că liderul lor, Satin, a răpit-o când era mică. L-am arestat și, când l-am interogat, a recunoscut.

Privirea lui Marlowe căzuse asupra lui Brook. Când îl interogase pe Satin? Oare Satin spusese adevărul sau spusese ceea ce inspectorul voise să audă pentru a obține o pedeapsă mai ușoară?

– Asta nu înseamnă că este a mea, zise Lyndon. O privi iar pe Marlowe. Cum te cheamă, fată?

– Eu... Vocea ei părea să nu o ajute, așa că își drese vocea și încercă din nou. Mi se spune Marlowe.

– Și ți s-a mai spus vreodată altfel?

– Nu, milord, zise ea. Nu din câte îmi amintesc.

Avea acele amintiri în care i se spunea Elizabeth, dar nu știa dacă erau amintiri reale sau erau numai în imaginația ei. Dacă avea să-i spună bărbatului că-și amintea numele, nu ar fi considerat el că mințea deoarece voia să fie fiica lor? Ea era o hoață. Nimeni nu ar fi crezut că ea ar face ceva pentru că așa era bine, ci numai pentru profit. Așa că nu menționă acea amintire. Realiză că-și mușca buricul degetului și își coborî repede mâna pe lângă ea.

– Îți amintești ceva din copilărie? întrebă lordul Lyndon. Ți-a zis acest Satin de unde vii?

– A zis că eram bastarda unei femei ușoare, îi zise ea. Că ea nu m-a vrut și că m-a luat el.

Lordul Lyndon făcu o grimasă de dezgust și îi aruncă o privire lui Sir Brook, care indica faptul că fusese o pierdere de vreme.

– Te-am plătit să-mi găsești fiica, nu bastarda unei curve.

Dane înaintă.

– Ați face bine să vă măsurați cuvintele la adresa ei, sir. Fie că este sau nu fiica dumneavoastră, o veți trata cu respect.

Lyndon înclină din cap.

– Desigur! Vă prezint scuzele mele, Lord Dane! Se adresă din nou lui Brook. Vom vorbi curând. Mulțumesc pentru eforturile tale, dar nu este fiica mea. Se întoarse. Ies singur.

Ușile salonului se deschiseră și se închiseră, iar Marlowe simți că o lasă picioarele. În apropiere se afla un scaun elegant, iar ea se întinse spre el, așezându-se. Dane ajunse imediat lângă ea.

– Îmi pare rău, Marlowe. Sincer am crezut...

Ea ridică o mână.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze. V-am spus de la început că nu sunt fiica nobilului.

– Se înșală, zise Brook. Am încercat luni de zile să te găsesc. Totul despre tine îmi spune că ești Lady Elizabeth – povestea ta, înfățișarea ta, chiar și Satin a recunoscut.

– A mințit, zise Marlowe. Și nu-mi pasă. Mi-a ajuns!

Brusc își simți picioarele mai puternice și se ridică.

– Ce faci? întrebă Dane.

– Plec.

Se îndreptă spre ușă.

– Îmi voi lua bastonul și te voi însoți.

– Nu. Se întoarse cu fața spre el. Nu vreau să te mai văd niciodată. Eu... vocea o lăsă... nu mai suport.

– Marlowe!

Ea dădu din mână, îndepărtându-l, și ieși practic alergând pe ușă. Era încă deschisă, iar ea ieși în grabă și coborî scările. La ușa de la intrare se afla de pază Crawford.

– Dă-te din calea mea, majordomule!

– Cu plăcere, domnișoară.

El se dădu la o parte, iar Marlowe ieși pe ușă.

Ea pleca, se gândea Dane. Pleca și nu avea să se mai întoarcă. Ar trebui să o lase să plece. Așa era corect. Așa se cuvenea. El era un conte, iar ea era o infractoare. Chiar dacă lordul Lyndon ar recunoaște-o, tot o infractoare avea să rămână. Ea nu era genul de femeie cu care el s-ar fi putut însura. El avea o datorie față de foștii și viitorii Conți de Dane, iar el mereu își făcuse datoria.

Dar ea pleca, și blestemat să fie dacă anticipase faptul că plecarea ei avea să-l doară atât. Era ca și cum inima îi era sfâșiată din piept și târâtă pe stradă cu fiecare pas pe care ea-l făcea.

– O lași să plece? întrebă Brook cu un ton oarecum interesat. Cum putea fi fratele lui atât de nonșalant când Dane se simțea ca

și cum o parte din el era sfâșiată și călcată în picioare? O iubești, știi și tu, adăugă Brook.

Dane se întoarse spre fratele său. Asta era. Acesta era sentimentul. O iubea. Dane nu credea că iubise astfel pe cineva sau ceva vreodată. Și știa că nu avea să o mai facă vreodată.

– O iubesc, zise el, propria-i voce părându-i-se străină.

Era plină de uimire, de mirare. Dar desigur că o iubea. Probabil că o iubea de zile întregi, dacă nu chiar de la început. Altfel de ce ar fi mers cu ea în Seven Dials, de ce i-ar fi permis să stea sub acoperișul lui, de ce decisese să scrie proiectul de lege pentru a-i ajuta pe săraci? Ce altceva, dacă nu iubirea, îi schimbase părerea despre clasa de jos, ce altceva ar fi putut să-l facă să-i vadă ca pe niște oameni și nu doar ca pe simpli infractori? Tatăl lui s-ar răsuci în mormânt, dar lui Dane nu-i păsa. O iubea pe Marlowe, iar ea îl iubea pe el. Așa-i spusese.

– O iubesc, repetă el.

– Și? întrebă Brook.

– Și o iubesc! strigă Dane. Chiar o iubesc!

– Și ai de gând să faci ceva în privința aceasta?

Dane se încruntă spre el.

– Să fac...?

Brook îl privi confuz.

– De exemplu, să o oprești.

– Să o opresc? O, da.

Ea pleca. Nu, nu o putea lăsa să plece, nu fără să-i spună ce simțea. Nu fără să o implore să-l ierte, să se mărite cu el, să spună – din nou – că-l iubea. De ce nu i-o spusese în această dimineață? De ce nu realizase că putea să o piardă? Ea era totul.

Dane alergă pe trepte, coborând câte două odată și aproape căzu, gata să-și rupă gâtul. Dar nu-i păsa. Nu-i păsa de nimic, decât să o prindă din urmă.

– Oprește-o! strigă el spre Crawford când îl văzu pe majordom dându-se într-o parte, făcându-i ei loc să iasă pe ușa principală.

Ea se întoarse cu fața la el, cu gura căscată, la spectacolul deplasat pe care probabil îl dădea el. Dane începu să râdă. Probabil părea ca un nebun, dar nu-i păsa. Nu conta. Să le ia dracului de norme sociale, de datorie și de tot restul. O iubea!

Se opri înaintea ei, iar ea făcu ochii mari. Ea îl privea fără cuvinte.

– Nu poți pleca, zise Dane, gâfâind. Nu pleca, te implor!

O luă de mână, ținând-o pe loc.

– De ce nu? spuse ea în cele din urmă, privind mâinile lui care le țineau pe ale ei.

– Fiindcă... Dane se uită la Crawford, care nu încerca să ascundă faptul că se holba. Privi spre Lloyd, care trăgea cu ochiul din salon. Se uită la Brook, care cobora încet treptele. Nu-i păsa că avea martori. Voia să strige de pe acoperișuri. Fiindcă te iubesc. Îngenunche. Crawford scoase un sunet dureros, dar Dane îl ignoră. Fiindcă vreau să mă însor cu tine. Te rog, Marlowe! Vrei să-mi faci imensa onoare de a deveni soția mea?

Ea îl privi îndelung, atât de mult încât el crezu că ea nu-l auzise. El știa că rostise cuvintele, deoarece Crawford închisese ochii, iar fața i se schimonosi de durere. Apoi ea deschise gura, o închise, o deschise iar și spuse:

– Nu!

Dane simți că lumea lui se învârtea, dispărea. Vederea i se încețoșă și totul în jurul lui, în afară de ea, părea să se piardă în întuneric și în ceață. Spusese „nu". O pierduse. Cum să nu o piardă? Din fericire, el era un bărbat obișnuit să câștige și avea să o câștige și pe ea. Ea avea să merite efortul.

– Dacă tu crezi că asta înseamnă că voi renunța, mai gândește-te! El se ridică și o luă de mână, pentru a evita ca ea să se întoarcă. Te voi întreba în fiecare zi. Îți voi dovedi cât de mult însemni pentru mine. Niciodată nu voi renunța, Marlowe!

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Trebuie. Nu vezi? Sunt un nimic. Sunt un nimeni. Nu te poți însura cu mine. Ce fel de contesă voi fi?

Ea avea dreptate. Avea perfectă dreptate. Era o uniune nepotrivită. Dacă ar fi fost un alt bărbat, Dane ar fi fost șocat și îngrozit. Ar fi comentat că celălalt bărbat se însurase cu cineva cu mult inferior. Dar ceva se schimbase în Dane în ziua în care o întâlnise pe Marlowe. Înainte o desconsiderase și el. Îi desconsiderase pe toți cei săraci. Și acum realiza că el fusese cel inuman. Îi păsase mai mult de el decât de semenii lui și, în felul acesta, se comportase ca un animal, mai mult decât voia să recunoască.

– Cândva aș fi fost deranjat de poziția ta, recunoscu Dane. Dar acum nu-mi mai pasă câtuși de puțin. Tu nu ești o clasă. Tu ești o

persoană. Tu ești Marlowe a mea. Am nevoie de tine. El arătă la casă și la servitori. Nu vezi că tot ce am aici nu înseamnă nimic pentru mine dacă nu te am pe tine? Tu ești totul pentru mine.

Era înspăimântător de adevărat. Nimic nu conta fără ea.

Ea încercă să-și ia mâna dintr-a lui, dar el nu i-o eliberă.

– Dar nu știu cum să fiu contesă. Nu știu cum să mă comport în lumea ta.

– Atunci vom trăi în lumea ta.

Ea făcu ochii mari, șocată.

– Nu vrei să spui asta.

– O, ba da. Voi pleca acum dacă mi-o vei cere.

– Max, nu.

Îi spunea Max. Cel puțin acesta era un semn bun.

– Sau ne vom construi propria lume, Marlowe. Nu-mi pasă unde vom trăi sau ce vom face, atât timp cât trăiesc alături de tine. Te iubesc, Marlowe. Nu am iubit niciodată pe nimeni, nu așa. Și-mi voi petrece restul zilelor, al orelor, al minutelor, făcând tot ce-mi stă în putere să te fac fericită. Tot ce trebuie să faci este să spui da. Ea dădu din cap, dar el văzu emoție în ochii ei. Văzu sclipirea lacrimilor și tremurul buzelor. Permite-mi să te fac fericită, Marlowe!

– Eu...

O bătaie discretă întrerupse greutatea liniștii din vestibul. Dane înjură, Marlowe tresări surprinsă, iar Crawford își drese vocea și se dădu într-o parte, cu toată demnitatea pe care o mai putea afișa, și răspunse la ușă. Dane se uita stăruitor în timp ce Crawford o prezentă pe Lady Lyndon la intrare.

– Lady Lyndon, spuse el surprins. Nu intrați?

Mâna lui Marlowe o strânse pe a lui aproape dureros. Ochii lui Lady Lyndon căzură asupra lui Marlowe, iar ea încuviință și intră.

– Îmi pare rău că vă întrerup.

– Tocmai a plecat soțul dumneavoastră, milady, îi zise Dane.

Colțurile gurii marchizei se lăsară în jos, iar Dane tresări. Expresia era exact aceeași pe care o văzuse la Marlowe uneori, atunci când era enervată.

– Nu, nu a plecat. Așteaptă în trăsură. Ea privi în pământ. Am așteptat acolo mai devreme, dar nu am putut să plec fără să o întâlnesc. Ea o privi din nou pe Marlowe. Ea este?

Marlowe vorbi.

–Sunt Marlowe, milady. Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră și pentru dumneavoastră că ați bătut atâta drum doar pentru a fi dezamăgită.

Brook înaintă.

–Sunteți dezamăgită, Lady Lyndon? Așa cum v-am spus în bilet, am investigat răpirea fiicei dumneavoastră și profilul lui Marlowe în detaliu. Cred că ea este Lady Elizabeth.

Și Dane credea asta. O singură privire către mamă și fiică și era imposibil să nu vezi asemănarea. Amândouă aveau același păr des, șaten, aceiași ochi mari – deși ai lui Lady Lyndon erau de un albastru mai deschis – același nas și același maxilar hotărât.

Lady Lyndon nu-și luă privirea de la Marlowe.

–Tu... îți amintești de mine?

Marlowe îi privi pe Brook, apoi pe Dane, apoi clătină din cap.

O durea mai mult decât voia să recunoască faptul că nega. Femeia cu părul cărunt părea blândă și sinceră și suferindă. Dar Marlowe nu o recunoștea. Crezuse mereu că atunci când – dacă – o va vedea din nou pe mama ei, îi va recunoaște chipul, vocea, parfumul. Dar femeia aceasta era o străină pentru ea. Dacă inima ei se frânsese puțin din cauza refuzului lordului Lyndon, se rupse pe din două când trebui să nege în fața acestei femei. Își permisese să spere, ceea ce era periculos și inutil în Seven Dials. Acum avea să sufere consecințele din cauza prostiei ei.

Femeia zâmbi și se retrase.

–Atunci nu vă voi mai răpi din timp. Mulțumesc.

Se întoarse, iar Crawford, care abia închise ușa în spatele ei, se întoarse spre ea din nou. Înainte să o deschidă, Lady Lyndon era din nou cu ochii spre ei.

–Am o singură întrebare și nu pot pleca până nu o adresez.

–Voi răspunde dacă pot, milady.

–Ți-o amintești pe mama ta, Marlowe?

Marlowe dădu din cap și apoi, încet, se răzgândi și încuviință. Nu împărtășise niciodată nimănui în afara lui Gideon despre aceste amintiri. Fusese prea speriată pentru a le menționa. O parte din frică încă persista, dar Satin nu mai era. Nu-i mai putea face rău. Strânse tare mâna lui Max și apoi i-o eliberă. Trebuia să facă asta singură.

– Îmi amintesc puțin.

Lady Lyndon se apropie.

– Spune-mi ce îți amintești.

Marlowe închise ochii și încercă să-și amintească acel moment de demult. Durerea din pieptul ei când se gândi la asta era ascuțită și încă proaspătă, dar nu era mai rea decât durerea pe care avea să o simtă când această femeie va pleca.

– Îmi amintesc că râdea mereu. Era atât de fericită. Și avea haine elegante. Ea zâmbi ușor. Cel puțin așa mi se păreau mie. Era mai mult, dar nu spusese niciodată partea aceasta. Era singurul lucru cu adevărat numai al ei. Înghiți în sec. Eu... îmi amintesc că îmi plăcea când mama mă ducea la culcare, și nu dădaca. Mama îmi cânta mereu.

– Ce cântec îți cânta? întrebă vocea feminină.

– Eu nu... Dar își amintea. Când se gândea mult, își amintea. Elizabeth este sinceră, la, la, cântă ea încet. Elizabeth este dulce. Dar nu-și putea aminti restul cuvintelor. Erau agățate undeva, departe, în memorie. Un sărut... va... începu ea reticentă.

– Un sărut îi voi da, la, la, la, cântă Lady Lyndon cu ea. Data viitoare când o voi vedea.

Cântară ultimul vers împreună și, când terminară, Marlowe nu mai auzi nici un sunet, nici măcar propria respirație. Deschise ochii și primul lucru pe care-l văzu fură mâinile femeii care îi cuprindeau mâna. La un moment dat, Max îi dăduse drumul, iar Lady Lyndon i le cuprinse pe amândouă. Apoi ridică privirea și se holbă în ochii femeii. Lacrimile i se prelingeau pe chip.

– Știți cântecul, spuse Marlowe.

Lady Lyndon încuviință.

– Obișnuiam să i-l cânt fiicei mele, Elizabeth. Obișnuiam să ți-l cânt ție. Și asta... arătă spre gura lui Marlowe, care-și rodea iar buricul degetului – obișnuiam să te cert pentru asta.

Marlowe încuviință, dar încă nu voia – nu putea – să-și permită să spere din nou. Și apoi Lady Lyndon – mama ei – o luă în brațe. Marlowe își trase nasul și apoi simți parfumul femeii, sentimentul brațelor ei în jurul ei, iar ea știu că ajunsese acasă. Știa că acela era locul căruia îi aparținuse mereu.

Capitolul 20

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să aștept două săptămâni ca să-mi dai un răspuns, zise Max, părând ursuz și puțin melancolic.

Marlowe nu credea că era prea supărat, având în vedere că îi mângâia abdomenul gol.

– Vrei să te oprești? spuse ea, prefăcându-se enervată. Ridică volumul din care o învăța mai devreme. Nu era Shakespeare. Max îi promisese că o vor citi curând, dar că această carte era mai ușor de înțeles pentru ea momentan. Încerc să citesc. Privi chioráș, încercând să pronunțe un cuvânt pe care nu-l cunoștea.

– Serios?

El își mișcă mâna mai sus, mângâindu-i sânul până când sfârcul se întări.

Ea înghiți.

– Da.

– În curând voi avea drept soție un șoarece de bibliotecă, zise el, mâna întorcându-i-se pe abdomen, apoi mai jos.

Dar nu putea citi nici un cuvânt cu el distrăgând-o astfel. Coborî cartea, iar Max profită de neatenția ei, închise volumul și-l aruncă pe podea, lângă pat.

– Ți-ar plăcea un șoarece de bibliotecă drept soție? întrebă Marlowe.

– Dacă e vorba despre tine, zise Max, făcând-o să tremure la atingerea ușoară a degetelor lui. De ce m-ai făcut să aștept atât de mult răspunsul tău?

Ea își dădu ochii peste cap. Revenise la cererea lui în căsătorie.

– Am fost ocupată, să știi. Mă obișnuiam cu părinții mei. Apoi trebuia să mă gândesc la Gideon și la puști. Nu mi-a stat mintea la căsătorie.

– Cel puțin ai fi putut spune da. Știi că Susanna ar fi fost fericită să planifice detaliile.

– O ador pe Susanna, zise Marlowe, dar nu cred că mama ta te va ierta vreodată sau că mă va tolera.

– Ba da, zise Max cu încredere. Dacă îi vei oferi nepoți.

Contesa văduvă nu părea genul care să se bucure de nepoți. Și totuși, Marlowe se gândea că poate era ceva sub fațada aceea. Poate în timp...

Mâna lui Max se mișcă din nou, iar ea uită de mama lui.

– Va fi mulțumită dacă voi avea un moștenitor, șopti el. Poate ar trebui să începem să depunem eforturi.

– Să începem? ea râse. Suntem căsătoriți de zece zile și tot ce ai făcut a fost să depui efort să-mi umfli burta.

El se așeză peste ea, iar ea oftă de plăcere.

– Să te las să citești? întrebă el.

Ea își trecu brațele după gâtul lui, ținându-l pe loc.

– Sub nici o formă!

El se aplecă și o sărută, gura lui fiind blândă și răbdătoare.

– Nu am făcut numai asta, zise el când își trăgeau sufletul. Marlowe respira cam greu acum, și fu nevoită să inspire adânc de câteva ori. Am fost în Parlament cu proiectul meu de lege pentru a sprijini săracii și m-am consultat cu avocatul meu pentru a aloca fonduri pentru o cantină. Și m-am asigurat că Gap și Tiny se acomodează în noua lor poziție la casa mea de la țară.

– Mulțumesc pentru asta, zise ea.

El îi acoperi buzele cu degetul.

– N-am făcut-o pentru tine. Măcar cu atât să pot contribui, și oricum este prea puțin față de câte ar trebui să fac. Dar voi remedia asta.

Ea nu se îndoia, deși nu putea să nu se gândească la faptul că era vina ei că puștii nu plecaseră din Seven Dials. După ce se reunise cu părinții ei, trecuseră câteva zile înainte să se întoarcă la vechiul adăpost. Beezle pusese deja stăpânire pe bandă. Acum el era tâlharul suprem, luându-i locul lui Satin. Reușise să vorbească cu Gideon și să-l implorase să plece cu ea, dar el refuzase. Unde să meargă? Să fie servitorul ei? Nu era făcut pentru genul ăsta de viață. În plus, se simțea responsabil pentru băieți. Voia să-i protejeze de planurile pe care și le făcuse Beezle.

Îi spusese că Dane era dispus să ofere băieților muncă cinstită la moșia lui de la țară, departe de Londra, iar Gideon reușise să-i

convingă pe Gap și pe Tiny să părăsească banda. Sperase că vor fi mai mulți, dar cel puțin doi dintre băieți erau acum departe de Beezle. Casa de la țară a lui Dane era la o jumătate de zi distanță, dar el mersese de două ori pentru a-i verifica pe băieți și spusese că erau bine. Se îngrășaseră și aerul de țară părea să le facă bine. Îi promisese că avea s-o ducă să-i viziteze peste câteva zile. Marlowe abia aștepta să-i revadă pe băieți, dar nu voia să petreacă timp cu contesa văduvă, care în prezent protesta față de mariajul fiului ei, stând la țară. Marlowe se simțea teribil pentru Susanna, care rămăsese blocată cu mama ei.

Se simțea de asemenea incredibil de norocoasă că-și găsise mama. Lady Lyndon – ba chiar începuse să se gândească la ea ca la o mamă – era blândă și dulce și părea să nu se poată opri să o îmbrățișeze pe Marlowe. Inițial, pentru Marlowe fusese stânjenitor. Nu era obișnuită cu afecțiunea, dar alături de Dane și de mama ei, se obișnuia să fie iubită. Chiar și tatăl ei se mai înmuiase. Nu era deloc așa cum îi păruse când îl întâlnise prima dată. Atunci își ridicase un zid împotriva dezamăgirii. Acum, că o acceptase ca pe fiica lui, nu putea să se oprească din zâmbit. Era încântat pentru căsătoria ei cu Dane, deși ar fi preferat ca ea să mai aștepte să se mărite și să petreacă mai mult timp cu ei.

Dane nu putuse să fie amânat. Obținuse o licență specială și fusese foarte insistent să se însoare cu ea cât mai repede. Nu părea să conteze pentru el că prietenii și mare parte din familia lui erau îngroziți. Dane spusese că, peste treizeci sau patruzeci de ani, nimănui nu-i va mai păsa. Marlowe era uimită de cât de mult se schimbase. Era uimită de toate schimbările din viața ei. Ani la rând, nimeni nu o voise. Acum avea atât de multă iubire, încât nu știa ce să facă cu ea.

– La ce te gândești? întrebă Dane, iar Marlowe realiză că fusese tăcută câteva minute.

Ea se uită în ochii lui.

– La iubire.

– A! Subiectul meu preferat.

Îi sărută nasul, apoi obrajii, apoi buzele.

– Te iubesc, Maxwell! îi șopti ea printre buze.

– Te iubesc, Marlowe Elizabeth Grafton Derring, contesă de Dane. Îi sărută buzele. Și mâine...

O sărută iar.
– Este mâine, sublinie ea.
– Întotdeauna...
O trase mai aproape, în brațele lui calde, protectoare și iubitoare.